PLUM SYKES

'Bíou.dt de,
^ioQue

r
.Colecţia
„O incursiune expertă. de un i:mor tăia rnerinjiimcnre, înlr-o tuine strălucitoare ^i extravagaind... ii imposibil sa nu le distrezi de minune ciiind aceastii carie."
RMisRm SVeeMy
„L'n anieslce perfcfl echilibrul ele Indic:, umor, satirii şi idilă. De molii ori nu mi-ain putut .stăpâni râsul citind-o."
yWo ᶜWintou/i
ir.jcf ul ccvjMci
^Vogup.
„Inteligenta s,i amuzantă. ***Btonde de*** *mitioums* CMC o CREARE *baiiHr crnUiiraX*N domeniul liierajurii cliie."
Condatc BusRM.P1
surcarca .Sex ţinti
ibeCtl

yPlum Sykes, *Bergdorf Blondes* Copyright ©

2004 by Plum Sykes
© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere
www.poliroin.ro
Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, 0.P. 37; P.O. BOX l-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a

României SYKES, PLUM
Blonde de milioane/Plum Sykes;
trad, de Viorica Boitor. - Iaşi: Polirom,2006

ISBN 973-46-0221-7 I. Boitor, Viorica (trad.)

821.111-31=135.1
Printed in ROMANIA

PLUM SYKES

Blonde A Kutioane

Traducere din limba engleză de
Viorica Boitor
POLIROM **200**

61

7?

Blondele Bergdorf sunt *ceva,* cum să vă spun, o nebunie newyorkeză. Nu există cineva care să nu-şi dorească statutul acesta, dar, de fapt, e o treabă *très* dificilă. Nici nu poate să vă treacă prin cap cât efort trebuie să depui pentru a fi o newyorkeză superbă, blondă, cu un ten perfect, cu o viaţă mai formidabilă decât v-aţi putea imagina. Sincer, toate astea cer o perseverenţă comparabilă, să spunem, cu învăţarea ebraicii sau cu renunţarea la fumat.

în primul rând, nuanţa de blond potrivită presupune o osteneală supraomenească. Cea care a lansat moda asta a fost Julie Bergdorf, cea mai bună prietenă a mea. Ea este chintesenţa unei fete newyorkeze, de vreme ce aici moştenitoarele de magazine universale, strălucitoare, zvelte şi blonde, sunt lucrul cel mai şic cu putinţă. Cineva a auzit că mergea încă din timpul liceului la Ariette, la salonul Bergdorf, pentru nuanţa aia, cel puţin aşa se pare că îi spusese ea consilierei ei în materie de cumpărături de la Calvin Klein, care, la rândul ei, a pasat informaţia tuturor clientelor sale. Oricum, în anumite cercuri se zvonea că Julie îşi reînnoieşte culoarea blondă, cu sfinţenie, o dată la treisprezece zile şi, brusc, toată suflarea feminină şi-a dorit să fie o Blondă de Treisprezece Zile. Părul nu trebuie să fie galben, ci platinat, cum fusese cel al lui Carolyn Bessette Kennedy. Ea este idolul, părul la care trebuie să te-nchini. Şi, bine'nţeles, e al dracului de scump.

Un vopsit la Ariette poate ajunge la 450 de dolari. Asta în caz că reuşeşti să obţii o programare, ceea ce, evident, e imposibil.

Inevitabil, despre Blondele Bergdorf se şuşoteşte şi se bârfeşte la nesfârşit. Nu se poate să deschizi o revistă sau un ziar şi să nu găseşti un articol despre ultima poveste de dragoste a vreunei BB sau despre ultima ei obsesie (în momentul de faţă, rochiile franjurate Missoni). Adesea, mai ales în Manhattan, bârfa este cea mai sigură sursă de informaţii despre propria-ţi persoană şi despre prietenii tăi. întotdeauna mă-ntreb de ce să am încredere în judecata mea când bârfele îmi pot spune mult mai bine adevărul gol-goluţ despre *moi ?*

Oricum, bârfele susţin că sunt o fată efervescentă ca şampania, care bate oraşul în lung şi în lat - New York-ul fiind singurul oraş căruia îi place să fie bătut în lung şi în lat de fete - şi duce o viaţă perfectă de petrecăreaţă, dacă vă-nchi- puiţi că asta-i viaţa perfectă. N-am mărturisit nimănui, dar, câteodată, înainte să plec la o petrecere, mă uit în oglindă şi văd o persoană care pare ieşită dintr-un film ca *Fargo.* Am auzit că aproape toate fetele din Manhattan sunt măcinate de boala asta. Dar nici ele nu recunosc. Julie e afectată de sindromul *Fargo* în aşa hal încât niciodată nu poate să plece la timp din apartamentul ei de la The Pierre.

Toată lumea crede că o viaţă plină de petreceri este cel mai bun stil de viaţă posibil în acest oraş. Adevărul este că, în combinaţie cu o slujbă, te seacă de puteri, dar nimeni nu îndrăzneşte să recunoască asta, de teamă să nu pară ingrat. În New York, toată lumea nu spune

decât „Totu-i minunat!”, chiar dacă ia Zoloft contra depresiei. Cu toate astea, ai şi o grămadă de avantaje. De exemplu, niciodată nu trebuie să plăteşti pentru ceva important cum ar fi manichiura, pedichiura, şuviţele sau petrecerile. Dezavantajul e că lucrurile gratis îţi dau viaţa socială peste cap. Credeţi-mă, dacă odrasla dermatologului tău nu poate intra la Şcoala Episcopală, te sună zi şi noapte, până te înnebuneşte.

Mai exact, marţea trecută am fost la prietena mea Mimi, la casa ei din oraş, de pe Sixty-third colţ cu Madison. Fusesem invitată la o „petrecere de milioane, fără fasoane, în cinstea viitorului ei bebeluş”.

— Ne strângem doar noi, fetele, îmi explicase Mimi.

Au fost trei chelneri pe cap de invitată, prăjiturele roz comandate de la Cofetăria Payard de pe Lexington şi botoşei din ciocolată de la Casa Fauchon. A fost o petrecere aproape la fel de „modestă” ca şi inaugurarea. Conform protocolului din Upper East Side pentru petrecerile în cinstea bebeluşilor, nimeni nu s-a atins de mâncare. Tocmai intrasem când mi-a sunat mobilul.

— Alo?

— Trebuie să-ţi faci şuviţe! ţipă o voce disperată.

Era George, stilistul meu. Mă duc la George când nu pot obţine o programare la Ariette, adică mai tot timpul, pentru că este permanent ocupată cu Julie.

— Eşti în Arizona? l-am întrebat („Arizona” este eufemismul la modă pentru

„centru de dezintoxicare”. Cei mai mulţi stilişti ajung în Arizona aproape în fiecare lună.)

— Doar ce m-am întors, răspunse el. Dacă nu te faci blondă, vei ii o fată foarte singură, argumentă George gata-gata să-i dea lacrimile.

Deşi te-ai aştepta ca, fiind stilist, George să ştie deja treaba asta, i-am explicat că o brunetă ca mine nu se poate face blondă.

— Ba în New York se poate, veni răspunsul gâtuit al lui George.

În final, am ajuns să petrec ceremonia de deschidere a cadourilor în biblioteca lui Mimi, discutând cu George despre tipuri de personalităţi dependente. Evident, am fost nevoită să ascult şi toate'maximele pline de înţelepciune pe care le-a cules de la centrul de dezintoxicare, ca de pildă „spune ce crezi, crede ce spui şi spune-o fără rea-credinţă”. De fiecare dată când iese de la dezintoxicare, George aduce tot mai mult cu Dalai Lama. În ceea ce mă priveşte, cred că stiliştii ar trebui să emită doar maxime legate de coafuri. Oricum, purtarea lui George nu i s-a părut nimănui ciudată, pentru că, în New York, toată lumea primeşte telefoane de la stilişti în timpul dineurilor. De fapt, chiar am avut noroc că n-am fost de faţă când Mimi a deschis cadoul de la mine. Îi adusesem toată seria de cărţulii semnate Beatrix Potter, chestie care a băgat-o în sperieţi, pentru că erau mai multe cărţi decât citise ea vreodată. Măcar acum ştiu de ce, la petrecerile pentru bebeluşi, trusourile de la Bonpoint sunt de preferat cărţilor.

Câteodată, stiliştii şi dependenţele lor, petrecerile şi dineurile îţi iau atât de mult timp

încât încep să semene a serviciu şi nu poţi să te concentrezi asupra adevăratei cariere. (Iar eu chiar am o carieră, dar despre asta, mai târziu.) Însă aşa stau lucrurile în Manhattan. Toate astea te prind în vârtejul lor şi, până să-ţi dai seama ce se întâmplă, ieşi în fiecare seară, munceşti de-ţi sar capacele şi-ţi depilezi părul din nări, doar fiindcă aşa e la modă. Mai mult decât atât, ajungi să crezi că, dacă nu eşti cu nările depilate, în rând cu toata lumea, totul o să se prăbuşească în jurul tău.

înainte de a vă împărtăşi ultimele bârfe de la petrecerea lui Mimi, poate n-ar strica să aflaţi câte ceva despre mine. Iată:

1. Vorbesc fluent franceza, dar numai câteodată. Mă pricep foarte bine la cuvinte ca *moi* şi *très,* ceea ce, de fapt, este cam tot ce trebuie să ştie o fată. Câteva persoane invidioase au remarcat că asta nu-i de ajuns pentru a eticheta franceza mea drept fluentă, dar întotdeauna am spus că, de fapt, e şi ăsta un avantaj, de vreme ce, dacă aş vorbi franceza *la perfecţie,* nu m-ar mai plăcea nimeni. La urma urmei, persoanele perfecte nu sunt agreate, nu-i aşa ?
2. Mă preocupă întotdeauna binele celorlalţi. Mă înţelegeţi, dacă un multimilionar amabil te invită la o cursă New York-Paris în AP-ul său (prescurtarea newyorkezilor pentru „avion personal"), este datoria ta morală să accepţi, deoarece asta înseamnă că persoana lângă care ai fi stat în timpul zborului la clasa a doua are acum două locuri pentru sine, adică huzureşte. în plus,

dacă obosești, poți trage un pui de somn în dormitor. într-un 767 al Liniilor Aeriene Americane așa ceva nu găsești. Și, credeți-mă, am căutat. Deviza mea este: dacă confortul unei alte persoane depinde de tine, atunci călătorește cu avionul particular.

3. Sunt tolerantă. Dacă o tipă poartă pantofii cu toc cui Manolo Blahnik din sezonul trecut, nu o exclud instantaneu de pe lista prietenelor mele. La urma urmei, nu poți ști niciodată ce fată super se înalță din acei pantofi demodați. (Unele newyorkeze sunt atât de lipsite de inimă încât ar fi în stare să nu vorbească cu o fată dacă aceasta nu poartă o pereche de pantofi din sezonul următor, ceea ce e foarte pretențios.)
4. Am bun-simț. Și chiar din belșug. Trebuie să ai tăria de caracter să recunoști singură când ai una dintre zilele acelea când degeaba te-ai chinuit să te machiezi.
5. Sunt absolventă de literatură engleză. Poate părea neverosimil ca o fată obsedată de blugii Chloă, ca mine, să fi terminat la Princeton. Când i-am pomenit de școală unei fete de la petrecerea lui Mimi, a exclamat: „Dumnezeule! Vii din Ivy League! Ești un Stephen Hawking feminin”. OK, probabil că cineva cu facultate nu ar cheltui 325$ pe o pereche de blugi Chloă, dar nu mă pot abține, cum, de altfel, nu s-ar putea abține nici majoritatea newyorkezelor. Motivul pentru care de-abia îmi pot permite o pereche de blugi de 325$ este acela că scriu articole pentru o revistă de modă care

spune că fericirea supremă constă in cumpărarea unei perechi de blugi de 325$. (Am încercat toate mărcile: Rogan, Seven, Earl, Juicy, Blue Cult, dar întotdeauna m-am întors la blugii clasici de la Chloă. îţi fac un popou de vis.) O altă metodă de a face rost de bani este aceea de a nu plăti chiria apartamentului din Perry Street. Cel mai adesea nu o plătesc, deoarece se pare că proprietarul acceptă şi alte forme de plată. De exemplu, dacă îl las să urce la mine pentru un triplu *espresso,* îmi face o reducere de peste 100%. Deviza mea este: nu irosi, nu pofti! Ştiu că sună ca un înfiorător slogan inventat de britanici în timpul războiului, pentru a-şi obliga odraslele să-şi mănânce toată porţia de pâine din făină integrală, dar pentru mine asta înseamnă: nu cheltui banii pe enervanta aia de chirie, când poţi să-i cheltuieşti mai bine pe o pereche de blugi Chloe.

6. Sunt punctuală. Mă scol în fiecare dimineaţă la 10.30, nici un minut mai devreme.
7. Sunt econoamă. Poţi face economii chiar şi atunci când ai gusturi costisitoare. Vă rog să nu spuneţi nimănui, pentru că, ştiţi, fetele sunt atât de invidioase, dar rareori plătesc pentru hainele mele. Vedeţi voi, designerii newyorkezi adoră să dăruiască haine. Adesea mă întreb dacă nu cumva designerii, pe care, personal, îi consider geniali, sunt de fapt fraieri, aşa cum zic unii oameni rău intenţionaţi. Oare nu e o dovadă de prostie faptul că-şi dau creaţiile

pe gratis, când ar putea să le vândă ? Trebuie să fie un clenci undeva, de vreme ce toţi designerii posedă cel puţin patru reşedinţe decorate luxos (St. Barths, Aspen, Biarritz, Paris). Şi asta în timp ce toţi oamenii deştepţi, care lucrează la program şi care vând ceva pe bani, nu au decât, ia, acolo, un amărât de apartament. Acest lucru mă face să-mi menţin părerea că trebuie să iii un geniu ca să faci bani dăruind în stânga şi în dreapta.

Una peste alta, pot spune că mi-am păstrat intacte principiile, în ciuda tentaţiilor din New York, care, cu părere de rău trebuie s-o spun, le-au transformat pe unele fete în prinţese înfumurate.

Apropo de prinţese, la petrecerea lui Mimi s-a strâns toată suflarea prinţeselor din Park Avenue. Toata lumea era acolo, cu excepţia notabilă a lui Julie, regina lor. Toate fetele cu ştaif făceau paradă cu blugii lor Chloe de 325$. Erau în culmea fericirii. Apoi, mai era un grup de fete care făcea paradă cu inelele de logodnă de la Harry Winston. Aş putea spune că acestea erau mai mult decât în culmea fericirii. Jolene Morgan, Cari Phillips (care avea cel mai mare inel, deşi, pe de altă parte, precis a beneficiat de o reducere, doar mama ei este o Winston) şi K.K. Adams făceau parte din acest grup. Pe la mijlocul petrecerii, s-au retras în dormitorul lui Mimi, pentru un summit ad-hoc pe tema inelelor de logodnă, încăperea, atât de mare încât ar putea găzdui un regiment, e toată tapiţată cu creton gri-deschis, chiar şi interiorul dulapurilor. Când, în cele din urmă, am reuşit să scap de

bietul George, m-am alăturat lor. Jolene - cu forme generoase, blondă şi palidă, care o adora pe Sophie Dahl fiindcă auzise că n-a făcut plajă în viaţa ei - mai fusese logodită de două ori. Am întrebat-o cum poate fi sigură că de data asta şi-a găsit perechea.

— A, foarte simplu ! Am o nouă şi irefutabilă metodă de selecţie. Dacă te ghidezi după aceleaşi criterii la alegerea soţului ca la alegerea unei genţi, îţi garantez că vei găsi unul pe gustul tău, îmi explică ea.

Teoria lui Jolene este aceea că bărbatul ideal are multe în comun cu o poşetă. De exemplu, trebuie să te înscrii pe o listă de aşteptare pentru cei mai buni. Pentru unii aştepţi două săptămâni (studenţii şi genţile-sac L.L. Bean), pentru alţii trei ani (bărbaţii amuzanţi şi genţile din piele de aligator Hermès Birkin). Chiar dacă eşti pe listă de trei ani încheiaţi, o altă femeie, cu recomandări bune, poate să ţi-l sufle de sub nas. Jolene spune că pe unul foarte atrăgător trebuie să-l ascunzi de ochii prietenei celei mai bune, pentru că ţi-l poate împrumuta fără să-ţi ceară voie. În orice caz, fără unul la braţ, o fată e ca şi dezbrăcată.

— Iată de ce, fără doar şi poate, o fată trebuie să încerce mai multe tipuri de logodnici până să se decidă, conchise Jolene.

Probabil am judecat-o greşit pe fata asta. În sinea mea îmi spuneam că e una dintre cele mai superficiale femei din New York. Iată, însă, că în ceea ce priveşte relaţiile, Jolene poate fi foarte profundă. Adesea nu te aştepţi de la o petrecere în cinstea unui bebeluş decât la o conversaţie despre avantajele cezarienei (de exemplu, poţi

alege zodia nou-născutului) şi, când-colo, primeşti o lecţie de viaţă. De-ndată ce-am ajuns acasă, i-am trimis un e-mail lui Julie.

Către: JulieBergdorf@attglobal.net De la: Moi@moi.com Subiect: Fericire

De-abia m-am întors de la petrecerea lui Mimi. Scumpo, de ce n-ai venit şi tu ? Jolene, K.K. şi Cari s-au logodit. Am ajuns la concluzia că-i o diferenţă notabilă între fericirea de-a fi posesoarea unei perechi de blugi Chloe şi aceea de a fi posesoarea unui inel de logodnă. Nici nu ai idee cât de strălucitor poate fi tenul unei proaspăt- logodite.

Julie Bergdorf a devenit prietena mea cea mai bună din clipa în care am întâlnit-o în apartamentul mamei ei de la The Pierre, la intersecţia lui Fifth cu Sixty-first Street. Pe atunci era o fetiţă de unsprezece ani, moştenitoarea unui lanţ de magazine. Străbunicul ei deschisese primul Bergdorf Goodman, urmat de un lanţ de magazine în toată America. Julie spune că are cel puţin 100 000 000$ în bancă „şi nici un sfanţ în plus", după cum precizează ea. Julie şi-a petrecut toată adolescenţa furând din magazinele Bergdorf după ce ieşea de la şcoala Spence. încă este incapabilă să deosebească un magazin Bergdorf de propriul şifonier, deşi cea mai mare parte a lanţului a fost preluată de Neiman Marcus cu ani în urmă. Cel mai valoros lucru pe care l-a furat a fost un ou Faberge incrustat cu rubine, ce aparţinuse Ecaterinei cea Mare. Singura ei scuză pentru hobby-ul din copilărie era faptul că-i plac „chestiile frumoase":

— Tre' să fie greţos să fii copil în familia Woolworth, ei nu pot fura decât soluţii pentru dezinfectat W.C.-uri. Dar eu pot fura lucruri fine,

mănuşi din piele de ied lucrate manual, de exemplu.

Julie are două cuvinte favorite: *greţos* şi *super*. Julie a spus odată că ar vrea să nu fi fost nici un lucru greţos pe lume. I-am răspuns că, fără lucrurile greţoase, nu ar exista nici lucruri super. Trebuie să ai un termen de comparaţie. De parcă fără săraci nu ar exista bogaţi, îmi replică ea, iar eu i-am răspuns: ei bine, dar dacă ai fi fericită tot timpul, cum ai şti că eşti fericită? Ea mi-a replicat: pentru că tot timpul aş fi fericită. Nu, i-am spus eu, trebuie să cunoşti nefericirea ca să poţi aprecia fericirea. La care Julie se încruntă şi mă întreabă: Iar ai citit *The New Yorker?* Julie crede că *The New Yorker* şi postul naţional de televiziune sunt cu desăvârşire periculoase şi plictisitoare, convingerea ei fermă fiind aceea că toată lumea ar trebui să citească *US Weekly* şi să urmărească numai Canalul E!

Mamele noastre făceau parte din elita WASP[1]a Philadelphiei şi fuseseră, în anii '70, prietene la cataramă. Eu am copilărit în Anglia, pentru că tatăl meu este englez şi, dacă ar fi să mă iau după mama, totul este „mai bun” în Anglia. Din nefericire, în Anglia nu găseşti moştenitoare de magazine universale, iar mama dorea cu ardoare să mă împrietenesc cu una. Pe de altă parte, mama lui Julie credea că aş putea avea o influenţă educativă asupra fiicei sale. În concluzie, s-au asigurat că ne vom întâlni în

[1] **Protestant anglo-saxon alb, termen dat în anii '80 în Statele Unite clasei sociale dominante, incriminate pentru exploatarea secular a populaţiei afro-americane şi a altor minorităţi etnice (n. trj.**

fiecare vară, trimi- ţându-ne în tabără, în Connecticut. Nici nu cred că au visat vreodată cât de uşor ne era să facem stânga-mprejur de unde ne lăsau şi să luăm primul tren înapoi spre New York, mai precis spre Complexul familiei Bergdorf din Nantucket.

Odată întoarse în New York, nebunaticele de noi ne cazam la The Pierre şi comandam la room- -service specialitatea hotelului: prăjituri de portocale flambate, cu glazură de ciocolată şi sirop de arţar. în mod clar, era mult mai distractiv să fii o fetiţă americană în New York decât o fetiţă americană în Anglia. Fetiţele newyorkeze, ca Julie, erau foarte răsfăţate. Aveau role şi patine şi abonament la salonul de cosmetică. Aveau părinţi minunaţi pentru că erau plecaţi mai tot timpul. Până să împlinească treisprezece ani, Julie ştia pe de rost geografia magazinului Barneys şi chiar făcuse cumpărături acolo. Era deja o Blondă Bergdorf, deşi, pe atunci, noi două nici nu ştiam încă de existenţa lor.

Graţie lui Julie, în vara aceea m-am întors în Anglia dependentă de revista *Vogue* şi de MTV, şi posesoarea unui puternic accent american, pe care l-am obţinut revăzând de nenumărate ori *High Society.* Mama a fost de-a dreptul şocată, ceea ce însemna că făcusem treabă bună.

Nu-mi doream nimic altceva decât să mă mut la New York şi să am şuviţe la fel de uimitoare ca ale lui Julie. în acest scop, i-am implorat pe mama şi pe tata să mă trimită la studii în America. Fie vorba-ntre noi, adevărul e că numai gândul la tratamentele faciale cu oxigen de care puteam beneficia la New York m-

a motivat să obţin notele necesare pentru a intra la Princeton cu toată algebra, latina şi poeţii romantici pe care i-am avut de tocit. Când am reuşit, tot ce-a mai putut mama să spună a fost:

— Dar cum poţi să renunţi la Anglia pentru America? Cum? *Cum*[1]*?*

Se vede că habar n-avea de tratamentele faciale cu oxigen.

După cum am aflat mai târziu, Julie a ratat petrecerea lui Mimi dintr-un motiv foarte bun. Fusese arestată pentru furt din magazinul Bergdorf Goodman. Seara mi s-a livrat vestea încă fierbinte la telefon. Am încercat s-o sun pe Julie, dar mi-a intrat căsuţa vocală. Adevărul e că nu am fost deloc surprinsă. Deşi Julie mi-a jurat că se va lăsa de furat când va intra în posesia moştenirii, era exact genul de prostioară pe care l-ar face după cinci minute de plictiseală. Am început să mă îngrijorez doar când, pe la ora 7, m-a sunat Julie în persoană.

— Bună, frumuşico! Ghici ce mi s-a întâmplat. Am fost arestată. Poţi să vii să mă scoţi pe cauţiune? II trimit pe şoferul meu să te aducă.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, când am ajuns la Secţia 17 de pe East Fifty-first, am găsit-o pe Julie arătând de-a dreptul şic în sala de aşteptare sordidă. Era îmbrăcată ca pentru o zi răcoroasă de octombrie, în pantaloni albi de caşmir, o jachetă-sport din blană de vulpe şi avea nişte ochelari de soare imenşi. Arăta ridicol de pretenţios pentru o tânără de douăzeci şi ceva de ani, dar, de fapt, toate prinţesele din Park Avenue sunt la fel. Un poliţist topit de adoraţie tocmai îi oferea o cafea cu

frişcă de la Starbucks, pe care, evident, mersese s-o aducă special pentru ea. M-am aşezat pe bancă, lângă ea:

— Julie, ai înnebunit de-a binelea. De ce te-ai apucat din nou să furi?

— Evident, pentru că îmi doream noua Hermès Birkin, ştii, aia din piele de struţ, roz-pal, cu bordură albă. Gândul că nu o am mă deprima, răspunse ea cu falsă inocenţă.

— Şi, mă rog, de ce nu ai cumpărat-o, pur şi simplu? Doar îţi poţi permite.

— Nu poţi să „cumperi, pur şi simplu" o Birkin ! Are o listă de aşteptare de trei ani. Asta dacă nu eşti Renée Zellweger în persoană, şi nici măcar atunci nu poţi fi sigură că primeşti una. Deja sunt pe lista de aşteptare pentru cea din piele întoarsă bleu şi mor de ciudă.

— Dar Julie, asta se cheamă *furt.* Mai mult decât atât, te furi pe tine însăţi.

— Nu că-i tare?

— Trebuie să încetezi. Vei ajunge pe prima pagina a ziarelor.

— *Super,* nu-i aşa?

A trecut cam o oră până şi-a făcut apariţia avocatul lui Julie şi ne-a spus că a convins poliţia să renunţe la acuzaţii. Le spusese că Julie achită întotdeauna obiectele, doar că nu plăteşte în magazin, ci i se trimite factura direct acasă. Nu fusese decât o încurcătură nefericită.

Pe Julie chiar o înveselise întâmplarea. Aproape că nici nu voia să plece de la secţia de poliţie în seara aceea. E limpede, era încântată de atenţia cu care o trataseră poliţiştii. îl vrăjise într-atât pe detectivul Owen - care, evident, se îndrăgostise de ea în momentul în care o

arestase -, încât i-a permis să-şi cheme coafeza şi machiorul pentru fotografia de cazier. Mi se pare normal să se aranjeze ca pentru o fotografie de portofoliu. La urma urmei, se poate ca poza aia să fie reprodusă ani de-a rândul în presa de senzaţie.

După arestarea lui Julie, presa parcă înnebunise. în dimineaţa următoare, când a plecat de la The Pierre (unde tata îi cumpărase un apartament) pentru a merge la sala de gimnastică, s-a trezit în faţa unei hoarde de fotografi. Julie s-a năpustit înapoi în casă şi m-a sunat disperată:

— Dumnezeule! Sunt toţi afară - paparazzi, presa! Şi m-au fotografiat! Of! Sunt disperată!

Julie era în pragul isteriei, dar asta i se întâmplă frecvent, aşa că nimeni n-a schiţat gestul dramatic de a suna la urgenţe sau ceva asemănător. I-am spus că nimeni n-o să se mai uite la fotografii şi nici n-o să-şi amintească nimic a doua zi. Serios, faptul că a apărut în fiecare ziar nu are nici o importanţă.

— Nu-mi pasă că o să apar în toate ziarele, suspină ea, ci că m-au surprins în trening! N-o să meii pot scoate capul în lume. Te rog, vino la mine.

Uneori, când Julie se comportă în felul ăsta, îmi zic ce noroc că-i cea mai bună prietenă a mea. Fiindcă, dacă nu ar fi, nu mi-ar plăcea *deloc* de ea.

Când am ajuns la apartament, menajera m-a introdus direct în camera ei. Coafeza şi machiorul erau deja acolo, încordaţi ca un arc, gata să se apuce de treabă la un semnal.

Dormitorul era zugrăvit în verde-deschis, culoarea favorită a lui Julie. Doua sipete antice, chinezeşti, de sidef, erau aşezate în colţurile şemineului. Patul tapiţat la culoare era o moştenire de la bunica ei. Julie nu se culca în el decât dacă avea cearşafuri proaspete, brodate cu iniţialele ei în aţă de mătase de culoarea fisticului. Am găsit-o roşie la faţă, scotocind frenetic în imensul şifonier. Cu aceeaşi repeziciune cu care arunca ea hainele grămadă pe covorul alb, menajera le aşeza la loc, astfel încât mormanul să nu crească în detrimentul hainelor de pe umeraşe. În cele din urmă, Julie scoase la lumină o rochie Chanel simplă, neagră, de-a maică-sii, pantofi asortaţi şi o pereche de ochelari imenşi. Ca de obicei, o imita la perfecţie pe CBK. O oră mai târziu, pusă la patru ace de n-o mai recunoşteai, afişând un zâmbet încrezător, ieşi agale din hotel şi explică presei care o aştepta cum stătea treaba cu acestă „încurcătură”.

Duminica următoare, o fotografie superbă a lui Julie apăru pe coperta suplimentului *Style* al revistei *New York Times,* sub titlul FRUMOASA BERGDORF E NEVINOVATĂ, însoţind un articol semnat de criticul de modă al revistei. Julie era în al nouălea cer. Tatăl ei era mulţumit şi el. Mă sună lunea următoare să-mi spună că primise de la el o brăţară de mare valoare, însoţită de un bileţel pe care scrisese: „Mulţumesc, scumpa mea copilă. T.”

— E ***mulţumiţi*** am întrebat eu.

— Sunt atât de fericită, răspunse Julie. N-am mai fost niciodată în graţiile tatei ca acum. Toată tevatura cu moştenitoarea hoaţă a făcut

mai mult decât orice reclamă. Vânzările s-au dublat. Ochelarii pe care i-am purtat s-au vândut ca pâinea caldă. M-a propus comitetului executiv pentru funcţia de director de marketing. Sper doar că nu va trebui să mă spetesc prea mult.

După întâmplarea asta, Julie nu mai putea merge nicăieri fără să fíe fotografiată de presă. Totul pentru profitul imaginii magazinelor Bergdorf, spunea ea. Şi al ei, bine'nţeles. Era convinsă că publicitatea e mană cerească pentru respectul de sine şi o ajută să facă faţă conflictelor interioare - conflict interior fiind termenul la modă pentru problemele psihologice fascinante care îi năpăstuiesc pe locuitorii New York-ului şi Los Angeles-ului.

Julie avea conflicte interioare cauzate de recepţionera de la Bliss Spa, care refuza s-o programeze pentru injecţiile cu vitamina C la Simonetta, cea mai bună cosmeticiană a complexului. Fusese încurajată de psihiatri să-şi exploreze „conflictele din copilărie” şi a descoperit că încă suferă de pe urma faptului că părinţii o trimiteau de Crăciun la Gstaad cu clasa business, pe când ceilalţi copii zburau la clasa I. Bine'nţeles, avea şi o serie de conflicte interioare provocate de alimente. într-un rând a urmat regimul contra ridurilor recomandat de dr. Perricone, ceea ce a condus la „conflicte interioare provocate de cartofi şi grâu”. De asemenea, are un conflict declanşat de faptul că are prea mulţi bani şi un altul declanşat de faptul că nu are tot atât de mulţi bani ca alte prinţese din Park Avenue. înainte de asta, avusese un conflict cauzat de faptul că-i o protestantă anglo-saxonă evreică. Dar ăsta i-a trecut când psihiatrul i-a

spus că şi Gwyneth Paltrow are aceeaşi problemă, fiind odrasla unui tată evreu şi a unei mame protestante. După ce a scăpat de conflictul ăsta,
Julie s-a căpătuit cu unul nou, generat de faptul că psihologul a taxat-o cu 250$ pentru o informaţie pe care o putea obţine din *Vanity Fair* pentru numai 3,50$. De altfel, şi psihiatrul tot de acolo aflase despre rădăcinile etnice ale lui Gwyneth Paltrow. Când cineva nu-i de acord cu Julie, înseamnă că acel cineva e măcinat de conflicte, iar când Julie nu-i de acord cu psihiatrul ei, asta se întâmplă numai pentru că, de fapt, el este cel care are nevoie de psihiatru.

Când mi-am exprimat speranţa că odată şi odată va scăpa de toate conflictele ei interioare, Julie mi-a răspuns:

— Dumnezeule, sper să nu. Aş fi de-a dreptul banală dacă aş fi doar bogată şi nefutută la creieri din cauza asta. Fără conflictele mele interioare, aş avea personalitatea unei raţe.

Din fericire, este *très* şic să fii nevropat în New York, ceea ce înseamnă că Julie şi cu mine nu facem notă discordantă.
a—

Vă puteţi închipui reacţia lui Julie la e-mail-ul meu despre diferenţa notabilă dintre fericirea noastră de posesoare a unor blugi Chloé şi fericirea de logodnice a lui Jolene, KK şi Cari. Peste câteva zile, luam masa la Joe, restaurantul acela super-nesănătos, de la intersecţia dintre Sullivan şi Houston. Julie era îmbrăcată pretenţios, în scurta din blană de nurcă Mendel după care e înnebunită toată lumea. Pe de altă parte, prinţesele din Park Avenue se îmbracă pretenţios

pentru orice eveniment, chiar dacă comandă mâncarea acasă. Aşa m-aş îmbrăca şi eu dacă aş avea o mulţime de haine noi în fiecare săptămână. Julie se împăună cu furtul triumfal din magazin, dar se încruntă când am adus vorba despre petrecerea lui Mimi.

— Vrei să-mi provoci un nou conflict interior ? Iâh! Cum ai putut să-mi faci aşa ceva ? E prea de tot, ţipă ea în pragul lacrimilor.

— Să-ţi fac ce ? am întrebat turnându-mi sirop de arţar pe clătită.

— Să-mi scrii toată povestea aia... Toată lumea are un logodnic, numai eu nu. Nu-i cinstit. Sunt fericită, dar nu până peste poate de fericită ca K.K. şi Jolene. Pentru asta trebuie să fii îndrăgostită.

— Nu trebuie neapărat să fii îndrăgostită ca să fii fericită.

— Spui asta pentru că tu nu ai fost îndrăgostită niciodată. Dumnezeule, mă simt atât de nefericită şi atât de ne-şic! Am auzit că toate arată *uimitor* acum că s-au logodit.

Dincolo de conflictele ei interioare, de teatrul pe care-l joacă, de ţoale şi de injecţiile cu vitamina C, Julie nu-i decât o romantică incurabilă. Pretinde că a fost îndrăgostită de mai mult de cincizeci şi patru de ori. A început de mică - primul prieten l-a avut la vârsta de şapte ani - „dar asta înainte de moda molipsitoare a sexului oral”, ţine ea să sublinieze mereu. Ea *chiar crede* fiecare cuvânt din cântecele de dragoste. Aşa cum crede şi că dragostea te înalţă în al nouălea cer, şi a luat de bună ideea trăsnită a Beatles-ilor că n-ai nevoie de nimic în afară de dragoste. Cele mai multe probleme

sentimentale i-au fost provocate de Dolly Parton, care a inspirat-o atât de mult cu melodia *I Will Always Love You* încât Julie afirmă sus şi tare că ea îşi iubeşte sincer toţi foştii, „chiar şi pe cei pe care îi urăsc". Psihiatrul ei consideră chestia asta un „conflict *major".* Julie îşi închipuie că *Heartbreak Hotel* se referă la hotelul Four Seasons de pe Fifty-seventh Street, unde trage întotdeauna când o rupe cu un prieten. Dacă mi-aş putea permite un apartament în colţul ăla de rai, m-aş despărţi şi eu de un bărbat la fiecare două săptămâni. Julie era ferm convinsă că nu putea fi fericită decât îndrăgostită şi cu un logodnic la braţ, în rând cu restul lumii.

— Am toate poşetele Vuitton pe care le-a creat vreodată Marc Jacobs, dar ce folos, dacă la celălalt braţ nu am un logodnic ? Uite ! exclamă panicată, arătând sub masă spre picioarele mele. Porţi ciorapi-plasă! Sunt la modă ciorapii-plasă ? *Mie de ce nu-mi spune nimeni 1*

Cu un gest teatral, Julie îşi sprijini capul de masă şi-şi şterse lacrimile cu blana de nurcă, ceea ce mi s-a părut un gest de prinţesă răsfăţată, dar perfect potrivit cu personalitatea ei, aşa că, probabil, n-ar trebui să mă şocheze prea mult. După câteva minute s-a calmat şi s-a înseninat brusc. Julie trece de la o stare la alta cu o repeziciune care mă face să mă întreb dacă nu cumva e schizofrenică.

— Mi-a venit o idee. Hai să căutăm împreună şi ciorapi-plasă, şi logodnici! exclamă ea încântată.

Fata asta crede că logodnicii se găsesc pe toate drumurile, ca şi ciorapii.

— Julie, de ce, Doamne, iartă-mă, vrei să te măriţi? am întrebat-o.

— Iâh! Nu vreau să mă mărit. Am spus că vreau un logodnic. Nu trebuie neapărat să ne *căsătorim* imediat. Ah, de-abia aştept. Mergem la vânătoare de Potenţiali Soţi, continuă ea.

— Mergem ! ?! Nu-i America ţara modernă unde fetele cu carieră nu trebuie să aibă neapărat logodnici?

— Toată lumea vrea să se îndrăgostească în cele din urmă. Logodnicii sunt atât de *superi* Spune-mi, cine a fost CBK până să se combine cu JFK Jr. ?

— Dar, Julie, nu te poţi logodi doar ca să fii considerată super. Ar fi un gest egoist.

— Zău? făcu Julie cu faţa numai zâmbet. (În fiecare săptămână, terapeutul îi bagă în cap că ar fi mai fericită dacă ar fi şi mai egoistă. Judecând după comportamentul celor mai mulţi dintre semenii noştri, se pare că toţi terapeuţii din New York recomandă chestia asta.) Sunt atât de încântată ! OK, trebuie să plec acasă şi să nu mănânc. Aici mă îngraş doar uitându-mă la şerveţele, continuă Julie.

înainte să plece, mi-a smuls promisiunea să o ajut în „Campania PS” - aşa cum denumise ea vânătoarea de Potenţiali Soţi. Va obţine un logodnic cu aceeaşi uşurinţă cu care ar găsi o pereche de ciorapi. Eram sigură de asta. Julie reprezintă exemplul cel mai strălucit de etică princiară din Park Avenue. Nu lasă nimic să-i stea în cale.

Julie s-a întors în centru, iar eu m-am grăbit spre o întâlnire de afaceri. Dumnezeule, mi-am

zis în taxi, vânătoarea asta de PS ar putea fi stre- santă. Câteodată, viaţa asta în vâltoarea evenimentelor mondene e la fel de istovitoare ca stagiul dintr-o tabără de instrucţie militară. Uneori n-ar strica să fac lucruri mai puţin epuizante, ca, de pildă, să duc o viaţă fără mondenităţi, într-un mediu relaxant, cum ar fi peisajul rural britanic. Ce-i drept e drept, nu aş mai avea pantofi eleganţi, dar sunt *alte* avantaje într-o zonă unde nimeni nu a auzit de creaţii Manolo. Nu-mi vine nici unul în minte acum, dar sunt sigură că aş putea găsi ceva.
Apoi a sunat mama.

2

Im lăsat căsuţa vocală să preia mesajul.

Vocea mamei îmi reaminteşte întotdeauna că am motive foarte întemeiate să duc viaţa asta mondenă aici în loc de o viaţă nemondenă acolo.

Iată patru motive să stau departe de Anglia, în ordinea crescătoare a importanţei:

1. Mama

Predispusă la migrene. Migrene provocate numai la gândul sinistru că trebuie să intre cu maşina într-o parcare supraetajată la aeroportul Heathrow; de perspectiva de a petrece o vacanţă în străinătate, pentru că asta ar presupune că trebuie să-şi lase maşina într-o parcare supraetajată ca să ia avionul, deoarece avioanele decolează de pe aeroporturi, care, în general, au şi parcări supraetajate ; de simpla amintire a faptului că e americancă; de trimiterea unui fax; de expedierea unei cărţi poştale; de contemplarea ideii de a învăţa să

trimită un e-mail; de gândul de a locui i n casa noastră de la ţară, din Northamptonshire; de gândul de a locui la Londra. Cu alte cuvinte, de *orice*.

Concluzia e că mama, care se autodenumeşte „mami, deoarece sună mai englezeşte”, este obsedată de ideea de a controla viaţa unicei sale fiice. Mamă de profesie şi snoabă uluitor de tupeistă, are un fix cu aristocraţii britanici, decoraţiunile lor interioare şi cizmele lor de cauciuc (Le *Chameau,* căptuşite cu piele). Ambiţia ei era să mă mărite cu un bărbat englez şi aristocratic. (Cariera nu făcea parte din planul ei, dar făcea parte dintr-al meu.) Candidatul ideal fusese „Băiatul din Vecini”, fiul nobilului local, Contele de Swyre. Julie n-a înţeles niciodată de ce mă îngrozea într-atât ideea mamei. Ea ar fi dat orice să se mărite cu un tip cu castel în Anglia. Totuşi, habar n-are cât de umede pot fi acestea iarna.

Casa noastră este la graniţa celor douăzeci şi cinci de mii de acri ale domeniului din jurul castelului Swyre. Pentru protipendada britanică, „în vecinătate” înseamnă o distanţă de douăzeci de minute de mers cu maşina. De când mă ştiu, de fiecare dată când treceam prin faţa porţilor castelului, mami exclama de parcă chiar în clipa aceea îi trăsnise prin minte, „Micuţul conte e de vârsta ta! E cea mai bună partidă din Northamptonshire!” (Vorbea despre vecinul nostru de şase ani, pe care, de fapt, nu-l întâlnisem niciodată.)

— Mamă, nu am decât cinci ani şi jumătate. Nu mă pot căsători înainte de vârsta de şaisprezece ani, îi răspundeam.

— Pregăteşte-te din timp! Vei fi cea mai frumoasă fată, te vei mărita cu micuţul conte din vecini şi vei locui în castelul ăsta arătos, cu mult mai grandios decât oricare dintre castelele cunoştinţelor noastre.

— Mamă…

— Vrei să spui „mami”. începetează cu „mamă” şi cu accentul ăsta american, care nu te avantajează, sau nimeni n-o să te mai ia de nevastă.

Accentul meu semăna perfect cu al mamei. Nu-l puteam schimba, aşa cum nici ea nu putea. Diferenţa era că eu nu voiam să renunţ la el. Mai mult, voiam un accent american şi mai pronunţat, chiar şi la cinci ani jumate.

— Mami, de ce spui mereu că toate cunoştinţele noastre locuiesc în castele, când, de fapt, numai una are castel?

— Pentru că celelalte au murit, draga mea.

— Când?

— De curând, în Războiul Celor Două Roze.

Una dintre cunoştinţele noastre chiar avea un
castel lângă Aberdeen. De fiecare dată de Crăciun, îl vizitam pe onorabilul William Courtenay, bătrânul străunchi al tatei. Strănepoţii lui, Archie şi Ralph (pronunţat, nu ştiu de ce, „Reif” în Anglia), erau şi ei pe lista de potenţiali soţi a mamei, averile lor considerabile fiind în măsură să compenseze lipsa titlurilor.

Mama îmi spunea că nu există american care să nu-şi dorească să petreacă Crăciunul

într-un castel scoţian. Nu am crezut-o niciodată. Stau şi mă întreb cine ar prefera să stea cinci zile într-o casă mai friguroasă decât Polul Nord, în loc să se distreze la Disney World ? După şase Crăciunuri glaciale, m-am ales cu o fobie a caselor de ţară de care mă îndoiesc că o să scap vreodată. Ajunsesem să-mi omor timpul imaginându-mi că sunt evreică şi aşa nu mai trebuia să sărbătorim Crăciunul deloc.

în mai toate conversaţiile din copilărie de care-mi aduc aminte, mama mă pisa cu ambiţiile ei matrimoniale tot aşa cum alţi părinţi îşi tocau la cap odraslele să intre la facultate sau să nu ia droguri. îmi amintesc că aveam vreo zece ani când am avut o discuţie foarte aprinsă la micul dejun.

— Iubito, când ai de gând să mergi în vizită la Swyre, să iei ceaiul împreună cu micul conte ? Am auzit că e foarte chipeş. S-ar îndrăgosti de tine dacă te-ar vedea, îmi spuse mama.

— Dar, mamă, ştii că nimeni nu i-a mai văzut de când tata i-a vândut contelui scaunele alea, i-am răspuns.

— Şşt!!! Asta-i o poveste veche. Sunt sigură că, între timp, contele şi contesa au uitat cu totul de ea.

— Oricum, mamă, toată lumea zice că s-au mutat. Nimeni nu i-a mai văzut de ani de zile, i-am replicat exasperată.

— Ei bine, sunt sigură că mai vin din când în când în vizită! Nimeni n-ar putea să abandoneze o casă atât de frumoasă. Cupola aceea! Grădinile acelea proiectate de Capability Brown! Data viitoare când vin, hai să-i sunăm...

— Hai să nu, te rog, am întrerupt-o eu, deşi, în secret, eram un pic curioasă în privinţa castelului şi locuitorilor lui.

Mama refuza cu încăpăţânare să accepte două lucruri importante: în primul rând, soţii Swyre divorţaseră cu aproximativ patru ani în urmă - misterioasa contesă era vestită pentru aventurile ei extraconjugale - iar pe conte şi pe micuţul lui parcă îi înghiţise pământul; în al doilea rând, role două familii nu-şi mai vorbeau de când tata, care era mare amator de chilipiruri, îi vânduse contelui patru scaune Chippendale care s-au dovedit a fi imitaţii. Afacerea Scaunelor - cum fusese botezată de ziarul local - era o dispută tipic englezească, sortită să nu fie soluţionată niciodată. Deşi scaunele fuseseră înapoiate, iar tata returnase banii şi-i ceruse în scris scuze contelui furios, spunând că fusese păcălit de furnizori, acesta refuzase să-l creadă. A dat de înţeles că nu are încredere în tata şi că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu el. Contesa, evident, a luat partea soţului ei. Mama, evident, a luat partea tatei. Toţi sătenii, evident, au fost de partea conţilor de Swyre, conform tradiţiei, spo- rindu-şi astfel şansele de a ii invitaţi la cină, la castel.

în disperarea ei de a câştiga prietenia conţilor, mama a încercat să aplaneze situaţia. Totuşi, când i-a invitat la tradiţionala ei petrecere estivală, ei au refuzat-o. La rândul lor, când au venit sărbătorile de iarnă, nu ne-au invitat la castel la prânzul de a doua zi de Crăciun. Iar la biserică contesa a umilit-o în public pe mama, mutându-se în altă strană, când mama s-a aşezat la capătul celei în care şedea ea.

Mama a considerat toată povestea atât de jenantă, încât, în cele din urmă, a decis s-o ignore cu desăvârşire. A sperat încontinuu că totul va fi dat uitării, dar cei din sat n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la un subiect atât de suculent. Pe cuvânt, în Anglia, sătenii ajung la cuţite pe viaţă din cele mai tâmpite chestii, cum ar fi mărimea verzelor sau specia copacului plantat de vecin pe hotar (stejarii sunt acceptabili, pentru conifere poţi ajunge în instanţă). Ţine de tradiţie. Bănuiesc că asta îi ajută să suporte mai uşor nopţile lungi de iarnă.

După divorţ, castelul a fost transformat în centru de conferinţe, deşi familia păstrase o aripă pentru sine. Se zvonea că, din când în când, contele mai vine singur, apoi dispare din nou.

Cu cât înaintam în vârstă, cu atât mai mult mă enervau opiniile mamei. Când i-am declarat „o să am o carieră şi, dacă o să mă mărit vreodată, va fi din dragoste. Şi tu te-ai măritat cu tata din dragoste”, mi-a replicat fără să clipească, „într-adevăr. Tu să nu faci prostia asta”.

Drept să vă spun, mama a încercat să rămână fidelă principiilor ei şi să *nu* se căsătorească din dragoste. înainte de a deveni mamă de profesie, a fost o Vânătoare de Indicatoare Maro.

O Vânătoare de Indicatoare Maro este o femeie care n-are alt gând decât să pună mâna pe un bărbat englez a cărui casă are plantat un indicator maro în faţa porţii. Să vă explic: aristocraţii britanici nu-şi pot permite să locuiască în casele lor imense şi frumoase decât dacă le ţin

deschise publicului larg. Un indicator, de obicei maro inscripţionat cu alb, este plasat de-a lungul autostrăzii celei mai apropiate în scopul de a orienta turiştii către casă. De regulă, indicatoarele maro au un mic desen simpatic simbolizând o clădire cu statut de monument istoric. Doar casele foarte mari au astfel de indicatoare, deoarece, dacă ai o casă mică, înseamnă că îţi poţi permite să o repari şi să o întreţii şi singur. Dar dacă acoperişul tău are câteva mii de metri pătraţi, ai nevoie de sprijin financiar de fiecare dată când se desprinde o ţiglă. Ironia face ca un indicator maro să dezvăluie în acelaşi timp şi lipsa banilor pentru repararea unui acoperiş, şi o poziţie socială înaltă. Deoarece, dacă nu ai bani suficienţi să-ţi repari acoperişul, înseamnă că ai un acoperiş imens şi toată lumea ştie ce se află sub un acoperiş imens: o casă pe măsură.

Nici nu aveţi idee câte fete îşi doresc un bărbat cu indicator maro. Vânătoarele de Indicatoare Maro sunt viclene, au picioare lungi, sunt frumuseţi recunoscute pe plan internaţional, originare din Manhattan, Paris şi Londra, care au meserii dintre cele mai nevinovate ca, de pildă, designeri de poşete, actriţe şi artiste plastice. E un camuflaj perfect, fiindcă nimeni nu şi-ar închipui vreodată că o femeie superbă ar da o carieră modernă pe ceva retro, cum ar fi un indicator maro. Chiar n-are nici o logică. Adică, ar fi echivalentul moral al renunţării la noii pantofi Prada pentru o pereche din sezonul trecut.

Vânătoarele de Indicatoare Maro îşi fac temele înainte de a-şi da o întâlnire. îşi caută

omul în *Debrett's Peerage & Baronetage,* ghidul care conţine numele britanicilor de viţă nobilă, plus adresele lor. Dacă o casă apare precedată de *the,* mai mult ca sigur, are peste douăzeci de camere şi indicator maro. Indiferent de înfăţişarea, inteligenţa, culoarea părului, greutatea sau grosimea gâtului unui proprietar de indicator maro, Vânătoarele se şi îndrăgostesc de el până să închidă ghidul *Debrett's* şi să-şi rimeleze genele.

Mama era o Vânătoare americană de Semne Maro, care se dădea drept studentă. Erau anii '70 şi de-abia aştepta să evadeze din Upper East
Side. Destinaţia: Londra - Colegiul de Artă din Chelsea, cel mai potrivit teren de vânătoare.

Mama credea că, măritându-se cu tata, ceea ce s-a petrecut practic a doua zi după ce el a invitat-o la cină la Annabel's în Berkeley Square şi a dus-o acasă cu Jaguarul său XJS (o maşină, pare-se, foarte *cool* pe vremea aceea), avea să obţină The Manor-at-Ashby-Under-Little-Sleightholmdale. După nuntă, a aflat că, deşi tata avea sânge albastru, era abia al treisprezecelea potenţial moştenitor al conacului. Iar Jaguarul fusese împrumutat. Mama a dat vina pe originea ei americană pentru încurcătura asta, pentru că americanii au încredere în ghiduri ca *Debrett's* la fel de mult cum au încredere în *Michelin Blue Guide.*

Atunci au început migrenele. Mama şi-a dat seama că, nu numai că s-a măritat cu un bărbat nu foarte bogat, dar, pe deasupra, mai era şi îndrăgostită de el. Nu era ceea ce visase.

După părerea mea, n-ar trebui să te plângi când ai reuşit să scapi de sentinţa de a scrie o viaţă întreagă The Manor-at-Ashby-Under-Little-Sleightholmdale de fiecare dată când trimiţi o scrisoare. Dar nu cred că mama e de aceeaşi părere. A schimbat numele casei noastre din Vicarage Cottage în The Old Rectory at Stibbly-on- the-Wold, o titulatură foarte pompoasă pentru o casă de numai patru camere, care nu este tocmai veche. Iar când o întreb de ce toată lumea numeşte satul doar „Stibbly", îmi răspunde că nimeni din sat nu-şi ştie adresa corectă.

Apropo de dimensiunea numelor, îmi vin în minte:

Ii. Filfizonii

Principalul motiv pentru care aş *evita* un indicator maro e acela că nu-l poţi avea fără aristocratul care-l deţine, cunoscut în Anglia sub numele de alint „filfizon". Filfizonii îşi numesc palatele „cocioabe", poartă pulovere cârpite de doicile octogenare pe care le iubesc mai mult decât pe oricare altă femeie din viaţa lor şi, când nu referă la sex, îi spun „tăvăleală" *ă la* Austin l'owers. Surprinzător, o groază de englezoaice acceptă filfizonii în schimbul Casei şi al Titlului Nobiliar. În ceea ce mă priveşte, cred că ar fi istovitor să porţi un titlu ca Marchiza de Dufferin şi Ava, sau Alice, Ducesă de Drumllandrig. Şi aşa e destul de greu să semnezi cecuri cu un nume format din două cuvinte, ca să nu mai vorbim de cinci, şase cuvinte. Dar, pentru unele femei, un nume format din şase cuvinte şi un filfizon merită orice sacrificiu - cum ar fi renunţarea la încălzirea centrală pentru totdeauna.

Pe cuvânt, aristocraţia britanică chiar crede că încălzirea centrală e concepută numai pentru sărăntoci. întotdeauna am luat asta ca pe un afront adus persoanelor ca mine, care răcesc cu una, cu două. Când eram mică, mama îmi spunea adesea că ar fi mai fericită să mă vadă murind de pneumonie sub un baldachin străvechi, la douăzeci şi nouă de ani, decât să ştie că aş apuca vârsta de optzeci şi cinci de ani într-o casă cu încălzire centrală. Asta-i unul dintre motivele pentru care eram alergică la ideea mamei cu hăiatul din vecini. Nu eram sigură că, eu, americanca născută să mă lăfăi într-o căldură plăcută, creată artificial, aş ii făcut faţă, cu constituţia mea fragilă, temperaturilor scăzute pe care le presupune căsătoria cu un filfizon.

3. Tata

Tata îşi spune „întreprinzător în domeniul anti-chităţilor", dar este atât de întreprinzător, încât e fraierit la fiecare afacere, cum s-a-ntâmplat şi cu scaunele Chippendale false, pe care le-a vândut contelui. Afacerea asta l-a întors pe dos în aşa hal, încât a devenit un subiect tabu. De fapt, nimeni din casă nu pomenea de vreun fel de scaun când tata era prin preajmă.

4. Brazilienii

După facultate, când m-am mutat în New York, un individ simpatic, de douăzeci şi şapte de ani, regizor (care, de fapt, nu regizase în viaţa lui vreun film) mi-a spus „aici îţi trebuie un brazilian". Având în vedere poziţia capului său în momentul acela, pe care bunul-simţ mă împiedică s-o dezvălui, mi s-a părut *très* ciudată propunerea lui, ca un bărbat de origine latină să-şi pună capul în acelaşi loc.

— Chad ! am exclamat. De ce-ai vrea să am un brazilian acolo în acelaşi timp cu tine?

(Nu sunt rasistă, dar un străin îmi era de-ajuns.)

— E prea mult păr aici pentru un newyorkez ca mine.

— Crezi că un brazilian ar fi mai potrivit decât tine? l-am întrebat.

— Habar n-ai ce-i aia un brazilian, nu-i aşa?

— Cineva ca Ricky Martin.

— Vezi să nu ! Ricky Martin e francez, brazilianul e un epilat cu ceară. Ai neapărată nevoie de aşa ceva.

Chad a insistat să mă programez în dimineaţa următoare, la salonul J. Sisters de pe West Fi fty-seventh Street, numărul 35, unde am aflat adevăratul sens al cuvântului *Brazilian.* înseamnă un epilat inghinal, care presupune epilarea, practic, a întregii zone unde s-a aflat capul lui Chad. Pe o scară a durerii, se află pe aceeaşi treaptă cu alte chestii neplăcute, ca biopsiile colului utérin, aşa că, *entre nous,* data viitoare o să-mi fac mai întâi o epiduralã.

Chad a fost încântat de noul meu Brazilian. Am descoperit mai târziu că mai toţi bărbaţii gândesc la fel. Ironic, tocmai asta a fost cauza despărţirii noastre. Voia să-şi ţină capul acolo în permanenţă, ceea ce a devenit insuportabil după o vreme. Apoi, a început să facă lucruri ciudate, de exemplu, să mă programeze din senin la J. Sisters şi să se supere peste măsură de fiecare dată când refuzam să mă duc. (Nimeni nu poate să-şi împingă pragul durerii atât de departe încât să suporte un Brazilian în

fiecare săptămână. Dar nimeni!) Atunci am început să bănuiesc că am gusturi mai bune în materie de pantofi decât în privinţa bărbaţilor. Numai un bărbat cu schimbări de dispoziţie declanşate de farmecele efemere ale unui epilat inghinal nu-mi lipsea. A trebuit să-i dau papucii.

— Doar o persoană cu adevărat superficială ar putea să mă dea dracu' pentru un epilat de i-incizeci şi cinci de dolari, a bombănit Chad când l-am pus pe liber.

— Se spune dracu/«/, l-am corectat.

Chad era total paralel cu engleza literară, un obicei britanic de care n-am reuşit să mă dezbar. De fapt, felul cum vorbea era chiar drăgălaş, dar nu mă puteam abţine să nu-l corectez.

— Nu e ni'c mai al dracu' de enervant decât mersu' la o întâlnire cu tine.

— în cazul ăsta, nu poţi fi decât fericit că te-am dat dracu *lui,* i-am replicat încercând să nu mă întristez. Chad, o fată e mai mult decât suma totală a părţilor sale componente.

Deşi Chad avea să-mi lipsească într-o oarecare măsură (Brazilianul a fost primul dintre numeroasele sfaturi utile de înfrumuseţare pe care aveam să le primesc), am răsuflat uşurată când ne-am despărţit. Nu era tocmai o persoană cinstită. Ricky Martin este de fapt din Puerto Rico, nu din Franţa, cum continua să creadă Chad. Şi, dacă te uiţi pe hartă, e imposibil să nu vezi că Puerto Rico e mai aproape de Brazilia decât de Franţa. Totuşi, Chad mi-a dezvăluit Brazilianul. Acum, n-aş mai putea supravieţui fără el. Se pare că e arma secretă a celor mai strălucitoare femei din lume. Şi, deşi nu i-aş spune *niciodată* asta lui Chad după toate câte s-au întâmplat, dacă aş fi bărbat, probabil nici eu nu aş ieşi cu o femeie care nu şi-a tras un Brazilian. în concluzie, deşi nu am auzit de Brazilieni înainte de a părăsi Anglia rurală, dacă

aş fi ştiut de ei înainte să decid să plec, în mod sigur aş fi luat primul avion. Iată de ce, privind retrospectiv, pot adăuga Brazilienii pe lista mea de argumente pro Manhattan.Pjiescujutăjii de.
M^tociU:
T)iQd.iAC,eJie.

1. Chip's - Harry Cipriani de la intersecția străzii Fifth cu Fifty-ninth.
2. Ana - pentru prințesele din Park Avenue, ana = anorexie = siluetă = perfecțiune.
3. Până peste... - nu se referă la spațiu. E un superlativ care înlocuiește cuvinte ca *fantastic I înălțător / minunat.* De exemplu: „Pensatul sprâncenelor e până peste poate".
4. Wollman - un diamant de dimensiunea unui patinoar.
5. A.T.M. - iubit bogat.
6. M.I.D. - Mahăr în Devenire (de dorit în locul unui A.T.M.).
7. M.C.M. - Măritată cu un Mahăr (mai bine decât cele două de mai sus).
8. Lamele de pe Madison - Fete sud-americane superstrălucitoare care galopează pe Madison cu ponchouri și perle.
9. Rumeneală falsă - bronzul obținut la salonul Portofino Sun Soho de pe West Broadway.
10. Iâh! - țipăt scurt, care arată surpriza/oroarea în fraze ca: „Iâh! *Ea* și-a luat noile cizmulițe Bottega înaintea *mea* ?" Folosit exclusiv de fetele din Manhattan care au sub douăzeci și șapte de ani și de starletele din siicom-urile NBC.
11. P-ș - pe șest, adică în cel mai mare secret.
12. Clinică - depresivă, ca în sintagma depresie clinică.
13. The Fritz - abreviere pentru „futere de Ritz", adică Hotelul Ritz din Paris.

3

c?

— *__lingura boală cu transmitere sexuală pe care vreau s-o contractez este febra logodnicilor, spuse Julie.

Ştiam de ce e Julie în căutarea unui Potenţial Soţ. Bărbaţii americani sunt făpturi minunate, cu pasiuni şi talente uimitoare. Vreau să spun că, dacă te uiţi cu atenţie, *toţi* arată ca JFK Jr., pe cuvânt. Pentru cineva suferind de sindromul atenţiei deficitare, boală de care suferă Julie şi majoritatea prinţeselor din Park Avenue încă din copilărie (deşi boala nu se manifestă şi când merg la cumpărături), proaspăta ei capacitate de concentrare era de-a dreptul miraculoasă. îi intrase în cap ideea trăsnită că, alegând petrecerea potrivită, una măreaţă, echivalentul a .şase vernisaje, patru petreceri pentru strângerea de fonduri destinate muzeelor, trei dineuri şi două premiere cinematografice grandioase, toate acestea într-o singură noapte, va pleca, garantat, la sfârşitul serii, la braţ cu un Potenţial Soţ. Spunea că nu dorește să piardă prea mult timp cu proiectul ăsta când, susţinea ea, „Aş putea să-mi irosesc timpul cu alte activităţi, de exemplu cu un pensat”. I

Atitudinea lui Julie faţă de logodnaUminentă era un pic derutantă. Era convinsă că atunci când va da peste logodnicul ideal, dacă nu va fi avut timp să-şi penseze sprâncenele - în opinia ei, cea mai importantă procedură realizată de stilistele de la salonul Bergdorf Goodman - ar fi atât de răvăşită, că nici n-ar mai avea rost toată povestea cu logodnicul.

Când lui Julie îi intră ceva în cap, devine eficienţa întruchipată. Şi-a ales Balul Conservatorului din New York, o petrecere filantropică, drept cel mai promiţător teren de vânătoare. După ce şi-a cumpărat un bilet, a sunat-o pe doamna E. Henry Steinway Zigler III, preşedinta de onoare, pentru a „pune la punct strategia”. Julie voia să afle din timp amplasarea invitaţilor la mese. Doamna Zigler ne-a chemat la ceai la reşedinţa ei din marmură care dădea spre Central Park, la intersecţia lui Fifth Avenue cu Eighty-second Street. Doamna Zigler adoră să joace rolul lui Cupidon.

— Spuneţi-mi Muffy, fetelor, ne întâmpină ea călduros.

Muffy purta un poncho franjurat de la Oscar de la Renta, pantaloni-pană galben-verzui, şi îndeajuns de multe bijuterii pentru a goli o mină de diamante. Spunea că s-a îmbrăcat *ă la* Elizabeth Taylor în filmul *Fluierarul.* Toată lumea din New York imită pe cineva. Fluturându-şi teatral ponchoul, ne conduse rapid prin holul impunător către salon. Mai grandios decât palatul Versailles, salonul era plin de imense oglinzi aurite şi pânze în ulei ale maeştrilor italieni, şi ticsit cu canapele şi scaune elegante, de epocă, pe care Muffy le cumpăra angro de fiecare dată când trecea pe lângă Sotheby's. Muffy le spune musafirilor că locuinţa ei „e decorată exact ca a lui Oscar. Am fost la el, am văzut, n-am rezistat. Trebuia să fie şi la mine la fel. I-am clonat apartamentul!”

Muffy afirmă cu fiecare prilej că „bogăţia-i o condamnare pe viaţă, în linii mari, plăcută, şi ştiu ce vorbesc”. Mai toate soţiile din Upper East

Si de pe care le-am cunoscut se numesc Muffy. Se pare că pe vremuri era un nume foarte popular în Connecticut, unde s-au născut cele mai multe Muffy, pe la mijlocul secolului trecut. Muffy a noastră susţine, ca de altfel toate Muffy-le din cartierul ei rezidenţial, „Ralph Lauren este viciul meu”. E dependentă de injecţiile cu Botox şi zice lumii întregi că are „treizeci şi opt de ani”. Este P.L.G. - Prietena lui George - şi, când Bill Clinton era la putere, a fost P.L.B. Donează milioane republicanilor, iar democraţilor şi mai multe milioane, deoarece încă are o „relaţie specială” cu Bill. Şi toate celelalte Muffy au relaţii speciale cu Bill, dar nu cred că ea e la curent cu asta.

Ne-am aşezat în grup pe canapelele Knole asortate, în stil victorian. (în momentul de faţă, canapelele Knole sunt ultimul răcnet în Upper Kast Side, mai ales dacă poţi să faci rost de una cu tapiţerii înflorate din secolul al XVIII-lea, ceea ce, evident, e aproape imposibil.) O servitoare în uniformă ne aduse ceai pe o tavă de argint. Având în vedere că nu mai era mult până la petrecere, Muffy era la fel de hiperactivă ca un turist japonez într-un magazin care vinde articole Louis Vuitton la preţ redus. îşi tot făcea de lucru cu ciucurii de la perniţele de pe sofa.

— Dumnezeule mare! Petrecerea-i mâine! M-am asigurat că vin invitaţi de supermarcă, prinţi, milionari, producători de filme, moştenitori, arhitecţi, politicieni! S-ar putea să vină şi Bill! exclamă ea. Toată lumea bună din New York va fi aici mâine seară.

— în sprijinul cui va fi petrecerea, Muffy ? m-am interesat eu.

— Ei, salvăm una, alta. Salvaţi Veneţia, Salvaţi Metropolitanul, Salvaţi Baletul! Cine mai ştie ? Sunt băgată în atâtea comitete - domnul Zigler adoră scutirile astea de impozite -, încât le numesc pe toate la fel, „Salvaţi Ce-o Fi”. Nu că-i *bună?* De-aş putea fi şi *eu* salvată de doamnele din comitete. Dacă nu donezi milionu', e sinucidere curată. Cred că petrecerea de mâine-i pentru salvarea nu ş' cărei specii de flori. Caritatea este o instituţie americană *formidabilă,* deoarece, în cele din urmă, cei care au nevoie de aşa ceva primesc grămezi de bani, iar noi avem ocazia să ne îmbrăcăm elegant în rochiile de seară *superbe* ale lui Michael Kors. Dar să trecem la subiect, zise ea cu mai multă seriozitate. Mi-a şoptit mie cineva că îţi doreşti un logodnic, Julie. încântător! Spune-mi, te rog, cum vrei să fie?

— Cineva deştept şi nostim, care să mă facă să râd. Cineva pe umărul căruia să pot plânge şi suspina ore-n şir şi încă să fie nebun după mine. Numai să nu-mi faci cunoştinţă cu un tip creativ. Pe ăştia mi i-am scos din schemă încă din liceu. Nu vreau actori, artişti plastici sau muzicieni, nu, mersi! explică Julie.

Nu-mi imaginasem că Julie e atât de matură. Luaţi aminte, când ai avut cincizeci şi patru de iubiţi, ar trebui să ştii cum vine treaba.

— Dragă, n-avea grijă, că n-o să-ntâlneşti aşa ceva în Upper East Side, o linişti Muffy. Nu există genul creativ pe aici, nici vorbă! Primarul nu îi lasă să treacă de Union Square.

— A, şi încă ceva. Ştiu că o să vi se pară că sunt răsfăţată şi superficială, dar îmi place ca prietenul meu să fie adeptul şoferilor. Tata e de vină. M-a nenorocit pe viaţă obligându-mă să mă duc la şcoală cu Jaguarul, cu şofer. Asta sunt, n-am ce-i face. Nu pot să mă schimb, nu-i aşa? se alintă Julie, roşind un pic.

— Nu, draga mea, gânguri Muffy consolator. Dacă nu-ţi place să mergi pe jos, nu-ţi place, şi asta e. Uită-te la mine, eu am *trei* şoferi! Avem unul la casa din Palm Beach, unul la Aspen şi unul aici. Nu-i deloc rău să-ţi exprimi dorinţele, Julie.

Există excentrici şi excentrici. Chiar şi în categoria ei, Muffy purta cuvântul pe noi culmi.

— Nu vreau decât să mă îndrăgostesc şi eu, ca toate celelalte fete, Muffy. Vreau să am un ten radios fără injecţiile cu vitamina C, spuse - Iulie cu ochii înlăcrimaţi. Sunt atât de singură câteodată.

Muffy este o mondenă cu abilităţi matematice excepţionale, ale cărei permutări sunt la fel de complicate ca jocul de şah. Are un sistem al ei la care recurge de fiecare dată când îi sunt solicitate serviciile de „fuzionare”. Păstrează întotdeauna, pentru orice eventualitate, o masă de treisprezece, cu un bărbat în plus. Fiecare invitat are un număr alocat în schemă. Julie avea numărul patru, iar scaunul ei era al doilea din capătul mesei dreptunghiulare, putând, astfel, să converseze cu patru bărbaţi. La stânga şi dreapta lui Julie urmau să fie un prinţ italian şi un producător de la o casă de discuri, vizavi un mahăr al afacerilor imobiliare, iar în capul mesei, al treisprezecelea,

bărbatul „în plus”, căruia gazda îi va spune că îi pare teribil de rău că a trebuit să-l aşeze alături de alţi doi bărbaţi, „dar voi, dragilor, sunteţi atât de mulţi în seara aceasta!”

Nu ştiu vreo altă persoană în New York care ar putea să fericească o fată cu patru parteneri dezirabili dintr-un foc. Abilităţile matematice o trădează pe Muffy doar atunci când trebuie să stabilească bugetul destinat aranjamentelor florale.

în seara următoare, Julie afişa un zâmbet radios, cât Africa de lat. La fel îi erau şi cerceii cu diamante. Câteodată, chiar şi cineva ca mine, care se bucură când prietenilor le merge bine, se înverzeşte puţin de invidie când dă cu ochii de „prada” de la Cartier, cum îi spune Julie. Totuşi, partea frumoasă la Julie este că-i place să-şi împartă lucrurile cu alţii, şi mi-a împrumutat mie pentru această seară tortiţele ei cu diamant. De asemenea, a convocat în apartamentul ei întreaga echipă a stilistelor de la Bergdorf, să ne coafeze şi să ne machieze.

Când am ajuns la ea, Julie stătea într-un şezlong în camera de zi. Este un *salon* elegant, zugrăvit în culoarea oului de raţă, cu ferestre înalte, stucatură bogată şi un nud scandalos semnat Guy Bourdin, atârnat deasupra şemineului doar ca să te zăpăcească şi mai tare. Toată mobila lui Julie, pe care ea o adoră, e formată din piese la modă în anii '30, la Hollywood, retapiţate cu catifea deschisă la culoare, să se asorteze cu pereţii. Totuşi, n-am putut să admir nimic, pentru că fiecare suprafaţă era încărcată cu diverse instrumente de înfrumuseţare. Davide, cosmeticianul,

transformase literalmente încăperea în salonul lui personal. El pudra obrajii lui Julie, Uaquel îi aranja buclele, iar Irinia, pedichiurista poloneză, îi pilea unghiile de la picioare. Asta nu-i nimic. Am auzit că unele fete newyorkeze nu pleacă la nici o petrecere fără să-şi consulte dermatologul pentru eventualele imperfecţiuni ale tenului.

— Arăt fericită? Am zâmbetul natural? mă întrebă Julie de cum am intrat în cameră.

Davide spuse că zâmbetul ei e la fel de autentic ca şi cerceii cu diamante, ceea ce mi s-a părut o metaforă foarte potrivită.

— Ei bine, e *total* fals. Nu e *super ?*

— Dumnezeuledoamneeeesuuuuper! confirmă Davide.

— Am fost la dermatolog în după-amiaza asta şi... ştii muşchii ăia fini din jurul gurii, *platysma ?* Probabil nu, pentru că majoritatea oamenilor nu-i bagă în seamă. Ei bine, după douăzeci şi trei de ani, încep să se lase, dar există metoda asta genială de a îndrepta răul, care-ţi readuce zâmbetul pe buze. Dermatologul îţi injectează puţin Botox să-i paralizeze, iar colţurile gurii se îndreaptă instantaneu în sus. De îndată ce dobândeşti Zâmbetul Botox, poţi zâmbi o seară-ntreagă fără să zâmbeşti, de fapt, ceea ce te oboseşte mai puţin decât dacă ai zâmbi de-adevăratelea, îmi explică Julie de parcă toate astea ar fi avut vreo logică.

La petrecerile lui Muffy nu se mergea decât în ţinută de gală. De îndată ce Julie a fost coafată şi machiată, s-a îmbrăcat cu o rochie mini din mătase neagră, vaporoasă. (Chanel. Unicat. Expediată cu FedEx de la Paris.) în timp

ce Julie se admira în budoarul ei, m-am aşezat şi am profitat de Davide şi de Raquel. La anumite petreceri din New York, realmente, nu poţi intra pe uşă necoafată şi nemachiată. Aşa era şi la petrecerile lui Muffy. Coafura şi machiajul îţi adaugă un plus de prestanţă. După un anumit timp ajungi să crezi că nu poţi face faţă doar cu rimei Maybelline, care probabil va face cocoloaşe. Stiliştii din Manhattan piaptănă, pur şi simplu, fiecare geană după ce aplică fard de ochi. Aici, cocoloaşele de rimei sunt considerate delict federal.

Exact în clipa când Davide îmi aplica *gloss* pe buze, se auzi un ţipăt ascuţit din dormitorul lui Julie. în aer plutea o criză de isterie declanşată de toaleta ei. Nu mă mira. Fetele din New York au astfel de crize de fiecare dată când cineva pomeneşte de îmbrăcăminte. Am intrat în dormitor şi m-am uitat peste umărul ei la imaginea din oglindă.

— E complet şi absolut nepotrivită. Arăt... *conservator*! miorlăi ea teatral, trăgând de tivul rochiei. Uită-te la mine! Arăt ca ieşită dintr-un spectacol de pe Broadway cu grăsani. *Fixativul.* Viitorul meu Potenţial Soţ va crede că sunt un *spiriduş!*

Rochia era superbă, sută la sută mortală.

— Julie, arăţi trăsnet. Rochia aia e atât de scurtă că e aproape invizibilă. E antonimul lui conservator, am încercat s-o liniştesc.

— Sunt în pragul disperării şi tu-mi vorbeşti de *antonime* ! De ce nu mă lăsaţi singură? plânse ea nefericită.

Julie se închise în budoar. S-a schimbat şi s-a schimbat şi iar s-a schimbat. Zicea prin uşă că

nu vrea să plece la petrecere pentru că stresul vestimentar, intelectual şi sexual ar fi mai mult decât poate ea să îndure. Deşi, sincer, nu-mi prea păsa dacă merg sau nu la un bal super în reşedinţa de marmură a lui Muffy, aveam o rochie de vis, de sifon alb, pe care o împrumutasem din garderoba *haute couture* de la serviciu - o rochie pe care sunt decisă să o returnez într-o bună zi - şi ar fi fost o pierdere ireparabilă dacă nu aş fi scos-o în lume.

— Julie, *puţin îmi pasă* dacă mergem sau nu, i-am spus. Pot să port rochia cu altă ocazie. Dar va fi o petrecere atât de nostimă.

— în New York, petrecerile nu sunt nostime. Sunt curat război, răspunse Julie deschizând uşa şi apărând îmbrăcată din nou în Chanelul ei ucigător. Davide, dă-mi un Xanax. Iau întotdeauna un tranchilizant înainte de o primă întâlnire.

Davide se precipită spre geanta cu farduri, plină cu medicamente de tot felul, special pentru ocazii de acest gen, şi scoase un pacheţel. Julie desfăcu ambalajul şi înghiţi o pastiluţă bleu, o armă foarte modernă pentru războiul ce ne aştepta, mi-am zis eu. Apoi îşi chemă şoferul să ne ducă la Muffy.

Cu toată sinceritatea, sunt aproape complet sigură că n-am nici cea mai mică idee cum de m-am pricopsit eu cu un Potenţial Soţ, iar Julie nu. Vreau să spun, pentru mai multă acurateţe, că la sfârşitul nopţii PS-ul n-a ajuns cu capul aproape de regiunea Braziliană a lui Julie, ci foarte aproape de una şi aceeaşi regiune geografică a propriei mele persoane.

Vedeţi voi, fata asta efervescentă ca şampania a sorbit ea însăşi câteva bule de şampanie, ceea ce îngreunează rememorarea exactă a evenimentelor din seara aceea. Dar, ca să infirm câteva bârfe calomnioase, tipice prinţeselor din Park Avenue, care spun că am furat PS-ul chiar de sub frumosul nas al prietenei mele celei mai bune - bârfe pe care, bine'nţeles, Julie nu le crede din principiu - mă simt datoare să povestesc evenimentele din seara cu pricina în măsura în care, aproape sigur, mi le amintesc.

Când, în cele din urmă, am ajuns la Muffy, petrecerea începuse de-o oră. Ne-a fost aproape imposibil să ne găsim masa, pentru că Muffy umpluse încăperea până la refuz cu buchete de liliac alb şi lumânări, de nu vedeai la doi paşi. (Apropo de flori, în ciuda dificultăţilor inerente ale traficului maritim, Liliacul Tropical e foarte la modă acum în Manhattan.)

Trebuie să fi fost vreo 250 de invitaţi şi aproape tot atâţia chelneri, îmbrăcaţi în fracuri albe, cu mănuşi. Mulţimea era impresionantă: Muffy atrăgea întotdeauna crema Manhattan-ului la seratele ei. în ceea ce priveşte toaletele doamnelor, tema florală era în top, absolut normal pentru o petrecere dată în folosul grădinilor. Multe dintre doamne purtau rochii Emanuel Ungaro, pentru că el creează, fără nici un fel de discuţie, cele mai frumoase rochii înflorate din lume. Cât despre bijuterii, tinerele şi-au scos la lumină diamantele în formă de margarete de la Asprey, iar doamnele în vârstă erau încărcate cu pietre preţioase scoase din seif. Toată lumea se pupa şi se saluta şi turuia

cât e de încântată să se revadă, chiar dacă lucrurile nu stăteau aşa.

Am fost conduse la locurile noastre exact când se servea, ca aperitiv, supa de mentă răcită. Masa noastră era chiar în mijlocul sălii. Toţi ceilalţi comeseni erau deja aşezaţi. Cei patru PS pe care Muffy îi alesese pentru Julie erau *tres* diverşi din punct de vedere etnic.

De-abia a apucat Julie să soarbă o lingură de supă că prinţişorul italian aşezat la stânga ei îi declară:

— Tu mai frumoasa decât Empire State Building!

— Eşti fermecător, îi zise Julie.

Zâmbetul îi era atât de orbitor, încât italianul
se simţi încurajat şi continuă:

— *Non-non-non !* Tu mai dragutza decât Rock-a Fell-a Cent-a.

Moştenitorul blond al unei firme de afaceri imobiliare aşezat în dreapta ei, figură tipică de alb anglo-saxon protestant, se amestecă şi el în vorbă:

— Maurizio, scuză-mă, dar nu sunt de acord. Femeia asta e mai frumoasă decât Pentagonul.

N-am mai auzit vreodată ca un bărbat să compare o fată cu o clădire guvernamentală. Julie trebuie să fi fost flatată, pentru că, drept replică, a aruncat întrebarea cheie:

— Crezi în şoferi? întrebă ea zâmbindu-i frumos.

A reieşit că toată lumea prezentă credea în şoferi ca într-o nouă religie, inclusiv producătorul

de la casa de discuri aşezat vizavi, care era polonez de origine, şi cel de-al Treisprezecelea Bărbat, care era un actor din LA via Minnesota. (Bănuiesc că, în cele din urmă, Muffy a lăsat garda jos şi a primit unul.) De asemenea, se pare că aveau şi piloţi în afară de şoferi, deoarece toţi aveau avioane personale, cu excepţia actorului, care „împrumuta" avionul studiourilor Warner Brothers „mai tot timpul. Şi ai voie să fumezi Marlboro Reds la bord, de-a dreptul genial, nu-i aşa?"

Bărbaţii începuseră să vorbească despre altitudine, şi instrumente de bord, şi trabucuri, şi piaţa bursieră Nasdaq, care sunt probabil subiecte mult mai fascinante decât i s-au părut unei ignorante ca *moi*, fiindcă, bărbaţii din New York nu par să aibă şi altceva de discutat. Nimeni nu mai vorbea cu Julie, sau cu subsemnata, sau cu oricare altă fată de la masă. Julie îşi deschise geanta-plic aurie, scoase batonul de ruj şi începu să-şi rujeze buzele, obicei în care recidivează ori de câte ori este extrem de plictisită, apoi întrebă:

— De ce nu puteţi voi, bărbaţii, să fiţi niţel mai serioşi?

Asta chiar a fost o frază surprinzătoare din partea lui Julie, care spunea adesea că singurul lucru pe care-l ia în serios sunt diamantele. Producătorul o bătu uşurel pe mână şi-i răspunse:

— Nu aşa te îmbogăţeşti, drăguţo.

— Eşti *atât* de profund, îi replică Julie cu un sarcasm care lui îi scăpă, pentru că deja se

reîntorsese la discuţia despre trabucuri cu tipul cu afacerile imobiliare.

Bărbaţii au continuat să ignore pe toată lumea mai puţin pe ei înşişi şi avioanele lor cu reacţie, aşa că Julie, care are un talent teribil de a redi- recţiona atenţia lumii asupra propriei persoane, spuse:

— Am o sută de milioane de dolari.

PS-i amuţiră. După care ea adăugă:

— Numai ale mele.

Şi, dintr-odată, toţi deveniră brusc interesaţi de părerea lui Julie, aşa că ea-i anunţă cu nonşalanţă :

— Scuzaţi-mă. Mă duc să mă sinucid în toaleta doamnelor.

În timp ce era plecată, le-am explicat că aşa e ea când se plictiseşte de moarte în compania cuiva şi când crede că oamenii o plac doar pentru că e bogată şi nu pentru spiritul ei strălucitor. Toţi bărbaţii se ruşinară vinovaţi, aşa că i-am liniştit:

— Nu fiţi stânjeniţi. Cu excepţia mea, toată lumea o place pe Julie pentru banii ei. E obişnuită cu asta. Până şi prietenii ei de la grădiniţă se jucau cu ea fiindcă părinţii le spuneau că e bogată.

Cred că am reuşit să detensionez atmosfera al naibii de stânjenitoare, deoarece toţi au răsuflat uşuraţi şi au început să mă întrebe de unde provine averea lui Julie. Câteodată mi-e tare milă de bietele Prinţese din Park Avenue. E de ajuns să-ntoarcă spatele două secunde şi dintr-odată toată lumea se întreabă cât valorează sau vor ajunge să valoreze, de

parcă ar fi acţiuni *biotech* sau ceva de genul acesta. Evident, le-am răspuns că nu pot divulga ceva atât de personal ca sursa averii familiei Bergdorf.

— E o *Bergdorf* ? De-aia are nuanţa asta perfectă de blond, spuse o fată brunetă de vizavi. Crezi că mi-ar putea obţine o programare la Ariette ?

Fetele newyorkeze au prostul obicei de a cere favoruri de la necunoscuţi; iau „ţara tuturor posibilităţilor” în sens cu totul şi cu totul literal.

Dar să lăsăm asta. în timp ce Julie nu se sinucidea în baie, s-a întâmplat ceva uimitor. Am reperat un PS. La o masă din colţul îndepărtat am pus ochii pe un potenţial bărbat perfect: înăltuţ, zveltuţ, brunet, cu ochi negri, îmbrăcat la costum, dar nu la frac. (Ador bărbaţii care dau naibii formalităţile şi nu poartă cravată când ar trebui.) Serios, era până peste poate de atrăgător, leit Jude Law. Mi-am pierdut pe loc pofta de mâncare, exact cum mi se întâmplă când ascult faimosul *pas de deux* din *Lacul lebedelor* al lui Ceaikovski. Unele lucruri sunt atât de romantice încât ai impresia că nu o să mai pui nimic în gură vreodată. E de-ajuns ca Humphrey Bogart să clipească în faţa lui Ingrid Bergman în *Casablanca* şi, dacă nu-s atentă, efectiv, sunt în pericol să mor de inaniţie.

Când Julie s-a întors la masă, i l-am arătat, discret, bine'nţeles, pe superbul PS.

— Hmm. Arată drăgălaş, aş zice, făcu ea fără entuziasm. Dar, ştii, pare un pic, ei bine, prea perfect. înţelegi ce vreau să spun. Prea perfect ca să se logodească cu mine sau să facă vreo chestie tradiţională de genul ăsta.

— Dar poate... vreau să spun, nu poţi şti niciodată, s-ar putea să... să ardă de nerăbdare să fie logodnicul cuiva, doar... am zis eu gâtuită de emoţie, parcă hipnotizată. Vreau să spun, toţi logodnicii sunt burlaci până se logodesc, nu?

Toţi cei de la masă se uitau la mine de parcă eram complet sonată. Vorbeam absolut iară noimă, îmi amintesc că eram total confuză, ca urmare a efectului pe care îl au asupra mea toţi bărbaţii care seamănă cu Jude Law. Ar fi trebuit să mă vedeţi după *Talentatul domn Ripley*; nu am fost în stare să scriu şi să citesc o săptămână.

— Tu cautzi sotz ? o întrebă italianul pe Julie. Sunt sigur ca nu e romantic să fii atat de... cum spui?... *sistemático.*

— Maurizio, lipsite de romantism sunt fetele alea care caută un soţ, dar pretind că nu caută, fiindcă cred ele că aşa e corect politic. Nu cred că există ceva mai romantic decât o fată căreia îi place să fie îndrăgostită şi recunoaşte acest lucru, îi răspunse Julie. Făcu o mică pauză, apoi se uită la el languros. Logodnicii sunt până peste poate de super în oraşul ăsta. Cred că mi-ar sta bine cu unul la braţ, nu-i aşa?

Maurizio înghiţi în sec.

— Cum potzi sa tratezi un barbat ca pe un accesoriu? se indignă el.

— Sunt expertă, oftă Julie. Am învăţat asta de la iubiţii mei.

Strict în interesul lui Julie, am luat asupra mea sarcina de a explora cealaltă parte a petrecerii.

Cu cât mă apropiam, cu atât mai arătos părea Jude Law, dacă aşa ceva-i cu putinţă. *Dumnezeule, oare ce să-i zic*? mă-ntrebam neliniştită în timp ce mă apropiam de el. în mod normal, nu intru în vorbă cu una-cu două din senin cu necunoscuţi.

— Mă scuzaţi, nu vreau să vă întrerup, am murmurat timid când am ajuns la masa lui. Dar prietena mea de acolo vrea să vă întrebe ceva. Hm, vrea să ştie dacă... ei bine... dacă, mă înţelegeţi... credeţi... în şoferi?

Jude Law râse de parcă tocmai îi spusesem cea mai nostimă glumă din lume. Asta-i bine, chiar dacă în sinea ta nu ai nici cea mai mică idee că faci o glumă.

— De fapt, eu merg cu metroul, îmi răspunse.

Dumnezeule, ce drăguţ e, mi-am spus. De fapt, aş fi crezut că-i drăguţ şi dacă îmi spunea că merge la serviciu călare pe un arici. Totul pare drăguţ la un bărbat drăguţ când eşti drăguţ ca el.

— Ce original!!! tună o brunetă mortală de vizavi. Bună, eu sunt Adriana A. Supermodelul ? Am apărut în noua reclamă Luca Luca ? Nu cred că am fost prezentaţi până acum. Bună! Eşti Zach Nicholson, fotograful, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap. Adriana era o frumuseţe exotică, cu osatura unei pisici siameze. Adoptase privirea aceea înceţoşată pe care o iau supermo- delele când sunt fotografiate. Mi-am propus în sinea mea să-i imit machiajul, dar nu şi personalitatea.

— Mă-ntreb, cum e să călătoreşti cu metroul ? continuă Adriana. Era atât de pisicoasă încât puteam să jur că îi văd genele curbându-i-se în timp ce vorbea. Pun pariu că e uimitor. Pun **pariu** că subteranul te inspiră în munca ta. Eşti **un** fotograf nemaipomenit!

Dumnezeule, câteodată, Muffy e *atât* de mincinoasă. Omul acesta era 100% artist. Lui Julie nu i-ar plăcea un fotograf ca logodnic.

— Mulţumesc, dar inspiraţia îmi vine din minte. Doar că îmi place să ajung din punctul A în punctul B în cel mai scurt timp posibil, îi răspunse curtenitor Zach.

Nu cred că-l interesa Adriana. Prea era lipicioasă. Dumnezeule, ce drăguţ e, m-am surprins gândind din nou. Şi, Dumnezeule, ce *crunt ghinion* pe capul lui Julie, că Monsieur Adorabil din faţa mea preferă metroul, şi nu şoferii.

— Mă dau în vânt, pur şi simplu, după noua ta serie fotografică. Am văzut-o la MoMA. E de-a dreptul genial să expui la MoMA la douăzeci şi nouă de ani!!! se entuziasmă Adriana.

Julie chiar că avea ghinion. Vreau să spun că, talentat şi fermecător cum era, fotograful ar fi fost un logodnic grozav. Dintr-odată se uită la mine şi-mi şopti:

— Scapă-mă de supermodelul Luca Luca. Apoi cu voce tare:

— Hei, stai cu noi, nu te-am mai văzut de un car de ani, şi mă trase în poala lui. Nu vrei nişte desert? mă invită oferindu-mi o farfurie plină ochi cu profiterol.

— Mulţumesc, dar tocmai am devenit alergică la profiterol, l-am refuzat împingând

farfuria. Nici nu-ţi poţi închipui cum îţi taie pofta de mâncare petrecerile astea.

Zach zâmbi şi se uită seducător la mine.

— Eşti cea mai spirituală fată din New York? Sau doar cea mai frumoasă? mă întrebă.

— Nici una, nici alta, i-am răspuns roşind. în sinea mea eram flatată până peste poate.

— Eu cred că eşti şi una, şi alta, îmi replică.

Mă fermecase total, în proporţie de 150%. Eram fericită să stau pe genunchii lui Zach. Doar nu puteam să refuz pe cineva care avea nevoie de ajutorul meu. Şi, Dumnezeule, mă simţeam în al nouălea cer salvând un bărbat frumos ca un înger din ghearele unui manechin. Dintr-o- dată, mi-am dat seama că îmi va lua încă cel puţin cinci minute să mă eliberez din misiunea de recunoaştere, aşa că i-am făcut lui Julie semn cu mâna, vezi Doamne, ce pierdere de timp, nu e nici un PS cu şofer în partea asta.

Pe la ora unu dimineaţa, încă îl mai salvam pe Zach de Adriana. Şi chiar şi după ce aceasta a plecat — nu înainte de a ne anunţa că o putem vedea pe un panou deasupra clădirii MTV din Times Square - am rămas cu impresia că Zach încă are nevoie să fie salvat. La câtva timp după asta, într-un fel sau altul (nu-mi cereţi amănunte, sunt prea pudică să vi le pot oferi), Zach aproape categoric a ajuns cu capul destul de aproape de zona mea sud-americană menţionată anterior. Şi afle toate bârfitoarele care au lansat zvonul că i-am suflat lui Julie de sub nas un PS, adevărul e că Julie oricum nu-l voia.

— Mi se pare mult prea creativ. în opinia mea, nu va fi vreodată logodnicul cuiva, mă avertiză ea a doua zi.

Perfect! Vreau să spun că Julie căuta un logodnic, nu eu. Ştiam că Julie e sinceră când spune că nu se supără că fotograful mi-a vizitat mie zonele Latino, şi nu pe ale ei, deoarece singura remarcă pe care a făcut-o în legătură cu petrecerea lui Muffy a fost: „Ce risipă totală de *haute couture* de la Paris!
”4
^

r

Ln noaptea în care l-am întâlnit pe Zach, mi s-a-ntâmplat ceva. Pe cuvânt, nu m-am mai atins de profiterol de atunci încoace. Pur şi simplu, nu mai poftesc, ceea ce chiar înseamnă ceva, pentru că e mâncarea mea preferată, după brioşele cu cremă de vanilie de la cofetăria Magnolia.

M-am îndrăgostit de Zach din clipa în care l-am văzut. Ceva înlăuntrul meu a făcut *ping!* şi,

iată-mă, dintr-odată fulgerată, în vâltoarea unei iubiri la prima vedere, ca fratele şi sora care se îndrăgostesc unul de altul în *Familia Tenenbaum.* Nu ştiu dacă de vină era Zach sau Jude Law-ul din el, dar era până peste poate de romantic. Judecaţi şi singuri. După ce ne-am întâlnit, m-a sunat *în fiecare zi* şi m-a invitat să luăm cina împreună în fiecare seară. L-am refuzat din două în două seri, deoarece, atunci când un bărbat arată ca Jude Law şi poate avea orice femeie, e foarte important să nu fii prea disponibilă. în plus, e stresul naibii să te pregăteşti pentru o cină cu Jude Law, aşa că aveam nevoie de patruzeci şi opt de ore bătute pe muchie între două întâlniri, pentru ca nervii mei bolnavi de dragoste - care, apropo, erau ferfeniţă - să se refacă.

Apoi, bineînţeles, Zach avea şi alte calităţi care, pur şi simplu, mă topeau. De exemplu, călătoria în Brazilia cu el era mult mai plăcută decât cu oricare din *foarte puţinii* bărbaţi cu care fusesem acolo. Vreau să spun că el găsea Rio absolut de fiecare dată, în timp ce alţi bărbaţi de-abia ajungeau în suburbii, că şi

voiau să plece acasă. Părea să adore totul la mine, chiar şi chestiile mai puţin plăcute. I-am părut fermecătoare când m-am oferit să gătesc pentru el şi, în final, am comandat mâncarea acasă (fiind o newyorkeză autentică prin natura mea, singurul lucru pe care sunt capabilă să-l gătesc sunt pâiniţele bine rumenite la prăjitor). Mă răsfăţa făcând gesturi nebunesc de romantice, ca, de exemplu, atunci când mi-a trimis câte un buchet de bujori (florile mele preferate) cinci zile la rând cu câte un bileţel. Pe primul scria „Pentru”, pe al doilea „unica”, pe următorul „mea”. Apoi am mai primit încă două, pe unul scria

„iubită”, iar pe celălalt „dragă”. *Pentru unica mea iubită dragă.* Cele mai scumpe cuvinte. N-am pus nimic în gură toată săptămâna

.Zach avea şi talentul extraordinar de a oferi cadouri. îmi dăruia întotdeauna lucruri pe care mi le doream din toată inima, dar nu eram conştientă până nu le primeam de la el. De ziua mea, m-a surprins cu o frumoasă fotografie alb-negru din seria lui „înecată”, pe care o executase cu câţiva ani în urmă. (Fotografia reprezintă o rablă de camion pe jumătate scufundată într-un lac. Ştiu că pare un cadou ciudat pentru o aniversare, dar m-am simţit copleşită.) Iată câteva dintre cele mai reuşite cadouri: ediţia princeps îmbrăcată în piele a cărţii pe care o consider biblia mea - *Domnii preferă blondele*; o casetă de bijuterii din piele de *galuchat* (pisică de mare veninoasă, în caz că nu ştiaţi) de la Asprey, plicuri şi hârtie roz-bombon cu iniţialele mele de la Mrs. John L. Strong, comandă care durează două săptămâni, asta dacă nu eşti cineva ca Zach şi nu-i poţi vrăji să le execute într-o singură zi; un străvechi şal peruan franjurat, de la talciocul din Lima.

Lui Zach îi plăcea să mă scoată la cină în restaurante cochete, retrase. Dintre ele, favoritul meu era Jo Jo, de pe East Sixty-fourth Street. Este chiar lângă Madison Avenue, are o feres-truică pe care se văd licărind lumânări şi cande-labre. Aici te poţi lăfăi pe banchetele tapiţate cu catifea, la mescioarele lăcuite cu negru. Pereţii

sunt zugrăviţi cu un albastru şters, iar mesele de sus sunt separate cu panouri vechi şi de demult. Sincer, acolo te poţi simţi ca şi cum aţi ii singura pereche de îndrăgostiţi de pe faţa pământului. În seara când am fost acolo - să sărbătorim aniversarea noastră de două luni - Zach şi-a împletit gleznele de-ale mele toată noaptea, de parcă n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul. Tot timpul cât a durat masa nu am făcut altceva decât să chicotim, să râdem şi să ne sărutăm încântaţi de lucrurile cele mai stupide, ca, de pildă, cât de gustoşi sunt cartofii prăjiţi (secretul constă în uleiul pe care-l folosesc sau ceva de genul ăsta).

Singurul lucru care m-a cam băgat în sperieţi în primele câteva luni a fost Adriana A. De câteva ori, în timp ce eram în mansarda lui Zach din
Chinatown, a sunat telefonul, iar Zach n-a răspuns. Am auzit vocea Adrianei A., preluată de robot, invitându-l pe Zach la dejun, cină sau la o băută, pentru discuţii profesionale. Oricum, se pare că m-am îngrijorat fără rost. După un timp, telefoanele au încetat.

Singura persoană care n-a fost încântată de povestea mea romantică era mama. Nu că i-aş fi împărtăşit toate detaliile vieţii mele amoroase din Manhattan, ci a citit despre noi într-un ziar de scandal şi m-a sunat să verifice dacă-i adevărat sau nu.

— Iubito, am auzit că micuţul conte ar putea veni acasă de Crăciun - era mijlocul lunii decembrie - şi sunt convinsă că voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Am tras adânc aer în piept.

— Mamă, eu sunt sigură că micuţul conte n-o să mă poată suferi de cum o să dea ochii cu mine. în plus, n-am nici cea mai mică intenţie să-mi petrec toată viaţa într-un castel în care să mă tragă curentul, în timp ce mă uit la oi. Oricum, sunt convinsă că Zach o să vă placă ţie şi lui tata.

— Ce sunt părinţii lui, iubito?

— Habar n-am. E din Ohio şi e un fotograf de mare succes.

Ce-i drept e drept, nu ştiam mare lucru despre Zach, în afară de faptul că-i foarte atrăgător, locuieşte într-o mansardă imensă în Chinatown şi nu se bagă niciodată în pat fără să bea mai întâi un expresso. Era foarte devotat carierei şi, câteodată, dispărea câteva zile fără să mă anunţe. Putea fi foarte misterios şi evaziv când voia, lucru pe care, evident, îl adoram.
ɵ *#—[1]

Julie se laudă că e-n stare să-şi facă bagajul pentru un weekend în St. Barths „cât ai bate din palme". E o minciună sfruntată. îi ia aproape o săptămână. Ce vreau să spun e că, atunci când eşti îndrăgostită nebuneşte, cum eram eu, totul pare să se petreacă într-o clipită. După ceea ce mie mi s-au părut cincisprezece secunde - dar în timp real trebuie să fi fost şase luni, pe la mijlocul lui martie - Zach m-a cerut de nevastă. Vă daţi seama? Ne simţeam atât de bine împreună încât aveam impresia că timpul s-a oprit în loc.

Problema era că cererea în căsătorie însemna că *moi* şi nu Julie era cea care s-a ales cu un PS, ceea ce reprezenta întru câtva un conflict de interese. Dar, deşi în sinea mea eram

îngrozită că Julie va fi până peste poate de supărată pe mine, nu am putut spune nu. Iubeam, iubeam la nebunie. Zach era PS-ul perfect din toate punctele de vedere. În ciuda faptului că meseria lui îi cerea să dispară într-o gaură neagră o săptămână întreagă, timp în care nu-mi răspundea la telefon, întotdeauna se revanşa cu o invitaţie la o cină romantică, care mă dădea gata din nou.

Julie a fost surprinzător de relaxată când i-am spus că mă logodisem. îi plăcea de Zach şi recunoştea că-i prea artist pentru gustul ei. Nu părea prea supărată că am pus mâna prima pe un PS şi spunea: „Nunta ta va fi repetiţia generală a nunţii mele. Voi învăţa din greşelile tale".

Vă puteţi imagina reacţia mamei când i-am spus că mă mărit cu Zach. La început m-a amenințat că va muri de migrenă, iar apoi a insistat să facem nunta la castelul Swyre, care poate îl închiriat pentru astfel de evenimente. Chiar dacă nu era locaţia mea favorită, eram atât de fericită încât am decis s-o las pe mama să facă ce dorea. La câteva ore după ce am anunţat-o, stabilise deja toate detaliile legate de biserică, aranjamentele florale, antreuri, tort, ba chiar şi un fel anume de confetti (petale de trandafiri presate, cumpărate de la piaţa Covent Garden). Cred că mama-mi plănuia nunta de când am împlinit şaisprezece ani şi doar a trebuit să treacă peste faptul că mă măritam cu un fotograf american în locul unui conte englez.

După ce m-am logodit, dintr-odată m-am simţit de parc-aş fi fost cea mai populară fată din liceu, sau ceva de genul ăsta. Toată lumea din New York era la fel de topită după Zach ca şi

mine. Eram invitaţi peste tot împreună şi toată lumea se interesa de pregătirile de nuntă. Până şi fetele de la serviciu erau îndrăgostite de Zach. Şi ele erau leşinate după Jude Law. Iar tenul meu nu mai fusese niciodată atât de proaspăt.

Vă puteţi imagina cât de încântată am fost când redactorul meu mi-a propus să merg câteva zile la Los Angeles, să intervievez o actriţă celebră. Draga de ea a insistat să vin cu superbul meu logodnic şi ne-a rezervat un apartament de lux, de patru camere, cu un pian cu coadă, la Chateau Marmont. Lumea e atât de drăguţă cu tine când eşti logodită. E-o nebunie. Iar patru zile încheiate în compania lui Zach erau o binecuvântare. De fapt, urma să fie cea mai lungă perioadă petrecută împreună de când ne-am cunoscut. De-abia aşteptam. Când prietena mea,
Daphne Klingerman, o actriţă-transformată-în-soţia-perfectă a unui impresar-transformat-în-producător-transformat-în-director-de-casă-de-filme de succes, a auzit că vin în LA, mi-a trimis un e-mail de pe Blackberry^ul ei:

Nu pot să-ţi scriu mai multe sunt la cursul de yoga pot să-ţi organizez o petrecere în beverly hills ?

Mi-e greu să-mi închipui din ce poziţie de yoga poţi să trimiţi un e-mail, dar Daphne practica Ashtanga yoga în fiecare zi, de la ultimul ei rol încoace, deci trebuie să fie expertă, fiindcă ultima dată a jucat în urmă cu mai mult de doi ani.

a

Primăvara-i cel mai plăcut anotimp în LA, iar eu ador pur şi simplu Chateau Marmont-ul, ca

de altfel toată lumea din Hollywood. întotdeauna mă face să mă gândesc la castelul lui Rapunzel, aninat cum e chiar deasupra lui Sunset Boulevard, cu turnuleţele lui iţite pline de seninătate deasupra nebuniei de la poale. Am ajuns foarte târziu în seara aceea, dar chiar şi aşa, holul forfotea de obişnuiţii copii nebunatici ai Hollywoodului îndrăgostiţi de Chateau. Nu m-am lăsat impresionată. Tot ce îmi doream era să urc cu Zach în apartament şi să-l conduc într-o călătorie sexuală undeva la sud de Ecuator.

Apartamentul nostru era total decadent, în sensul bun al cuvântului. Sufrageria era imensă şi avea două lungi sofale într-un capăt şi pianul cu coadă în celălalt, o oglindă uriaşă Art Deco şi, în centrul camerei, o ingenioasă măsuţă de cafea italienească din anii '50. Şi, de parcă toate astea nu erau de ajuns, în frapieră aveam o sticlă de şampanie de colecţie. În dormitor nu era nimic în afară de un pat ademenitor, două veioze de argint, tone de echipament stereo şi un perete numai din sticlă, care dădea spre terasă. în timp ce Zach îi dădea bacşiş băiatului care ne cărase bagajele, eu am ieşit pe terasă şi, învăluită în aerul vesperal, am privit Los Angeles-ul noaptea. Priveliştea era electrizantă, cu milioanele de luminiţe care se întindeau de sus, din Hollywood, până în vale. Deşi eram epuizată, apartamentul era atât de sexy, încât eram sigură că Zach nu va ezita să pătrundă adânc în Brazilia şi poate să exploreze şi jungla amazoniană.

— Zach! Vrei să... dai o tură în pădurea tropicală? l-am interpelat pisiceşte de pe balcon.

El despacheta în dormitor.

— Sunt ocupat.

— Haide, am chicotit, nu mai fi atât de plictisitor.

— Nu mai fi atât de nesăţioasă, mi-a replicat fără să-şi scoată nasul din şifonier.

— Dar, iubitule, Sting şi Trudy vizitează pădurea tropicală *tot timpul* şi nimeni nu-i consideră nesăţioşi, i-am răspuns.

Zach nu mi-a răspuns. Nici măcar n-a înţeles gluma. Şi întotdeauna râdea cu mine la glumele cele mai stupide. în seara aia, însă, era schimbat. Tot ce mi-a spus a fost că nu doreşte decât să-l las să-şi verifice corespondenţa pe Internet, ceea ce, în opinia mea, a fost o irosire de neiertat a prilejului oferit de apartamentul de patru camere de la Chateau.

Pe la unu dimineaţa, Zach încă nu dădea nici un semn că ar veni la culcare. Stătea în sufragerie şi bătea frenetic în tastatura laptopului, cu o expresie ostilă aşternută pe faţă. Părea să nici nu fi remarcat priveliştea din jur. Din câte ştiu eu, bărbaţii nu refuză, pur şi simplu, o partidă de sex, şi cu asta basta. Când, în cele din urmă, i-am spus asta, Zach şi-a întors supărat faţa de la calculator.

— Pot să am o secundă de linişte să-mi termin treaba? m-a întrebat cu glas şuierat.

Dintr-odată, m-am simţit cumplit de vinovată că-i solicitasem atenţia toată noaptea, când el era atât de ocupat.

— Iartă-mă. La ce lucrezi?

— O nouă campanie publicitară. Sunt la mijloc o grămadă de bani şi sunt presat din toate părţile.

— E minunat, m-am entuziasmat eu. Despre ce campanie e vorba?

— Luca Luca. Vor o nouă abordare.

— E implicată şi Adriana A?

— Mda. E o pacoste. Pot să-mi văd de treabă acum?

Zach s-a întors la computerul lui, iar eu m-am întors în dormitor şi m-am prăbuşit în pat. Eram dezamăgită. Zăceam acolo şi mă uitam pe fereastră. Dintr-odată, priveliştea mi s-a părut al naibii de sumbră. Era deprimantă. Aveam senzaţia că am aterizat brusc într-un film de Paul Thomas Anderson.

După două seri, când am sunat-o pe Daphne, eram până peste poate de stânjenită. Cum să-i spun că Zach de-abia mi-a vorbit de când am ajuns ? înţelegeam că avea mult de lucru, dar, în ceea ce priveşte călătoria în Brazilia şi toate cele, ei bine, nu am părăsit nici măcar o dată Cercul Polar de când ne-am cazat la Chateau. Nu vreau să spun că Luca L. nu era un contract important, dar Zach se purta de parcă picta Capela Sixtină. Pe cuvânt, de-abia mă mai suporta lângă el. De fiecare dată când făceam vreo referire la sex, îmi răspundea: „Nu mă mai hărţui!” sau îmi dădea o replică la fel de răutăcioasă. Mă făcea să mă gândesc la cele câteva ocazii din ultimele săptămâni când i-am propus să facem dragoste, iar el s-a plâns că-i prea obosit sau că-l doare spatele, sau inventa ceva la fel de cusut cu aţă albă. L-am crezut, dar poate că, în sinea lui, nu voia să facem dragoste. Adevărul e că, în ultimele două săptămâni, nici măcar nu ne apropiasem de Rio. Totuşi, nicicând

nu se mai purtase cu mine aşa. Nu voia să facem nimic. Când i-am sugerat să mergem cu maşina mai sus de South Topanga Canyon, la magazinul meu preferat, Hidden Treasures (*trebuie* să mergeţi acolo, pe cuvânt, pur şi simplu trebuie), m-a refuzat, s-a întors la ideile lui pentru campania Luca Luca şi acolo.a înţepenit în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Unde dispăruse Jude Law ? Parcă eram logodită cu o altă persoană. Singurul lucru care m-a făcut să n-o iau razna a fost faptul că trebuia să fiu în toate minţile ca s-o intervievez pe actriţă, ceea ce s-a şi-ntâmplat ieri.

— Daphne, m-am tânguit eu când mi-a răspuns la telefon.

— Fugi de-aici! zise ea. Daphne îşi începe fiecare propoziţie cu „fugi de-aici!" Ce s-a-ntâmplat?

— Zach. E într-o dispoziţie îngrozitoare. Nu face altceva decât să se uite la CNN şi să trimită e-mail-uri. Aproape că nu mi-a vorbit de când suntem aici, pentru că pregăteşte noua campanie Luca Luca cu Adriana A. Poate ar trebui să contramandăm.

— Fugi de-aici! Nu poţi să contramandezi! Bradley s-a dus cu avionul studioului la Le Cirque să stabilească meniul. Uite ce, nu-ţi fă griji că nu stă de vorbă cu tine. Nici Bradley *nu prea* vorbeşte cu mine. Bărbaţii sunt atât de sexy când sunt îngânduraţi şi laconici, mă linişti Daphne. Trebuie să fii aici în seara asta. Vor veni o grămadă de oameni care vor dori să te cunoască şi pe care vei dori să-i cunoşti.

În cele din urmă, Zach a consimţit să vină la petrecere, dar numai după ce Daphne l-a sunat personal şi i-a spus că vor veni o grămadă de mahări de la Hollywood care au colecţii „impresionante” de fotografii. P-ş vă spun, cred că Daphne a exagerat puţintel. Nu are decât un singur prieten care colecţionează fotografii. în acelaşi timp, însă, Daphne exagerează totul, mai ales când vine vorba de vârsta ei. Susţine că ar avea douăzeci şi nouă de ani, dar se apropie mai degrabă de treizeci şi nouă. în timp ce mă pregăteam pentru petrecere, am încercat să gândesc pozitiv. Vreau să spun, când logodnicul tău e morocănos, partea formidabilă a lucrurilor este că ai la dispoziţie o mulţime de ore doar ca să te faci frumoasă. În concluzie, m-am îmbrăcat cu o rochie complicată, cu copci, creată de Azzedine Alaia, care îţi ia ore în şir s-o pui pe tine. Nici măcar îndoielile mele legate de comportarea ciudată a lui Zach nu mi-au umbrit bucuria de a purta o rochie Alaia; există rochii mortale, şi mai există rochii mortale create de Alaia, care sunt atât de mortale încât sunt, pur şi simplu, criminale. În ultimul moment, Zach a aruncat pe el o cămaşă albă, blugi şi o haină de piele jerpelită, care mi-a tăiat pofta de mâncare în avans. Arăta atât de apetisant, încât ştiam că simfonia deserturilor de la Le Cirque nu o să mă tenteze deloc.

Daphne locuieşte în Beverly Hills, într-o casă în stil spaniol construită într-o dezordine studiată pe un teren care se întinde până aproape de Hotelul Bel-Air. Aleea era luminată cu felinare şi, ca de obicei, Daphne s-a întrecut pe sine cu aranjamentele ei florale. Oriunde

întorceai ochii, vedeai vaze uriaşe, pline cu flori şi ramuri de iasomie, chiar şi la toaletă. Evident, a exagerat şi în privinţa personalului. Îi place să aibă cam cincisprezece majordomi de fiecare invitat, de aceea e cam aglomerat la petrecerile ei. Când am ajuns, sufrageria era atât de plină încât invitaţii începuseră să se-mprăştie pe terasă, spre piscină. Toată grădina era luminată cu felinare pe care Daphne le achiziţionase din Maroc, într-una din călătoriile ei pentru cumpărături, iar pe gazon erau aşternute peste tot covoraşe brodate şi perniţe. Nici n-am apucat bine să asimilez scena, că Zach a şi cârmit spre colecţionarii de fotografii, lăsân- du-mă singură în mijlocul petrecerii.

Deodată, Daphne m-a prins de braţ şi m-a prezentat unei tinere actriţe, Betthina Evans, care tocmai câştigase un Glob de Aur. Betthina părea să poarte măsura zero la haine; ştiţi cum sunt actriţele astea: micuţe, gingaşe, perfecte. Avea un păr lung, strălucitor, de culoarea mierii, purta o rochie-furou din satin galben şi sandale din cureluşe argintii. O imita pe Kate Hudson, obicei foarte la modă în LA în ziua de azi. Pe deget avea un inel de logodnă strălucitor, de mărimea Manhattan-ului.

— Şi eu sunt logodită, i-am spus.

— Unde-i inelul ? mă întrebă Betthina exami- nându-mi mâna stângă.

— Logodnicul meu încă nu mi l-a cumpărat.

Era adevărat. Zach îmi tot spunea că-mi va lua un inel, dar cumva, încă, nu se învrednicise s-o facă. Nu vreau să par superficială, dar chestia asta mă rodea rău de tot. Vreau să spun,

o logodnă fără inel este ca Elvis fără ştrasuri sau ca un Bellini[I] fără suc de piersici. Nu mă interesa ce fel de inel are să fie, dar îmi doream unul. Zach a scăpat ieftin cu mine. Nu am avut nici o pretenţie, în timp ce Jolene i-a spus viitorului ei soţ, înainte s-o ceară, că va refuza orice în afară de un diamant incolor, perfect, de cinci carate.

— Iâh! ţipă strident Betthina. Pentru nimic în lume n-aş fi acceptat să mă mărit cu Tommy dacă nu mi-ar fi dat un inel mai mare decât California atunci când m-a cerut.

— Nu cred că mi-ar plăcea să primesc un inel imens, i-am replicat.

De fapt, asta nu prea-i adevărat. în sinea mea, îmi doream un inel mai mare decât Pământul, dar ăsta nu-i genul de lucru pe care să-l spui cu voce tare, aşa că-l ţin pentru mine.

— Indiferent de cât de mare ţi se pare un inel la început, se micşorează vizibil când îl pui pe deget. Şi, OK, inelul ăsta a costat în jur de un sfert de milion, dar când te gândeşti ce primeşte Tommy în schimb - *pe mine* -, inelul nu mai e chiar atât de scump, fiindcă eu sunt nepreţuită, concluzionă Betthina.

— Aha, am făcut.

Starletele trebuie să fie foarte bune la cifre pentru că eu nu aş fi putut inventa aşa o ecuaţie în veci.

— E-adevărat ce am citit în Liz Smith[II] ? Că ţi-a dat *Camionul înecat!* Ce romantic! De

I Cocteil din şampanie şi suc de piersici, în proporţii egale (n. tr.).

II Semnatara rubricii mondene din *New York Post* (n. tr.).

fapt, chiar dacă nu primeam nici un inel, aş fi acceptat să mă logodesc cu cel mai tare fotograf din New York. Ce mişcare strălucită pentru carieră! Ce publicitate ţi se va face când te vei despărţi de el. Numai, vezi, s-o termini înainte să creadă toată lumea c-ai de gând să mergi până la capăt.

Trebuie să fi făcut o mutră până peste poate de supărată, pentru că Betthina mă luă dintr-odată pe după umeri. Mă mângâie de parcă aş fi avut nevoie de consolare.

— Dumnezeule, îmi pare rău! Am talentul de a spune cele mai nepotrivite lucruri. Dar... chiar ai de gând să te măriţi cu un... *fotografi* Vreau să spun, lumea se logodeşte tot timpul fără să intenţioneze să se căsătorească, în special cu persoane creative, ca logodnicul tău, murmură stânjenită. Personal, n-am nici *cea mai mică* intenţie să mă mărit cu Tommy. Iâh, *dezgustător!* Mergem să vorbim cu tipul tău? Dumnezeule, uită-te la el, *e-aşa* o scumpete.

Betthina porni spre Zach. Am tras-o înapoi şi i-am şoptit:

— Ştii, hm... te superi dacă nu mergem? Nu prea suntem pe aceeaşi lungime de undă în seara asta. De fapt... el nu prea vorbeşte cu mine. Îl stresează serviciul.

Mă înroşisem toată de ruşine.

— Hei, nu-ţi face probleme! Nici primii mei soţi nu prea vorbeau cu mine, amândoi. E normal. Nu fi tristă. Ştii cum se spune. în privinţa soţilor, singurul lucru care contează e să ai unul, chicoti ea.

— Ei, dar nu sunt *tristă*, i-am spus izbucnind dintr-odată în plâns. Doar că-l iubesc

ca o nebună şi ştii că iubirea te face să plângi tot timpul, nu-i aşa? Mă duc la toaletă. Mi-a părut bine.

Eram total dată peste cap. De îndată ce m-am îndepărtat de hărmălaia petrecerii, am sunat-o pe Julie de pe mobil. Voiam să-mi omor timpul cumva în timp ce mă calmam.

— Bună, Julie, frumuşica mea. Mă distrez de minune.

— De-aia plângi ca o poşetă Balenciaga care şi-a pierdut catarama ? mă întrebă ea. Ce s-a-ntâm- plat?

I-am explicat că n-am fost în viaţa mea mai fericită, că pretutindeni vezi doar martini cu mere şi că Simfonia Deserturilor de la Le Cirque e de-a dreptul delicioasă. O sunasem doar să-i spun că-mi pare rău că nu e şi ea aici.

— Iubito, când bei martini, iar paharul ţi-e plin de lacrimi, trebuie să te întrebi: oare Universul vrea să-mi comunice ceva? filosofă Julie.

Dumnezeule, când Julie pomeneşte de Univers, sunt îngrijorată, deoarece asta înseamnă că iar a citit un teanc nociv de cărţi de astrologie. Totuşi, poate că are dreptate, deşi vorba ei de duh e luată din *Magia Lunii: cum să întocmeşti o hartă astrologică.*

— Zach se comportă ciudat, dar nu pot să-ţi explic acum. Trebuie să închid, i-am spus.

— OK, îţi urez să te simţi mai bine. Sună-mă de-ndată ce te-ntorci. Te iubesc, hai, pa.

Câteva minute mai târziu, Daphne dădu peste mine, eram prăbuşită pe o banchetă în

faţa toaletei. Când mi-a zărit faţa brăzdată de lacrimi, m-a întrebat:

— Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat? Bradley a fost cumva răutăcios cu tine?”

— Nu, nu. Zach... nu mi-a dat un inel de logodnă şi Betthina m-a întrebat unde e şi... nu ştiu... mă simt groaznic, am suspinat eu.

— Fugi de-aici!!! Dacă te mai întreabă cineva de *nenorocitul* ăla de inel, spune-le că ai primit în locul lui *Camionul înecat,* care e mai valoros decât *şase* inele de logodnă, OK? Când un bărbat îţi dăruieşte ceva atât de personal, ei bine, asta înseamnă dragoste *adevărată.* Uite ce, Bradley mi-a cumpărat inelul de la Neil Lane, de fapt, toată lumea din Hollywood cumpără de acolo. Asta nu înseamnă nimic. Julia Roberts are vreo cincisprezece inele de acolo şi ştii ce s-a-ntâmplat cu toţi logodnicii ei. Ştii cum îmi dau seama că Bradley mă iubeşte cu adevărat? îmi aduce ceai la pat când sunt bolnavă de ceva cumplit de molipsitor, cum ar fi SARS^ul. Lucrurile mărunte contează. Ei, ia să vedem cum zâmbeşte fetiţa. Ei, da, acum e mai bine, mă încurajă Daphne când i-am aruncat un zâmbet forţat. Trebuie să *arăţi* fericită şi îndrăgostită la nebunie dacă vrei să te *simţi* fericită şi îndrăgostită la nebunie. Ţine.

— Mersi, i-am spus luând Kleenex-ul şi ştergându-mi ochii.

Presupun că, în seara aia, eram total conectată la centrala de schimbare a dispoziţiei, din moment ce m-am simţit copleşită de un sentiment spontan de fericire turbată când m-am reîntors la petrecere. Daphne avea dreptate. *Camionul înecat* era o dovadă de iubire mai

concludentă decât un inel. Păcat, însă, că nu poţi să-l porţi la deget pentru ca toată lumea să-şi dea seama cât e de concludent. Mi-am amintit de toate lucrurile adorabile pe care le-a făcut Zach la începutul iubirii noastre şi m-am autosugestionat să afişez un zâmbet strălucitor, care mi-a înţepenit pe chip tot restul serii. Pofta de mâncare mi-a dispărut din nou, semn sigur: încă eram îndrăgostită.

Daphne m-a condus în sufragerie, care acum era plină de rochii pastel. Un milion de fete mişunau îmbrăcate exact ca Betthina. Discutau cu frenezie despre un film care nici măcar nu avusese încă premiera, cu Keira Knightley în rolul principal, pe care o vor imita cu toate când se vor sătura de Kate Hudson. Prietenii şi soţii erau în preajma frumoaselor lor companioane, de parcă, dacă le-ar fi lăsat singure, nu le-ar mai fi văzut vreodată. Probabil *très* înţelept din partea lor. Nu mă simţeam deloc à *la* Kate Hudson,

1. Sindromul Respirator Acut Sever (n. tr.).

ceea ce era în mod clar un handicap în condiţiile date. Rochia mea criminală era total nepotrivită - mult prea newyorkeză - pentru petrecerea din seara asta. Ce mi-o fi venit să port negru în Los Angeles? Nu-mi doream decât să plec acasă.

— Hei, mmm ! Uite-l pe Charlie Dunlain, mă anunţă Daphne trăgându-mă spre un tinerel care stătea singurel pe una dintre canapelele ei albe uriaşe. Apoi adăugă în şoaptă : E un drăguţ şi un tânăr regizor de film *genial.* Cel puţin aşa susţine Bradley. Eu n-am văzut nici un film de-al lui, dar *nu-i spune asta,* pentru că Bradley încearcă să-l coopteze în echipa lui. Poţi să-l ţii de vorbă până când discut eu cu bucătarul?

Daphne îmi făcu cunoştinţă cu el, apoi dispăru să-l bată la cap pe bucătar cu tartinele sau aşa ceva. Chiar dacă Charlie era pe cât de simpatic îl credea Daphne, mie mi-a scăpat acest amănunt. Nimeni nu era mai simpatic decât Jude Law al meu, pe care, apropo, nu-l vedeam nicăieri. Speram ca Zach să se simtă bine cu vreun invitat important, pe undeva, deşi, în sinea mea, eram îngrozită, fiindcă mă evitase toată seara.

— Te simţi bine? fu prima întrebare a lui Charlie când m-am aşezat.

Părea îngrijorat. Oare eram chiar atât de transparentă? Evident, zâmbetul meu chinuit era *très* neconvingător.

— Da, eu... am îngăimat neştiind ce să zic.

— Ce s-a-ntâmplat?

Oamenii sunt atât de nepoliticoşi câteodată, nu-i aşa? N-au trecut nici trei secunde de când îl cunoşteam pe tipul ăsta şi deja îmi punea întrebări indiscrete. E dezgustător, absolut dezgustător.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, i-am răspuns adu- nându-mă. Mă distrez *de minune.* Sunt atât de fericită, că mi-a pierit pofta de mâncare!

— Nu vrei să guşti nici deserturile incredibile ale lui Daphne ? Eşti *sigură* că te simţi bine ? Nu pari prea fericită.

— Mă simt *bine.* 150% bine, super, am stăruit, sperând să lămuresc subiectul odată pentru totdeauna.

— Şi, cum e la New York? întrebă Charlie, prinzând din zbor ideea.

— De unde ştii că-s din New York ?

— Rochia. E prea sobră.

— De fapt, eu îi spun Rochia Criminală, pentru că e atât de *periculoasă,* **I**-am tachinat, înveselin- du-mă puţin. Mulţumesc cerului pentru Azzedine Alaia!

— Ca în *Clueless* ? mă întrebă Charlie chicotind.

— Chiar aşa! am râs. (Una dintre scenele mele preferate din *Clueless* este cea în care Alicia Silverstone se isterizează pentru că şi-a murdărit rochia Alaia.) De unde ştii? I-am întrebat.

— Sunt mare consumator de filme. Tbată lumea din cinematografie venerează *Clueless.* Ca să lucrezi aici, trebuie să studiezi filmul ăsta. Nu glumesc.

Poate că Charlie era oarecum drăgălaş. Vreau să spun, auzise de Azzedine Alaia, ceea ce-i o mare bilă albă. Să nu mă-nţelegeţi greşit, nu era din categoria Jude Law, dar nu i se putea tăgădui faptul că avea un zâmbet grozav. Părul negru îi era cam ciufulit, avea ochi de un albastru neobişnuit şi se îmbrăcase oarecum neglijent, în blugi, un tricou rock'n'roll şi nişte adidaşi vechi. Dar arăta *cool,* ca majoritatea băieţilor din LA. Apoi, mai purta ochelarii ăia ca de profesor, pe care, uneori, şi-i împingea spre şaua nasului. Era un pic bronzat, de-ai fi zis că făcuse surfing sau aşa ceva pe plaja din Malibu. Părea dezarmant de deschis şi sincer. Dar, bineînţeles, mie-mi plac persoanele ceva mai complicate, ca Zach, mi-am reamintit mie însămi.

— Vrei să vezi ceva cu adevărat stupid şi lipsit de sens? mă întrebă Charlie, zâmbind larg.

— Bineînţeles, am acceptat bucuroasă că-mi revin încetul cu încetul.

— OK, iată ce s-a-ntâmplat ultima oară când am cunoscut o fată la fel de frumoasă, fericită şi subnutrită ca tine. Am sorbit din pahar aşa - sorbi din Coca-Cola cu paiul - şi s-a întâmplat asta.

Nu ştiu cum, dar paiul a sărit din pahar, a făcut o tumbă în aer stropind cu Coca-Cola superba canapea albă, şi a aterizat, ca prin minune, rămânând agăţată în unghi drept de rama ochelarilor lui Charlie. Am izbucnit în râs, iar el a adăugat:

— Iată de ce sunt Ratatul Secolului în materie de femei.

Coca-Cola picura strop cu strop din pai pe obrazul lui. Charlie făcu o mutră de parcă ar fi vrut să zică: „înţelegi ce vreau să spun?”

— Dar eşti nostim, i-am spus chicotind. Nostim e nostim şi cu asta basta.

Vreau să spun, deşi în sinea mea credeam că-i *incredibil* de nepoliticos din partea lui să sugereze că se poate ca eu să nu fi fost extrem de fericită când ne-am întâlnit, în mod clar, tipul era amuzant.

— Fetele se dau în vânt după simţul umorului, în plus, eşti regizor. Fac pariu că-ţi dau târcoale câteva actriţe frumoase, i-am spus.

— Nu, n-am nici o iubită momentan.

— Ei bine, vrei să ai una?

— Nu mi-am pus niciodată aşa problema, răspunse Charlie. Cu cât îţi doreşti mai mult o iubită, cu atât ai mai puţine şanse să găseşti una. Dar, deh, ar fi plăcut să am o prietenă. La

urma urmei, toată lumea vrea să se îndrăgostească, nu?

Dintr-odată, mi-a venit o idee: *Julie.* Ea doreşte cu disperare să se îndrăgostească. Dacă el s-ar abţine să mai facă jongleria cu paiul în faţa ei, ar putea fi PS-ul ideal, mai ales că e la curent cu creatori de modă ca Azzedine Alaia. Ştiu c-a zis că nu-şi doreşte un tip creator, dar, probabil, ar trebui să-şi lărgească orizonturile.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş face cunoştinţă cu una dintre prietenele mele? Ce gen de fată preferi?

— Cele fericite, fără poftă de mâncare, îmi răspunse cu un aer cuceritor.

— A, eu nu sunt liberă. Sunt logodită cu el, l-am anunţat sfioasă, arătându-i-l pe Zach.

Revenise în cameră, iar acum stătea cu spatele la noi într-un colţ îndepărtat. Se întoarse un moment, dar nu ne observă.

— E un tip bine.

— Uite ce e, îţi pot face lipeala cu o prietenă de-a mea. Dar trebuie să-mi dai nişte amănunte; *exact* cu ce fel de fată ai vrea să te întâlneşti?

Charlie făcu o pauză destul de lungă înainte să-mi răspundă. Apoi se uită fix în ochii mei şi zise: „Cineva *exact* ca tine”, un răspuns cam incomod pentru o persoană atât de fericită cu logodnicul ei ca *moi.*

în timp că mă gândeam la o replică potrivită, am amestecat gheaţa din pahar.

— în perioada asta, vin destul de des cu treburi la New York, spuse Charlie rupând tăcerea.

— Minunat, am să ţi-o prezint la logodna mea.

— Am crezut că asia e logodna ta.

— Asta-i petrecerea de logodnă din Los Angeles. Prietena mea Muffy organizează una şi la New York. Toată lumea e amabilă cu tine când te logodeşti. E de-a dreptul copleşitor! Am văzut vreun film de-al tău?

— Mă îndoiesc. Trebuie să le vezi de mai multe ori ca să-ţi placă.

— Sunt din alea cu pretenţii de film de artă ? l-am întrebat.

— Nu, comedii ! exclamă el. Problema e că mie mi se par amuzante, dar nimeni altcineva nu consideră la fel. Cei mai mulţi oameni spun că filmele mele sunt deprimante, dar eu cred că nu există comedie fără tragedie. Din nefericire, şefii marilor studiouri nu-s de acord cu mine. Ei, vrei să-ţi mai arăt o dată figura cu paiul?

Eram chiar fericită pe drumul spre casă, după petrecere. Pe cuvânt, după ce Daphne m-a salvat din ghearele disperării, am râs toată seara. în curând totul va fi bine cu Zach, eram sigură de asta. Am încercat să leg o conversaţie în timp ce ne întorceam cu maşina pe Sunset Boulevard spre Chateau. Nu era decât unsprezece şi voiam să netezesc drumul spre niscai activităţi latino-ame- ricane când ajungeam la hotel.

— Iubitule, chiar dacă sunt extrem de fericită, sunt... *très, très* deprimată, i-am spus încetişor.

Dumnezeule, ce mi-a ieşit pe gură. Nu asta doream să spun.

— Ai de gând să mă baţi la cap cu sexul *din nou* ? îmi aruncă Zach fără să-şi ia ochii de la şosea. Eşti obsedată. E-al dracu' de ciudat.

În sfârşit, vorbea şi Zach cu mine. Era o mică victorie, după ultimele zile. Totuşi, era oare nevoie să fie atât de antipatic? Câteodată, newyorkezii sunt puţin cam prea direcţi pentru o fată cuminte ca mine, chiar şi pentru una care ştie că-i, probabil, mai degrabă curvuliţă decât cumincioară.

— Iepuraşule, aş vrea să nu-mi vorbeşti aşa. Nu-i prea romantic, i-am spus, jumătate în glumă, jumătate încercând să nu izbucnesc în plâns, deşi simţeam că-mi dau lacrimile.

— Eşti al dracu' de superficială. Îţi închipui că o relaţie înseamnă numai sex. Şi nu e aşa, fir-ar să fie! E cu-al dracu' de mult mai mult de-atâta!

Acum chiar eram tristă. Totuşi, am încercat să-mi păstrez cumpătul şi să fiu drăguţă. Nu doream să fac caz de spusele lui.

— Dar, iubitule, noi nu suntem doar doi buni prieteni. Vreau să spun, majoritatea oamenilor fac dragoste cu logodnicii lor...

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor. De-asta eşti cu mine. Eu sunt *fotograf.* Nu trăiesc după regulile altora. Sunt ceea ce sunt. Iar tu eşti egoistă. Trebuie să-ţi revizuieşti sistemul de valori.

Zach apăsă pe frână şi îşi aţinti privirea în întunericul din Stone Canyon. Părea furios. Ce-i făcusem ?

— Nu te preocupă decât persoana ta, a ta, şi numai a ta şi nu te interesează decât dacă

ţi-o tragi sau nu. Termină, dracu', cu-aceleaşi eterne probleme.

Zach mă îngrozea mai tare decât Patrick Bateman în *American Psycho,* iar cartea aia mi s-a părut atât de înspăimântătoare încât n-am putut să citesc mai mult de douăsprezece pagini, deci nu ştiu nici măcar juma' din ea. Cred că m-au şocat atât de tare acuzaţiile lui, încât n-am fost în stare să mai scot o vorbă. În cele din urmă, a pornit maşina şi ne-am întors la Chateau în tăcere. Speram că totul va reveni la normal când ne vom întoarce la New York, peste câteva săptămâni, de îndată ce campania Luca Luca nu ne va mai sta în cale. Şi, m-am încurajat singură, nimeni nu-i perfect tot timpul, mai ales eu, aşa că n-aveam de ce să mă plâng. Chiar dacă Zach fusese rece cu mine toată seara, încă eram nebună după el. Apoi am început să mă gândesc cum ar fi, *teoretic,* să fii logodită cu cineva mai sufletist, dar mai puţin atrăgător, ca regizorul ăla nostim. Bineînţeles, imediat mi-am alungat din minte gândul ăsta, aşa că rămâne un simplu gând care chiar nu contează.

i3

— Iâh! Un regizor? îţi baţi joc de mine? E mult, mult prea creativ pentru mine.

Reacţia lui Julie, când i-am povestit că vreau să-i fac lipeala cu Charlie, a fost exact una previzibilă. Eram la salonul Bergdorf, o săptămână şi ceva mai târziu, pentru un şuviţat manual, ultimul răcnet în materie de şuviţe, acum, că vopsitul cu folie s-a demodat. Cel puţin aşa susţine Ariette, în care poţi să ai deplină încredere când vine vorba de îngrijirea părului. Motivul pentru care toată lumea e obsedată de salonul Bergdorf, care ocupă întregul etaj nouă

al supcrmagazi- nului, e acela că salonul e atât de relaxant încât poţi uita cu desăvârşire toate lucrurile greţoase, ca de exemplu faptul că de-abia ai schimbat o vorbă cu logodnicul tău în ultima săptămână. Ce mai, locul ăsta e raiul pe pământ. Etajul e împărţit în trei saloane aerisite - o sală de primire imensă, pe tejgheaua căreia se află întotdeauna o vază cu cele mai frumoase flori de cireş din lume, o sală de tuns şi o sală de vopsit, locul unde ne făceam veacul eu şi Julie. Oriunde te uiţi, vezi doar oglinzi, măsuţe de fardat şi separeuri pentru manichiură şi pedichiură. Cosmeticiene îmbrăcate în bluze lila asortate se precipită de colo-colo servindu-te cu café frappé şi îngheţată de mere. Au până şi o persoană - Cherylee - specializată în pensatul sprâncenelor, care, de fapt, a devenit o meserie de sine stătătoare. întregul interior e zugrăvit în lila şi de la ferestrele dispuse pe tot etajul, se vede, pe-o parte, tot Fifth Avenue, iar pe cealaltă parte, Central Park. Cine n-ar uita, la salonul Bergdorf, că n-a mai făcut sex de trei săptămâni? Locul ăsta e *sex.*

— Julie, e doar o sugestie, dar poate ar trebui să te gândeşti şi la alte posibilităţi. Vreau să spun, ar putea să-ţi scape oameni cu adevărat interesanţi, am sfătuit-o. Iar tipul ăsta pe care vreau să-l cunoşti e nostim şi dulce. Vreau să spun, dacă nu aveam un PS, cred că l-aş fi vrut pe el drept PS.

Evident, asta era o minciună sfruntată - în ciuda celor întâmplate, eram înnebunită după Zach. Nu încercam decât să-i lărgesc lui Julie orizonturile înguste.

— Dacă-ţi place Charlie ăsta, trebuie s-o rupi mai întâi cu Zach.

— Nu-mi place chiar aşa, Julie, doar mi-e simpatic. Vreau să spun că, dacă n-aş fi fost logodită - iar eu *sunt* logodită -, Charlie e genul de bărbat care mi-ar plăcea. E-atât de nostim şi adorabil. O să te aşez lângă el la petrecerea de logodnă.

—E drăguţ?

— Daphne spune că-i incredibil de drăguţ.

— Ei bine, dar *tu* ce zici ?

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Sincer, nu aveam nici cea mai mică idee dacă Charlie e drăguţ sau nu. Singurul om la care mă puteam gândi limpede era Zach. Restul erau în ceaţă.

— Haide, povesteşte-mi totul, îmi ceru Julie în timp ce Ariette îi vopsea şuviţele. Când m-ai sunat de la Daphne, aveai o voce groaznică. Ce s-a-ntâmplat după petrecere?

— A, nimic, i-am răspuns nepăsătoare, răsfoind noul număr din *Vogue*. (în salon există întotdeauna *Vogue*-ul din luna următoare, cu mult înainte de apariţia lui oficială.)

— Da, sigur, îmi aruncă Julie sarcastică.

Julie mă cunoaşte mult prea bine ca să mai pot să-i ascund ceva. I-am povestit despre conversaţia oribilă din maşină, omiţând totuşi unele detalii.

— Iâh ! Cum a putut să-ţi spună aşa ceva ? Ar merita un *Adio şi n-am cuvinte*. Nu poţi să te măriţi cu individul ăsta, scumpa mea. Un

mariaj fără sex ar fi foarte deprimant. Asta se cheamă negare totală, zise Julie.

Nu aveam nici cea mai mică idee la ce se referea.

— Asta-i problema cu cei care sunt în faza de negare, continuă Julie. Habar n-au că se află în ea.

Câteodată spusele lui Julie n-au nici o noimă.

— Dar îl iubesc, i-am spus. Numai gândul la Zach mă face să pierd trei chile pe loc.

— Singura persoană de care eşti îndrăgostită e Jude Law. Eşti îndrăgostită de ideea de-a fi îndrăgostită, îmi explică Julie. Eşti o romantică incurabilă.

Mi-am zis că asta-i cam prea mult din partea lui Julie, ea însăşi o romantică incurabilă. Vreau să spun că recunoaşte că-i şi ea îndrăgostită de Jude Law, aşa că mă aşteptam să mă înţeleagă. Iar Julie oricum habar n-avea ce-s alea relaţiile de cuplu. Avusese o grămadă, dar nici una nu rezistase în timp.

— Dar poate că Zach are dreptate, poate chiar sunt superficială, i-am spus.

— *Nu* eşti superficială, doar pari din cauza obsesiei tale pentru blugii de la Chlo6. El este cel superficial, punându-ţi ţie în cârcă toate problemele lui. Ce crezi, e mai şic să îţi faci şuviţe parţiale sau şuviţe complete? schimbă Julie subiectul aplecându-şi capul în chiuvetă ca să i se clătească părul de vopsea.

— Parţiale. Crezi c-o să facă dragoste cu mine dacă renunţ la blugii de la Chlo6?

— Am un sfat pentru tine: amână treaba asta.

Julie delira de-a binelea. Nu-mi puteam amâna
logodna! Nici prin gând nu-mi trecea să nu mă mărit cu Zach. Era ca şi cum aş fi băut cianură de potasiu: nu mai aveam cale de întoarcere acum. Şi, oricum, nu mai erau decât douăzeci şi patru de ore până la petrecerea divină pe care o dădea Muffy în cinstea logodnei mele. S-a dat peste cap şi mai mult decât Daphne şi l-a angajat pe Lexington Kinnicut să facă aranjamentele florale. Fără nici urmă de îndoială, el este regele neîncoronat al aranjamentelor florale cu trandafiri exotici (cel mai la modă aranjament floral după crinii tropicali). Lista de aşteptare pentru Lexington Kinnicut este comparabilă doar cu lista de aşteptare pentru accesoriile de piele YSL. Dacă aş renunţa la logodnă şi ar trebui să-l contramandeze pe Lexington, Muffy, fără doar şi poate, ar muri pe loc. Dar asta nu-i tot. Plănuisem să i-o prezint pe Julie lui Charlie la petrecere. Dacă aş amâna logodna, n-ar mai fi nici o petrecere şi, în concluzie, nici o prezentare.
a

Chiar dacă nici prin cap nu-mi trecea să-mi amân logodna, în secunda în care m-am întors acasă de la salonul Bergdorf, am sunat-o pe mama să-i cer o consultaţie în privinţa amânării. Ştiu că sună oximoronic, pentru că aşa şi e, dar eram confuză până peste poate. Cred că începusem să-mi dau seama că graba de-a mă mărita cu Patrick Bateman nu era nici pe departe la fel de atrăgătoare ca zorul de-a mă mărita cu Jude Law. I-am spus mamei, în cel mai mare secret, că Zach şi cu mine avem concepţii

diferite asupra Departamentului Brazilian şi că se întrezăreşte o oarecare întârziere, deşi nici nu mă gândesc să amân logodna. Am pus-o să jure că nu o să scape nimănui o vorbă, de vreme ce petrecerea de logodnă din New York va fi în seara următoare. Zach nu trebuie să ştie că am unele îndoieli. La urma urmei, de ce să stric frumuseţe de petrecere dinainte (mai ales că Lexington comandase şi 200 de orhidee roz din Republica Dominicană, ca să adauge un plus de exotism trandafirilor exotici), când puteam să mă bucur mai întâi de petrecerea fastuoasă şi pe urmă să stric totul?

Am ieşit să rezolv nişte comisioane şi, când m-am întors peste câteva ore, robotul telefonic clipea în neştire. Ştiam eu că toate prietenele or să sune să întrebe cu ce să se îmbrace mâine seară. Mi-am ascultat mesajele:

„Sunt directorul Centrului de Conferinţe de la Castelul Swyre. Ne pare nespus de rău că aţi contramandat. Avansul de trei mii de lire nu se returnează".

„Bună, aici tata. Ce groaznic c-ai rupt logodna. Mi-a spus mama azi. E-adevărat că n-ai făcut sex de trei luni?"

Dumnezeule, oare de ce trebuie ca familia mea să exagereze în aşa hal? îi spusesem mamei de trei *săptămâni.*

„Sunt Debbie Stoddard, de la *Daily Mail,* Londra. Pentru ediţia de mâine, scriem un articol legat de ruperea logodnei. Puteţi să mă sunaţi să-mi confirmaţi?"

— Mamă, cum ai putut să-mi faci una ca asta ? i-am strigat la telefon.

Eram furioasă.

— Dragă, ar fi fost atât de incomod pentru familia Swyre şi jenant pentru mine în faţa celor din sat dacă ai fi contramandat în ultimul moment, aşa le-am spus din timp.

— Familia Swyre nici măcar nu mai locuieşte acolo. E un centru de conferinţe, mamă! Şi ce poate fi jenant în a contramanda un centru de conferinţe ? N-o să-ţi mai spun niciodată un secret. *Nu* am contramandat. Doar mă gândeam că n-ar strica o mică amânare.

Am trântit telefonul supărată foc. Ce mama mă-sii mă făceam acum? Trebuia să mă asigur că Zach n-o să afle niciodată de încurcătură. Chiar atunci a sunat Julie. Era foarte încântată să-l cunoască pe Charlie.

— L-am căutat pe Google. E un regizor grozav, o partidă super...

— L-ai căutat pe Google? Julie! am apostrofat-o eu.

— Toată lumea face asta în New York. Altfel nu poţi ieşi la o întâlnire, îmi explică ea.

Câteodată, Julie îmi spune nişte lucruri de mă face să cred că întâlnirile din New York sunt mai îngrozitoare decât cele din *Totul despre sex.* Iar eu am fost întotdeauna de părere că mai rău decât în *Totul despre sex* nu se poate.

— Oricum, Charlie regizează filme foarte bune, adăugă Julie.

— I-ai văzut filmele ? am întrebat-o nemaiştiind ce să cred.

— Iâh, nuuuuu! Par extrem de deprimante. Dar cronicile din *The New Yorker* sunt beton. Pot să-ţi spun ceva? Sunt deja

moartă după el. Se pare că e un *auteur* în devenire.

— Julie, eşti atât de cinică!

— Vorbeşti de parcă asta ar fi ceva rău. Ia zi, crezi că m-ar prefera blondă sau în şuviţe? N-ar fi o problemă să dau o fugă la salonul Bergdorf.

Mi-am petrecut a doua zi - ziua petrecerii de la Muffy - reconfirmând tot ceea ce contramandase mama. Asta a fost până peste poate de traumatizant, fiindcă n-am avut timp de-o rumenire artificială sau machiaj sau altceva, iar îngrijorarea pentru toate cele mi s-a strecurat adânc în creier şi m-a făcut să arăt mai palidă decât un aranjament cu crini exotici. Nu conta decât ca Zach să nu afle de ceea ce făcuse mama pe ascuns.

Singura parte bună a zilei cu pricina a fost faptul că a trebuit s-o petrec acasă, în apartamentul meu pe care, apropo, îl adoram. Nu mi-a venit să cred c-am pus mâna pe el, era un chilipir. E în mijlocul lui West Village, la intersecţia dintre Perry Street şi Washington Street, şi ocupă ultimul etaj al unei clădiri înalte, din cărămidă roşie, de dinainte de război. Am ferestre frumuşele pe două laturi ale clădirii, pe care în zare se văd undele scânteietoare ale râului. Am zugrăvit toţi pereţii într-un azuriu-deschis, să se asorteze cu apa. Nu-i foarte mare - are doar un dormitor, sufragerie cu şemineu şi un birouaş - dar e drăguţ foc aşa cum l-am aranjat eu, cu lucruri vechi, dar de calitate, nu aglomerat cu boarfe, cum sunt apartamentele unor fete din New York. Chiar sunt alergică la pantofii aruncaţi te miri unde. Şi nu pot fi

prietenă cu o fată care se omoară după umeraşele agăţate pe bare în loc de mobilă. Eu pun mare preţ pe calitate, înţelegeţi ? Am în sufragerie un candelabru superb, pe care l-am găsit la Paris, iar pe pereţi fotografii şi lucruri vechi, şi o canapea albastru-deschis, moale, pe care mă întind şi citesc sau ascult muzică ore întregi. Apoi, în dormitor am lenjerie albă, brodată, pe care mama mi-o trimite de la Londra atunci când nu-i ocupată cu lucruri enervante cum ar fi contramandarea nunţii mele fără consultarea mea prealabilă. Dumnezeule! Mama! Ce coşmar.

Nu degeaba e numit Lexington Kinnicut regele trandafirilor exotici din Manhattan. Transformase sufrageria lui Muffy într-o boltă de trandafiri şi orhidee roz care miroseau atât de delicios, de te-ai fi crezut într-o sticluţă de parfum Fracas. Feţele de masă din bumbac aveau exact aceeaşi nuanţă de roz ca şi florile, de-ai fi zis că provin din aceeaşi seră. Lexington reuşise cumva să procure chiar şi veselă din sidef roz, umplută ochi cu căpşuni proaspete. Nu-i de mirare că-i considerat un geniu. Vreau să spun că, din câte ştiam eu, nici nu există sidef roz.

Ceva trebuie să se fi întâmplat de când ne-am întors din LA, pentru că în seara aceea, la petrecere, Zach a fost până peste poate de adorabil, îmi zâmbea, mă săruta drăgăstos, de parcă tocmai ne-am fi întors din Brazilia sau ceva de genul ăsta, m-a ţinut de mână toată noaptea - ce mai, era cu totul altul. Slavă Domnului! Era exact aşa cum mă gândeam: Zach era adorabil, doar că avea şi el toane ca

toţi newyorkezii pe care-i cunoşteam. în timp ce soseau invitaţii, m-a tras de-o parte într-un dormitor şi mi-a dăruit un superb colier de ametiste roz pe care îl comandase special ştiind că rozul e culoarea mea preferată. Ce bine că nu i-am pomenit nimic de amânare.

Julie era cea mai strălucitoare moştenitoare din salonul lui Muffy. A flirtat cu Charlie toată seara, iar el a invitat-o la cină imediat ce s-au cunoscut. Au plecat de la petrecere împreună. Eu şi logodnicul meu am plecat separat. Zach urma să se deplaseze cu treburi la Philadelphia a doua zi devreme şi mi-a spus că nu voia să-l ţin treaz până târziu. Cred că eram cam supărată, dar n-am putut să mă plâng. La urma urmei, fusese drăguţ toată seara şi-mi dăruise şi colierul acela. Dar, în mod clar, m-a derutat faptul că s-a topit tocmai în noaptea logodnei. Totuşi, cred că ăsta-i Zach. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

~~a #~~ -p

Câteva zile mai târziu, a fost aniversarea lui Zach, care a coincis cu momentul când a început să se poarte din nou ciudat. întotdeauna spunea cât de mult urăşte aniversările, deoarece, atunci când era mic, mama lui nu-şi amintea niciodată de ziua lui. (Partea bună e că asta reprezenta o binecuvântare pentru meseria lui, fiindcă îl deprima. Toate secretarele superbe de la agenţia care-l impresaria pe Zach îi spuneau ce important e să fie cât mai deprimat dacă vrea să obţină fotografii bune.) I-am zis că-i fac cinste cu un prânz la Harry's Bar. Chiar am comandat de la Cipriani un tort ornat cu bomboanele lui pre-

ferate. în dimineaţa aia l-am sunat să aflu la ce oră să vin să-l iau de la studioul din East Village.

— Nu vin. Ţi-am spus că detest dracu' zilele de naştere. Nu mă mai hărţui!

— Dar am pregătit ceva special, ca să nu le mai urăşti. Să nu mai fii nefericit niciodată, am bâiguit şocată.

— Nu pricepi ? îmi place să fiu dracu' nefericit. Nu funcţionez altfel. Cum vrei să-mi fac bine treaba dacă sunt al dracu' de fericit tot timpul ?

Mi-a trântit telefonul în nas. Am încercat să-l sun de vreo câteva ori, dar linia era mereu ocupată. Trebuia să ies la aer. Dorind cu disperare să mă gândesc la altceva, am luat un taxi şi m-am dus în suburbii, să mă întâlnesc cu Julie la salonul Bergdorf. Era instalată într-un fotoliu uriaş de piele din camera privată şi îşi făcea o manichiură franceză. Durează ore întregi - în manichiură e echivalentul pictării *Mona Lisei.*

— Hei! Sunt atât de superultrafantastic de încântată! îmi strigă ea când am intrat. Charlie e *atât de scump.* îmi trimite în fiecare zi e-mail-uri super cerebral-intelectuale din care nu înţeleg nimic. Nu că-i dulce ? Mă ia cu el în vacanţă în Italia. Spune c-o să-mi trimită flori în fiecare zi când o să se-ntoarcă în LA, unde cunoaşte, practic, pe toată lumea. Vreau să zic, s-ar putea să-l cunoască pe Brad Pitt şi ştii cât de mult îmi doresc s-o conving pe Jennifer să-şi facă cumpărăturile la Bergdorf. Legătura asta e foarte bună pentru cariera mea... OK, sărutul nu a fost chiar ca în *9 săptămâni şi jumătate*, dar nu poţi să le ai pe toate, nu-i aşa? turui Julie.

Apoi mă întrebă de ce nu sunt la aniversarea lui Zach, dar când să-i explic, până să articulez vreun cuvânt, m-am trezit cu faţa scăldată în lacrimi.

Într-o încercare disperată de-a mă binedispune, Julie mă invită să ies în oraş cu ea şi cu Charlie în seara aceea. S-a plâns că Charlie e atât de bine informat încât ea nu ştie niciodată despre ce vorbeşte şi, probabil, aş putea să mai încălzesc atmosfera. I-am răspuns că nici nu mă gândeam să fiu a cincea roată la căruţă şi să le stric cina romantică. Speram, totuşi, să-l văd pe Zach mai târziu. Nu-l mai văzusem de la petrecerea lui Muffy. Eram sigură că, până atunci, îşi va fi revenit la sentimente mai bune.

Zach nu m-a mai sunat în seara aceea. De fiecare dată când am încercat să dau de el, mi-a intrat căsuţa vocală. După ce i-am lăsat pentru a treia oară mesajul „La mulţi ani, te rog, sună-mă", m-am prăbuşit deprimată şi înlăcrimată în faţa televizorului. Nici măcar *Access Hollywood* n-a putut să-mi ridice moralul. Machiajul sofisticat „ochi înceţoşaţi" pe care mi-l făcusem special pentru ziua lui Zach a început să mi se scurgă pe obraji odată cu şiroaiele de lacrimi. Ajunsesem în punctul în care puţin îmi păsa de cât de mult *eyeliner* Bobbi Brown (este cel mai potrivit pentru ochii înceţoşaţi, îl recomand din toată inima) am irosit, când m-a sunat Charlie. N-aş vrea să iau cina cu el şi cu Julie?

— Am probleme cu machiajul, i-am răspuns ştergându-mi ochii. Dacă ies din casă, s-ar putea să se înrăutăţească.

M-am uitat în oglindă. *Kohl-ul* ajunsese acum în colţurile gurii. Formase două pâraie

adumbrite curgând din ochi, pe lângă nas, în jos, spre buze. Faţa mea aducea cu o crevasă. O înfăţişare nu tocmai plăcută, nici măcar pentru o fată drăguţă ca mine.

— Ai o voce groaznică. Vin să te iau. Julie încă nu e gata. Ne întâlnim cu ea la restaurant.

De cum am păşit în restaurantul Da Silvano de pe Sixth Avenue, m-am înveselit. Locul ăsta are ceva anume care te face să te simţi confortabil, indiferent de lucrurile neplăcute care ţi s-au întâmplat în ziua respectivă. Ai impresia că te afli într-un mic restaurant italienesc, de la mama lui de-acasă, doar că aici, dacă te uiţi în jur, e imposibil să nu vezi figuri superinteresante, ca Patti Smith sau Joan Didion sau Calvin Klein, simţindu-se în largul lor, ca în bucătăria lor. Când am ajuns, Julie era deja aşezată la masa cea mai bună din colţ. Era „foarte traumatizată" şi aştepta un telefon foarte important de la Mooki, consilierul ei în materie de cumpărături de la Bergdorf. Ne supărăm dacă vorbeşte de la masă? Zău aşa, Julie e cea mai puţin manierată dintre toate persoanele pe care le cunosc. Noroc că Charlie consideră asta o trăsătură de caracter hazlie. S-ar supăra, oare, Charlie dacă mi-aş reface machiajul înainte de langustă ? Nu de alta, dar arătam ca un cadavru din *Sub Pământ SRL.*

— Fetelor, aş fi onorat, râse el.

— Ah, iubiiiituleeee, te ador. Eşti aşa de maleabil, îl răsplăti Julie cu un sărut. Mă înţeleg de minune cu el tot timpul.

— Am de ales? replică el cu un zâmbet.

— Ce drăguţ! Dumnezeule, eşti un domn! E până peste poate. Ştii, şi Charlie e, în

secret, pe juma' britanic. De-aia e aşa de manierat...

Telefonul lui Julie sună. Sări ca arsă, îl înşfăcă şi ţipă în receptor: DUMNEZEULE, DOAMNE ! Mooki, există vreun complot bolnav prin care se urmăreşte înlăturarea mea de pe scena socială newyorkeză? Sau oi fi eu paranoică? Nici n-ai idee cât de umilită am fost săptămâna trecută când m-am dus la petrecerea Larei îmbrăcată cu pantalonii Alice & Olivia pe care *tu* m-ai sfătuit să-i cumpăr... şi să aflu c-au ieşit din modă... acum toată lumea poartă tunicile-caftan Allegra Hicks...

Julie a tăcut în timp ce Mooki o consola. Între timp, m-am conversat cu Charlie.

Era la fel de britanic ca şi Casa Albă. Mi-a explicat că, deşi se născuse în Anglia, iar al doilea nume - Dunlain - avea rezonanţă scoţiană, nu se consideră britanic. Tatăl lui englez, sătul de-atâta snobism, bârfă şi vreme rea, se mutase pe coasta de vest când Charlie avea vreo şase ani.

— Mi-am petrecut toată viaţa aici, spuse Charlie. De-abia îmi mai amintesc Anglia. Nici măcar tata nu prea pomeneşte de ea - e cam excentric şi secretos. în fine, tu de ce-ai plecat din Anglia?

— Ei bine, mama e americancă, iar eu am vrut dintotdeauna să stau aici. în plus mama devenise total obsedată de ideea de-a mă mărita cu un englez cu sânge albastru. Brrr! Detest filfizonii!

— Sunt enervanţi, nu-i aşa ?

— Groaznici. Eu, una, trăiesc cu spaima să nu sfârşesc într-un castel friguros, măritată cu un conte.

— Nu sună chiar aşa de chinuitor. Dar înţeleg de ce preferi New York-ul.

între timp, obrajii lui Julie căpătau culoarea rujului ei roşiatic NARS.

— A fost total greţos! Am crezut c-o să vărs! M-am simţit atât de umilită… ţipă ea. Mi s-a făcut încă şi mai rău când am văzut noua coafură cu bucle a gemenelor Vandonbilt. *Nimeni* din oraşul ăsta nu-şi face coafură nouă înaintea mea, Mooki, nimeni!

— Pare grav, remarcă Charlie. Voi, fetelor, aveţi o viaţă foarte grea.

— Nici nu-ţi dai seama ce povară e să fii atât de strălucitoare ca Julie, i-am confirmat.

— Ba da, mă contrazise Charlie zâmbind. Ştii, în seara asta am avut plăcerea de-a fi martorul unei crize provocate de alegerea perechii potrivite de blugi pentru restaurantul ăsta. Julie m-a asigurat că-i o decizie la fel de importantă ca, de exemplu, escaladarea vârfului Kilimanjaro. Evident, i-am dat dreptate, pentru că, dacă aş fi contrazis-o, i-ar fi luat *două* ore să se pregătească de plecare, în loc de una.

— înţelegi atât de bine natura feminină, i-am spus.

Serios, bărbatul ăsta era o partidă grozavă. Ce noroc pe Julie.

— Aş vrea eu. Singurul lucru pe care l-am înţeles în ceea ce le priveşte pe doamne este acela că, dacă eşti de acord cu ele, indiferent de situaţie, înseamnă că le „înţelegi”. îmi amintesc de vremurile când n-am înţeles-o pe o fostă de-a

mea care credea că iubiţii-s făcuţi să servească drept cârduri de credit umane pe Rodeo Drive; mi-a dat papucii.

Am fost şocată. Ideea că *încă* există femei de acest gen, care circulă în libertate pe străzile din LA, nu-i era dragă inimii mele. Credeam că s-au terminat odată cu *Dinastia.*

Aveam din nou probleme cu machiajul. De data asta din motive întemeiate: râdeam cu lacrimi. Era o binecuvântare după ultimele zile. între timp, Julie se învârtea în jurul mesei ca o leoaică furioasă.

— Apoi mi-am scos mobilul şi toată lumea a început să se uite la mine de parcă eram *un extraterestru* ! Gemenele Vandy comunică cu pagere prin satelit, sunt de părere că telefoanele mobile sunt complet *depăşite.*

Charlie se uită la Julie drăgăstos şi murmură:

— Farmecele irezistibile ale întâlnirilor romantice cu o dependentă de cumpărături!

O privea pe Julie cu un amestec de veneraţie şi amuzament. Puteai spune că era oarecum fermecat de personalitatea ei unică, deşi, în trecut, avusese probleme cu fetele dependente de cumpărături. Apoi am făcut ceva puţin cam mişelesc. Am decis să-mi bag nasul în misterioasa lui viaţă de familie - numai de dragul lui Julie, bineînţeles - şi l-am întrebat despre mama lui. El a oftat.

— Ei... ea e oarecum nestatornică. I se spune Trădătoarea. A fugit cu un prieten de-al tatei, iar acum locuieşte în Elveţia.

— îmi pare rău, i-am zis.

Vedeţi, n-ar trebui să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Riscăm să adulmecăm ceva prea dureros ca să fie spus în cuvinte şi apoi nu mai putem să dăm înapoi.

— Oricum, nu ţin legătura cu ea. O sun doar din când în când s-o salut, dar acum tata s-a recăsătorit şi e fericit.

— Şi te-ntâlneşti cu el în LA? Locuieşte acolo, nu?

— Are o casă în Santa Monica. Îl văd când şi când. E un pic excentric, dispare când nu te aştepţi. Suntem cam dezrădăcinaţi... spuse tulburat, cu vocea pierită.

De ce pun întrebări indiscrete? De ce? Mi-am promis ca altă dată să-mi bag mai puţin nasul în viaţa străinilor. Iar Charlie părea atât de drăguţ. Speram ca Julie să-l preţuiască cum se cuvine.

Julie termină, în sfârşit, de vorbit la telefonul ei Nokia cu carcasă de camuflaj - care, după părerea mea, e încă la modă, chiar dacă fetele Vandonbilt susţin contrariul - înşfăcă geanta şi jacheta şi ne anunţă:

— Trebuie să iau ceva. Continuaţi voi fără mine? şi o zbughi pe uşă.

Nu m-am mirat deloc. După cum am mai spus, Julie are maniere care lasă de dorit până peste poate, iar eu trebuie să-i plătesc oalele sparte. I-am explicat lui Charlie că nu-i prima oară când îşi lasă baltă prietenii în timpul cinei pentru expediţii de cumpărături nocturne şi că n-ar trebui să se simtă ofensat. Charlie dădu din umeri şi se întoarse la farfuria cu paste şi trufe. Din fericire, n-a luat în serios plecarea lui Julie. Mă privi blând, fratern. Odată cu plecarea lui

Julie, atmosfera se schimbă şi m-am simţit relaxată pentru prima oară de săptămâni.

— Ţi-am povestit despre părinţii mei, îmi zise, acum hai să vorbim despre altceva. Spune-mi cum v-aţi cunoscut voi două.

a-it^-a

în dimineaţa următoare m-am întâlnit cu Julie la salonul Portofino de pe West Broadway pentru o rumeneală falsă. Crede că bronzul o vindecă de depresie, aşa că merge acolo aproape în fiecare săptămână. în ziua aceea trebuie să fi fost îmbătată de dragoste, pentru că am observat că s-a dat cu FPS 8 înainte să se întindă. (Salonul e dotat cu nişte camere private, unde te poţi bronza cu o prietenă.) Julie avea o mască de ochi din satin roşu pe care era brodat cu mătase roz DRAMA QUEEN.

— Charlie e *tare* drăguţ, îmi spuse Julie de sub mască. Prietenul meu zice că-i foarte potrivit pentru mine.

— Prietenul tău? El este prietenul tău, Julie, i-am spus dându-mă cu FPS 30 pe picioare.

— El e doar *unul* dintre prietenii mei. Regret că trebuie să te luminez, iubito, dar o mulţime de femei au un soţ şi mai mulţi prieteni. Nu poţi să-ţi pui toate diamantele într-un singur seif.

Mă întrebam cum s-ar simţi Charlie dacă ar afla că nu-i decât unul dintre diamantele din seiful lui Julie. O mulţime de fete din New York ies cu doi-trei bărbaţi deodată, să aibă de unde alege dacă nu merge treaba cu unul din ei. Julie îi spusese lui Charlie că nu poate fi „exclusivă” cu el, dar nu-i spusese şi de ceilalţi doi prieteni, ceea ce era de un cinism incurabil pentru o

romantică incurabilă ca Julie. Cred că mi-a fost milă de Charlie, aproape că-mi venea să-l iau sub aripa mea ocrotitoare. Am fost la un pas să ne certăm pe tema asta.

— Spune-mi, nici el nu-i exclusiv cu tine ? am întrebat-o.

— Dumnezeule, nu! I-am spus că nu se poate întâlni cu mine decât dacă o face în termeni exclusivi, îmi răspunse Julie siderată.

— Julie, nu poţi să te culci cu trei bărbaţi în acelaşi timp. Nu e igienic.

— De ce-ar trebui să-mi refuz sexul când el e-n LA? Uite cine vorbeşte, domnişoara Nu-m-am- culcat-decât-cu-trei-bărbaţi-dar-evident-mint-ca- să-crezi-tu-că-sunt-mai-neprihănită-decât-sunt-în- realitate.

— Dar, Julie, chiar nu m-am culcat decât cu trei bărbaţi!

Asta nu era tocmai adevărat, dar, de vreme ce am susţinut întotdeauna că aşa stau lucrurile, nu vedeam de ce aş spune altceva acum.

În realitate, n-am nimic împotriva preacurviei, dar nu în public, mă gândeam eu în timp ce mă bronzam în nuanţa perfectă - cafea cu lapte. (Nimic nu-i mai de prost-gust decât o faţă prea bronzată în mijlocul oraşului.) Când vine vorba de politica sexului, părerea mea e că o fată emancipată ar trebui să se comporte ca o virgină, astfel încât să aibă o reputaţie nepătată, indiferent de chestiile pornografice pe care le face, de fapt. Astfel, nu contează absolut deloc dacă nişte persoane răuvoitoare lansează zvonuri fără perdea, porcoase despre ea, căci oricum nu le va crede nimeni. Ideea e să pozezi

într-o neprihănită, dar să faci ce vrei şi, astfel, ieşi întotdeauna în câştig.

Nu că asta ar avea *defel* vreo legătură cu *moi,* dar dacă aş dori să am parte de-o mulţime de randevuuri care să necesite folosirea mijloacelor contraceptive, în locuri strălucitoare precum hotelul Ritz din Paris, exact aşa aş proceda. Apropo de randevuuri, dintr-odată mi-am dat seama că e mai bine de-o săptămână de când n-am mai avut nici unul cu Zach, nici măcar unul *fără* mijloace contraceptive

De.**pA**.esie. **neJUJoasâ a ta *Jim* ironie**

Recurg la:

1. **acupuncturist - 90 min.=99$**
2. **profesor de Ashtanga yoga - 60 min.=70$**
3. **maseur osteopat - 50 min.=150$**
4. **chiroterapeut - 15 min.=100$**
5. **un vraci din Gujarat, India, pe gratis**

6. un consult obstetrico-ginecologic=350$ pentru fraza „s-ar putea să nu se producă ovulaţia, dar nu sunt sigur”
7. hipnoterapeut - 60 min.=150$
8. terapeut specialist în comportamentul cognitiv- 55 min.=200$
9. psihoterapeut - 90 min.=40$ (prea ieftin ca să dea rezultate)
10. clarvăzător - 60 min.=250$
11. maseuză - 40 min.=125$
Nu sunt la Bliss Spa. Sunt în plină depresie nervoasă *ă la* New York. E costisitoare.

5

Aid în cele mai fantastice coşmaruri n-am visat că o zi poate să-nceapă cu o invitaţie la vânzarea de mostre Chanel şi să se încheie cu o depresie nervoasă *ă la* New York.

— Să nu-i spui c-am zis asta, o să creadă că-s un taler cu două feţe, îmi şopti Julie conspirativ într-o frumoasă dimineaţă de mai, în timp ce beam o cafea cu lapte la Tartine, dar concertul caritabil al Operei din New York organizat de K.K., care e considerat concertul concertelor, nu-i nici măcar cât cinci la sută de palpitant pe cât e vânzarea de mostre Chanel. Arată-mi tu o fată din Manhattan care-ar prefera să asculte Don Giovanni în loc să cumpere articole Chanel la preţ de producător, şi-atunci îmi reînnoiesc abonamentul la sala de fitness Equinox Gym de pe Sixty-third Street şi chiar o să mă duc din când în când.

După părerea lui Julie, vânzarea de mostre Chanel este evenimentul evenimentelor în New York: nu-i invitat absolut nimeni cu excepţia

„unui număr foarte restrâns de fete din lumea bună. Dar tu te numeri printre ele”, mă anunţă Julie, înmânându-mi un plic alb. „Ţi-am făcut rost de o invitaţie.”

în plic era un cartonaş alb de la Chanel. Am fost până peste poate de încântată, un sentiment alarmant, de fapt. 0 ador pe Julie, dar obiceiurile ei ce ţin de cumpărături nu sunt tocmai sănătoase. Nu voiam să mă transform într-o fată ca ea, al cărei sistem hormonal să fie dominat de chilipirurile comerţului cu amănuntul. Totuşi, se pare că nu există persoană al cărei estrogen să n-atingă cote alarmante când primeşte pentru prima oară o astfel de invitaţie, aşa că nu trebuie să intru în panică. Pe invitaţie scria:

Vânzare de mostre Chanel Marţi, 7 mai, ora 7.15 a.m.

Hotelul Park Lane 58th Street, între 6th şi 7th Aduceţi un act de identitate cu fotografie Accesul interzis fără invitaţie. Acesta este permisul dumneavoastră de acces.

La Chanel măsurile de securitate sunt mai severe decât la Pentagon. Preşedintele ar trebui să primească sfaturi de la fetele de acolo, care se ocupă de relaţiile publice, fiindcă bodyguarzii de la Chanel sunt mai vigilenţi decât cei de la Departamentul Securităţii Interne.

Partea proastă este că nu puteam da curs invitaţiei din cauza serviciului. Slujbele sunt nesigure, aşa că, dacă nu eşti atentă, rişti să rămâi

pe drumuri. Fetele din NY care participă la prea multe petreceri şi vânzări de mostre au tendinţa să se rateze în timp, iar eu nu voiam să mă

număr printre acestea. Aveam bilet de avion pentru Palm Beach, să intervievez o tipă din lumea bună. Tocmai moştenise o locuinţă Art Deco pe malul mării. Locuia acolo singură, ca o Doris Duke a începutului de mileniu. Era, sincer, o poveste tristă, dar foarte fermecătoare.

— Ce *prostie*! mă apostrofă Julie când i-am spus că nu pot veni. Doar n-o să ratezi aşa o ocazie.

Ştiam că trebuie să iau interviul, dar nu puteam rezista ideii de a face cumpărături la Chanel ca şi cum aş cumpăra de la Gap. Din când în când, sistemul meu de valori mă părăseşte în chip inexplicabil şi mă trezesc făcând lucruri pe care, în mod normal, nu le fac niciodată. Copleşită de vinovăţie, am sunat la birou şi am anunţat că moştenitoarea din Palm Beach a contramandat interviul pe motiv de „epuizare". Redactorul m-a crezut: fetele din lumea bună adesea îţi contramandează întâlnirile în ultimul moment, pentru că sunt „prea obosite după noaptea trecută". Când am luat legătura cu moştenitoarea, oricum mi s-a părut obosită, săraca fată bogată, aşa că, de fapt, n-am minţit câtuşi de puţin, ci doar am obţinut o amânare binevenită pentru amândouă.

Lunea aceea de-abia m-am putut aduna să fac ceva. Invitaţia de la Chanel era atât de captivantă, îmi oferea posibilitatea de a cumpăra poşete matlasate la numai 150$ în loc de 2 000 (nici nu-i de mirare că estrogenul o ia razna), aşa că am uitat, practic, faptul că avusesem zero randevuuri cu Zach pe o perioadă de timp însemnată. Mă obişnuisem cu lipsa întâlnirilor

intime, braziliene, dar acum nu părea să fie pregătit nici măcar să bea un cocteil cu mine. în ultimele zile, de fiecare dată când îl sunam, secretara lui îmi răspundea invariabil: „Vă sună el” şi-mi închidea telefonul. Asta era o premieră: înainte, Zach accepta să vorbească cu mine de fiecare dată.

în New York, cele mai tari vânzări de mostre sunt atât de pline de primejdii încât, pe lângă ele, Fâşia Gaza pare un loc liniştit. Pe cuvânt, am văzut cum o dată K.K. aproape şi-a *omorât* verişoara la o vânzare de mostre TSE, fiindcă amândouă doreau aceeaşi minunată jachetă de caşmir şi nu era decât o singură bucată la vânzare. Nici nu-i de mirare că, în astfel de ocazii, Jolene Morgan îşi pune la punct din timp toate „loviturile pe frontul cumpărăturilor”. A organizat o „întâlnire strategică” pre-Chanel cu Lara Lowell, Julie şi cu mine, la prânz, la restaurantul Four Seasons de pe East Fifty-second Street. Câteodată mă întreb dacă Jolene e-n toate minţile, pe cuvânt. Four Seasons este genul de restaurant unde iau prânzul primarul şi mahării din mass media. Nu era tocmai locul potrivit pentru un summit pe teme de modă. îmi închipui că Jolene dorea să fie în preajma altor strategi străluciţi.

Când am ajuns, Lara şi Jolene studiau deja meniul în căutarea felurilor cu mai puţini carbohidraţi. Primiseră una dintre cele mai bune mese, chiar lângă fântână, cu banchete din piele. în oceanul de persoane importante care luau prânzul acolo, arătau ca două păsări colorate: Jolene era îmbrăcată într-o rochie sexy,

albastru-deschis, strânsă în talie pentru a-i sublinia formele, iar Lara, posesoarea a două dintre cele mai lungi picioare din Manhattan, purta o fustă albă mini şi o bluză stacojie. Părul ei lung, blond era strâns într-o coadă de cal. Are un stil băieţesc care o prinde de minune, fapt care o bagă în draci pe Jolene, deşi sunt prietene la cataramă de când lumea. Câteodată mă gândesc că Lara este cea mai bună prietenă a lui Jolene pentru că nu-i iese niciodată din cuvânt.

M-am aşezat şi am comandat un Pellegrino şi o salată. Jolene se comporta ca o persoană sărită de pe fix, cum, de altfel, se-ntâmplă mai totdeauna. Era obsedată de ideea de a-şi lua poşeta roz, matlasată, cu lănţişor aurit, din colecţia estivală Chanel. Am prevenit-o că, de vreme ce Reese Witherspoon purtase una la fel la ceremonia de decernare a Oscarurilor, toată lumea va încerca să pună mâna pe aceea înainte de orice. Nu voiam ca Jolene să fie dezamăgită; vreau să spun, urmarea ar fi fost groaznică pentru noi toate.

— Nu-i nici o problemă, declară Jolene. Am făcut rost de planul parterului şi ştiu exact locaţia poşetelor matlasate pastel: în capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, în spatele seturilor de caşmir mărimea 38.

Toate mondenele din New York cumpără ilicit, înainte de o vânzare de mostre, planurile clădirii de la gazetarii care scriu despre modă. Numai aşa poţi să obţii cele mai bune articole.

Jolene şi Lara erau amândouă epuizate. Seara trecută fuseseră invitate la o cină

supermarfă la una dintre odraslele unui membru al formaţiei Pink Floyd, la mansarda lui din centru. Un chelner ne aduse băuturile, dar cele două îşi ignorară paharele: erau mult prea stresate de noaptea trecută.

— Toţi erau copii de-alde celor de la Rolling Stones sau Mamas and Papas, explică Jolene. Puştii rock'n'roll mă fac să mă simt groaznic. Am avut un Atac de Umilinţă cumplit.

— Şi eu, fu de acord Lara. Pe de altă parte, am un Atac de Umilinţă după mai toate petrecerile.

Lara e atât de plină de îndoieli, încât câteodată te ucide, pur şi simplu. Presupun, totuşi, că ăsta e unul dintre motivele pentru care se integrează atât de bine în Upper East Side.

Un Atac de Umilinţă seamănă cu sindromul Fargo, numai că este intelectual, nu legat de frumuseţe. Doar fetele din NY şi Paris suferă de aşa ceva. E de temut, deoarece se pare că-ţi pătrunde în creier şi te ţine trează noapte de noapte. Jolene ia întotdeauna 10 mg. de Ambien (somniferul la modă) când o loveşte un Atac, adică, de obicei, pe la 5 dimineaţa, chiar când e pe cale să adoarmă, în sfârşit, graţie primului Ambien de la ora 1 dimineaţa. S-a pricopsit cu ultimul AU fiindcă a luat un Rolex din aur de colecţie de la băiatul care a stat noaptea trecută la cină în dreapta ei şi i-a spus că i-l dă înapoi a doua zi seara, la un cocteil de la hotelul Mercer. Totul era atât de sexy şi senzual. Uitase cu desăvârşire că-i logodită când a intrat în joc. Cât despre Lara, ei i s-a-ntâmplat pentru că nu mai citise *New York Times* de la evenimentele din 11

septembrie şi habar n-avea că cea mai periculoasă celulă teroristă din Orientul Mijlociu fusese capturată săptămâna trecută. Fusese în pragul nebuniei toată noaptea, de teamă că oamenii vor crede acum că-i o prinţesă egoistă din Park Avenue, căreia puţin îi pasă de Israel sau de orice altceva s-ar afla la sud de Seventy-second Street. (Ceea ce-i destul de aproape de adevăr, dar n-o să fiu niciodată atât de rea încât să-i şi spun lui Lara de ce vederi înguste o bănuim noi, toate, fiindcă fata asta are o inimă de aur, pe cuvânt.)

— Eu n-am avut niciodată un Atac de Umilinţă, le-am spus. Am ajuns în pragul lui, desigur, dar nu cred că am avut vreodată o criză de umilinţă în adevăratul sens al cuvântului.

— Niciodată ? întrebă Lara albindu-se mai rău decât fustiţa ei minusculă.

— Uită-te la ea, o invită Jolene. Bine'nţeles că n-a avut niciodată aşa ceva. Ba chiar se vede pe ea că n-a avut.

— Vreau să-i iau mamei lui Zach ceva frumos de la Chanel, am spus schimbând subiectul.

Vânzarea de mostre Chanel le face pe cele mai multe newyorkeze să înşface cât mai multe poşete aurii pentru ele însele şi să uite cu desăvârşire de ceilalţi. (Apoi le apucă un atac de VPA: Vinovăţie datorată Poşetelor Aurite.) Am hotărât să nu mă comport aşa, ci să profit de ocazie şi să fac un gest dezinteresat. Voi cumpăra cea mai frumoasă poşetă pentru viitoarea mea soacră.

— Ah, ce idee drăguţă, spuse Lara

— Arunci banii pe fereastră, interveni Jolene. N-o să aprecieze gestul. E din Ohio.

Am ignorat protestele lui Jolene şi am sunat, de la masă, la biroul lui Zach. Voiam să aflu ce culoare i-ar plăcea mamei lui.

— Bună, la telefon secretariatul, veni răspunsul.

Era secretara lui Zach, Mary Alice. Tipa vorbeşte în lătrături eliptice, la modă în cercul secretarelor cooZ de pe ambele coaste ale Americii. (Deşi i-a apărut fotografia în revista *Paper* de peste trei ori, Mary Alice este vădit nefericită. Se îmbracă întotdeauna în rochii diforme, în haine belgiene avangardiste care ar întrista pe oricine. Când am încercat s-o ajut, explicându-i că-i mai bine să fie o fată efervescentă decât una depresivă, mi-a replicat: „Mda. Bineînţeles", şi n-a făcut *nimic* ca să-şi îmbunătăţească imaginea.

Voit veselă, i-am spus:

— Bună, sunt eu...

— Nu fac decât să preiau mesajele. O să vă sune el, mă întrerupse M.A.

Toate secretarele din Manhattan apelau la formula „vă sunăm noi" după ce-au aflat că-i formula obligatorie la cartierul general al lui Spielberg de pe coasta de vest.

— Trebuie să-i pun lui Zach o întrebare urgentă legată de cumpărături...

— Cine sunteţi ?

Mai nou, M.A. începuse să simuleze că nu ştie cu cine vorbeşte. Se pare că ăsta-i protocolul la biroul din New York al lui Calvin Klein.

— Sunt *eu!*

— Eu?

— *Logodnica* lui.

— O să vă sune el.

Legătura se întrerupse. Ce s-a întâmplat cu Zach? Situaţia devenea bizară. Am ridicat ochii şi am întâlnit privirea lui Jolene şi a lui Lara, care se uitau la mine de parcă mi se întâmplase ceva cu adevărat trist, ca, de pildă, de parcă îmi lăsasem rădăcinile nevopsite sau ceva la fel de deprimant.

— Te simţi bine ? mă întrebă Jolene exami- nându-şi precaută friptura, care tocmai îi fusese servită.

— Minunat! i-am răspuns.

Le-am oferit cel mai radios zâmbet de îndrăgostită, vrând parcă să le spun: *Sunt mai fericită decât vă puteţi închipui.* Dacă Nicole Kidman a putut fi atât de strălucitoare în timpul divorţului de Tom Cruise, cu siguranţă că şi eu puteam trece zâmbind peste câteva telefoane la care nu mi se răspundea. Totuşi, e-al naibii de greu. În ziua aceea am ajuns la concluzia că actriţele ca Nicole chiar meritau toate rochiile alea gratuite, deoarece e-o treabă *extrem* de ingenioasă să arăţi în culmea fericirii când sângele din vine ţi se transformă în lacrimi. În opinia mea, Nicole merita nu un Oscar, ci Premiul Nobel.

— De ce nu vrea să vorbească cu tine ? întrebă şi Lara.

Mi s-a făcut rău. Oare M.A. îmi cenzura apelurile sau Zach era cel care se purta tot mai rece ? Am încercat să-l exonerez pe Zach de orice vină. Ce-o fi fost în capul meu! Zach mă

adoră ? Altfel, de ce mi-ar fi dăruit acel superb colier? Nu există decât o singură explicaţie: M.A. nu-i spune de telefoanele mele.

— Nu cu *el* e problema, le-am răspuns zâmbind şi mai strălucitor. Asistenta lui e de vină.

E foarte protectoare. Din punct de vedere profesional, vreau să spun.

înainte să-i dau înainte cu explicaţiile, mă întrerupse salutul lui Julie din partea cealaltă a restaurantului:

— Bună, fetelor! V-a fost dor de mine?

în timp ce înainta spre noi, făcea cu mâna spre fiecare masă. Julie cunoaşte pe toată lumea din New York, dar absolut pe toată lumea.

în ziua aceea, Julie aducea cu un seif ambulant. Flutura fără jenă mai multe pungi de cadouri de la Van Cleef & Arpels. Pe degetul arătător purta un inel în formă de trandafir cu montura de granate, avea cercei noi în formă de inel în urechi, iar pe braţ, o brăţară de platină cu smaralde.

— Cadouri! ne anunţă ea şi se prăbuşi pe banchetă, lepădându-şi prada.

Ne-a înmânat fiecăreia câte o punguţă. înăuntru era o inimioară cu montură de diamante, identică cu aceea de la gâtul ei.

— Julie, nu se poate! am murmurat.

Am spus-o din toată inima, dar în acelaşi timp mă rugam ca Julie să-mi ignore protestele. Ador diamantele, au proprietatea de-a face o fată să se simtă bine în pielea ei, mai ales când e puţin deprimată.

— A, nu-ţi face probleme, iubito. Le-am cumpărat aproape pe *gratis,* mă linişti Julie. Am vrut să sărbătoresc dragostea, de-aceea am cumpărat câte-o inimă pentru fiecare.

Avea un aer victorios, care însemna un singur lucru: o recentă cumpărătură reuşită, din gama celor ilegale.

— Julie, iar ai furat, nu-i aşa? o întrebă Lara.

— Aproape ! exclamă ea şi înghiţi în sec. Se uită pe furiş în jurul ei şi şopti : Vin de la Expoziţia Van Cleef cu vânzare iiber-wfcer-privată-numai- pentru-clienţii-favoriţi unde, practic, nimeni nu-i invitat. Am luat atât de multe chestii ieftine, nici nu vă vine să credeţi. Practic mi-au făcut cadou inimioarele astea.

Lara împietrise. Făcuse o mutră acră de tot. Asta i se întâmplă zilnic. Vorbi cu o voce joasă, pătimaşă :

— Dar *eu* sunt clienta lor privată favorită ! *Gata, pleci* spuse aruncând şervetul.

îşi înşfăcă mobilul şi se precipită furioasă spre uşa restaurantului.

Trebuie să fi fost *très* traumatizată, pentru că a uitat să-şi ia poşeta Kelly cu monogramă, o poşetă pentru care a fost, mai bine de patru ani şi jumătate, pe lista de aşteptare la Hermès. Biata Lara. Unele fete nu pot face faţă ierarhiei necruţătoare a vânzărilor de mostre. Vreau să spun, toată tărăşenia e atât de politică, încât câteodată îmi doresc să vină Condoleezza Rice să pună lucrurile la punct.

— La naiba ! E în pragul unui Atac de Umilinţă. Mă duc după ea, spuse Jolene

adunându-şi lucrurile. în timp ce se ridica de la masă, îmi zise : Şoferul meu vine să te ia mâine dimineaţă la 6.45. Nu întârzia şi vezi să nu uiţi să afli ce fel de geantă vrea mama lui Zach.

— Ei bine, unora dintre noi le e scris să meargă la vânzările Chanel, iar altora la vânzările de diamante. Asta-i roata norocului, spuse Julie cu un oftat. Era în culmea fericirii. *Biata* Lara.

Trebuie să-şi revizuiască sistemul de valori. Vreau să spun, cineva bun la suflet chiar că *trebuie* s-o avertizeze că, dacă nu-i atentă, o să devină una dintre cele mai superficiale fete de douăzeci şi patru de ani din Park Avenue. Sincer, îmi sfâşie inima.

Sinceritatea ei în legătură cu cele mai bune prietene e încurajatoare, dar noroc că nu sunt bârfitoare, altfel, cele mai multe dintre prietenele ei nu i-ar mai fi mult timp prietene bune. Brusc, Julie deveni neobişnuit de solemnă. Mă anunţă că are să-mi spună ceva serios.

— Charlie se-ntoarce la LA. Sunt răvăşită, bineînţeles, dar am insistat să-mi trimită flori o dată pe săptămână şi a acceptat *imediat...*

— Ce drăguţ!

E clar că Julie îl are pe Charlie la degetul mic, deşi nu se cunoşteau decât de câteva săptămâni. Urmă o pauză grăitoare, iar Julie îmi aruncă o privire scrutătoare.

— Ce s-a-ntâmplat ? am întrebat-o.

— Nu s-a întâmplat nimic. Aşa *trebuie* să se comporte un bărbat. Apoi îmi şopti: Iar logodnicul tău nu se poartă cum trebuie. Te face nefericită.

Habar n-am cum Dumnezeu nu vedea Julie că-s în culmea fericirii.

— Uită-te la tine. Eşti *total* ana, se repezi ea la mine. În mod normal, ăsta e cel mai frumos compliment pe care i-l pot face unei fete, dar, în momentul ăsta, eşti *mult prea* ana.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. În Manhattan, se ştie că o fată nu poate fi nici prea bogată, nici prea ana. Dar mai exista o explicaţie a faptului că slăbisem, explicaţie pe care Julie nu o cunoştea.

Ultima dată când l-am văzut pe Zach la petrecerea de logodnă, mi-a spus că pleacă din oraş a doua zi, la Philadelphia, la o şedinţă foto. Apoi, în seara următoare, Jolene l-a văzut la barul Bungalow 8 de pe Twenty-seventh Street. Când am auzit asta, jur că am dat jos mai bine de trei chile dintr-un foc! De ce mi-a zis că pleacă dacă n-a plecat ? în plus, un alt factor care a contribuit la faptul că am slăbit e acela că, în mod normal, o fată atât de îndrăgostită ca mine nu poate pune, oricum, nimic în gură. în ciuda acestui lucru evident, Julie continuă neobosită:

— Nu poţi să te măriţi cu el. Imaginează-ţi cum ar fi - practic, te-ai topi de îngrijorare. în timpul logodnei ar trebui să fii fericită şi relaxată.

De fapt, aici Julie se înşală. Se pare că toată lumea e complet stresată în timpul logodnei. Chiar e *de aşteptat* să fie incredibil de stresant. Am încercat s-o liniştesc:

— Julie, e doar năpădit de griji şi epuizat în ultima vreme. Tocmai a terminat campania

Luca Luca şi e foarte supărat că noul fotograf al agenţiei se bucură de toată publicitatea...

— Tocmai! Vrei să te măriţi cu cineva căruia îi pasă de publicitatea pe care o primeşte *altcineva ?* De ce nu cauţi un bărbat căruia să-i pese de *tine* şi care să pună interesele *tale* mai presus de orice?

— îi pasă de mine, Julie. în plus, el e Alesul.

— Nu-i el Alesul, nu există aşa ceva...

-Julie a turuit întruna, nu s-a oprit nici când şi-a mâncat şarlota care tocmai îi fusese adusă. Muzele ei - care, apropo, arătau divin rujate cu noul *gloss* M.A.C. de care e toată lumea obsedată zilele astea - se mişcau necontenit, dar nu-i urmăream trăncăneala. Nu mă puteam aduna deloc.

Eram cufundată într-un moment de profundă introspecţie. Cum de-am putut să uit de bujorii lui Zach, şi de cinele luate cu el, şi de cadouri, şi de toate? Dacă ar fi să mă iau după legile poveştilor de dragoste pe care le-am învăţat din filme epocale, ca *Nopţi albe în Seattle,* există un singur Ales şi nu poţi schimba asta. (De exemplu, legătura dintre Jackie şi JFK a fost inevitabilă. Imaginaţi-vă ce-ar fi fost dacă ea ar fi spus nu. Altfel s-ar fi scris întreaga istorie a modei americane.) Sunt de acord cu Jean Paul Sartre şi teoria liberului arbitru şi aşa mai departe, dar când vine vorba de Ales, nu prea poţi să decizi mare lucru, chiar dacă el de-abia îţi vorbeşte.

Slavă Domnului că pot vedea lucrurile cu atâta claritate. Asta-i partea genială a

introspecţiei. Te cufunzi în ea pierdut ca un tăiţel chinezesc într-o lasagna siciliană şi ieşi din ea cu gânduri mai drepte decât Fifth Avenue.

Vocea lui Julie răzbătu până la mine:

— ... Deci, cam asta am auzit despre el. Nu-i un bărbat de treabă. Se pare că i s-a dus vestea că-i un ciudat care-şi torturează prietenele psihologic. Iubito, poate chiar e psihopat. Nu iese fum fără foc.

— De acord cu tine, i-am răspuns.

Habar n-aveam cu ce-s de acord, dar am fost îndeajuns de deşteaptă să aprob tot ce-mi cerea Julie. Cu puţin noroc, puneam capăt cuvântării ei anti-Zach.

— Trebuie să plec, i-am spus. Ne vedem când se crapă de ziuă împreună cu Jolene.

Deja am stat mai mult decât era cazul la Four Seasons. Nu mai voiam să aud nici un cuvânt legat de motivele pentru care n-ar trebui să mă mărit. M-am ridicat de la masă şi am plecat din restaurant. Voiam să-i dovedesc lui Julie că se-nşală.

«-îi[5]»»»

De cum am ajuns acasă, l-am sunat din nou pe Zach. Degetele îmi tremurau uşor în timp ce formau numărul.

— Vă sunăm noi ! am auzit în receptor.

De data aceasta, M.A. nici măcar nu m-a lăsat să deschid gura. Nu puteam să mai suport.

— Ştii, e *très* drăguţ din partea ta să te oferi să mă suni, dar aş vrea să-mi faci legătura imediat, te rog, i-am spus pe-un ton cât mai amabil cu putinţă.

— Nu sunt o centralistă oarecare.

— Te rog spune-i lui Zach că-l caută logodnica lui şi că trebuie să-i spun urgent un lucru foarte important.

— Lăsaţi un mesaj.

— Dar, Mary Alice, nu-i transmiţi niciodată mesajele mele. N-a dat curs nici măcar o dată vreunui mesaj pe care ţi l-am lăsat săptămâna trecută.

— Îi pun mesajele pe birou. Le-a primit pe toate.

Nu cred că M.A. era 100% sinceră în privinţa talentului ei de a transmite mesajele. îmi părea rău că arată deprimată tot timpul, dar asta nu însemna că-şi putea permite să nu-i transmită lui Zach mesajele mele.

— Te rog, am implorat-o, te rog, fa-mi legătura. Receptorul a fost acoperit şi am putut să aud
voci estompate, apoi - ce binecuvântare - mi-a răspuns Zach.

— Ce-i? m-a întrebat.

Am avut dreptate în legătură cu M.A. *Bineînţeles* că Zach voia să vorbească cu mine. Partea groaznică era că acum, că mi se făcuse legătura, habar n-aveam ce să-i spun.

— *Ce-i* ? m-a întrebat din nou. Nu părea prea fericit să mă audă.

— Nimic, iubitule! am bâlbâit.

— Dacă n-ai nimic să-mi spui, poţi să nu mă mai întrerupi când încerc să muncesc?

A, da, mi-am amintit. Voiam să-i iau mamei lui o geantă.

— îi cumpăr mamei tale un cadou şi voiam să ştiu dacă preferă o geantă Chanel

matlasată, roz, cu lănţişor sau una bleu cu lănţişor. Sau poate galben-deschis?

— Habar n-am. Asta-i „urgenţa" ta ?

— Mi-ar plăcea să luăm cina împreună.

Tăcere. Zach trebuie să fie încă *tres* supărat din cauza noii fotografe, fiindcă o fotografie de-a ei apăruse azi pe prima pagină în *Herald Tribune.* în plus, era atât de ocupat. M-am simţit vinovată că l-am deranjat. Ştiu, o să-l înveselesc, m-am gândit. I-am propus:

— Pot să te invit la o cină romantică la Jo Jo ? Diseară ?

— Ce-i cu tine, numai la restaurante scumpe îţi stă mintea. Cum pot să-mi mai fac treaba dacă tre' să te dădăcesc tot timpu'? veni răspunsul lui.

Adesea mă întreb dacă Zach înţelege ce-i spun. Ştie, desigur, că cele mai scumpe restaurante din Manhattan sunt acelea care servesc cei mai buni cartofi pai. Şi doar nu-i ceream lui să plătească.

— Nu vrei să mă vezi deloc? l-am întrebat timidă.

— Te sun eu mai târziu. Mi-a închis.

Ei da, făcusem progrese. A fost de acord să mă sune mai târziu. Doar avea o perioadă mai aglomerată. Vreau să zic, aşa cum spunea şi Zach, era foarte stresant să fii cel mai în vogă tânăr fotograf din New York, în concluzie, nu-i de mirare că n-are timp pentru o cină la Jo Jo. Il înţelegeam pe *deplin.* Voiam să-i arăt că renunţ cu maturitate la cina de la Jo Jo şi, poate, drept răsplată, o să mă invite el acolo.

Drept urmare, în seara aceea, deşi fusesem invitată la:

1. premiera noului film al lui Cameron Crowe
2. vernisajul expoziţiei lui Rothko de la Guggenheim
3. cocteilul pentru lansarea ultimei cărţi autobiografice a lui Lexington Kinnicut
4. cina de la Jolene în cinstea dermatologului ei,

am luat decizia înţeleaptă de-a mă culca devreme, ca să fiu cât se poate de odihnită pentru evenimentul Chanel de a doua zi. De asemenea, doream să fiu acasă când avea să mă sune Zach.

Cum puteam să mai pretind că am nevoie de cina de la Jo Jo dacă mă găsea la patru petreceri diferite când avea să mă sune pe mobil? Când o să mă sune, o să-i spun că mă deconectez uitându-mă la un DVD, fiindcă muncisem din greu ca să-mi consolidez cariera, ceea ce era pe jumătate adevărat. Între noi fie vorba, adevărul e că n-aveam DVD player. Mai mult decât atât, am obiecţii fundamentate moral şi social împotriva DVD playerelor: nimic nu e mai deprimant decât o fată fără prieten în New York, un DVD player şi un teanc de DVD-uri deja vizionate - înseamnă acceptarea unei popularităţi îngrijorător de scăzute. Dacă primeşti atâtea invitaţii câte se cuvine să primească o fată din Manhattan, abia-ţi mai aduci aminte unde locuieşti, ca să nu mai zic că în nici un caz n-ai timp să vezi filme acasă.

M-am îmbrăcat pentru vizionarea unui DVD imaginar în noua mea lenjerie de plasă neagră, cu fundiţe roz. Dacă tot te faci că te uiţi la un

DVD toată noaptea, fă-o în lenjerie sexy în caz că te-ar putea vedea cineva. Pe la 12.30 încă nu primisem nici un semnal de la Zach. Nu puteam să mai neg: în ochii Alesului aveam tot atâta însemnătate ca şi o rămăşiţă de *blinie* uitată într-o farfurie la Le Cirque. Pentru prima oară, în minte mi se strecură un gând îngrozitor: poate Zach nu mă iubeşte. Poate-i, într-adevăr, un psihopat, cum l-a numit Julie. Nici măcar nu doream să mă gândesc la ce mi se întâmpla. Nu puteam să-mi imaginez ceva mai dureros decât a) despărţirea de Zach şi b) să recunosc în faţa lui Julie că avusese dreptate în privinţa lui. Dumnezeule, b) era aproape şi mai înspăimântător decât a).

Dintr-odată se auzi soneria interfonului. Am tresărit. Nu primesc niciodată vizitatori după miezul nopţii, cu excepţia ocaziilor când sunt implicată într-o aventură ilicită, şi nu-mi aminteam să fi început vreo astfel de aventură în ultimul timp. Am ridicat receptorul:

— Cine e? am întrebat.

— Eu sunt. Ce faci?

Era Zach. Eram în culmea fericirii. Julie habar n-avea cât de mult mă adoră Zach. Am făcut pe calma şi i-am răspuns nonşalant:

— Nimic. Doar mă uitam la un DVD. Am oftat mulţumită.

— Urcă, iubitule, l-am invitat, apăsând pe butonul interfonului.

Slavă Domnului că eram deja echipată pentru Brazilia. De-abia aşteptam să urce. Amintindu-mi că nonşalanţa este atitudinea potrivită, m-am întins pe canapeaua mea bleu

într-o postură *tres* incitantă. Deşi nu fumez, mi-am aprins o ţigară.

Zach a intrat. Nu m-a sărutat de bun găsit. Cred că era într-una din pasele lui ciudate. Era imposibil să porţi o conversaţie cu el când avea toane. Dar, Dumnezeule, tare atrăgător mai era. Mi-a pierit pofta de mâncare instantaneu, ca de obicei.

— Pune ceva pe tine, mi-a zis. Trebuie să-ţi spun ceva.

Ascultătoare, mi-am aruncat pe umeri blana absolut mortală de şinşila pe care o împrumutasem de mai bine de un an de la Valentino. Zach se aşează pe canapea. Odată, demult, haina de blană i s-ar fi părut nostimă. în seara aceasta de-abia mi-a aruncat o privire. Mă băga în boale.

— Pot să mă uit la DVD cu tine? mă întrebă.

Dumnezeule, era deconcertant. Eu credeam
că s-a-ntâmplat ceva grav, iar el nu voia decât să se cuibărească lângă mine şi să ne uităm la televizor. Amintindu-mi nepăsătoare că n-am DVD player, i-am spus cu o încredere debordantă:

— Bineînţeles! Am luat ultimul film al lui Scorsese.

Zach se lumină la faţă. E înnebunit după filmele astea groaznice, regizate de Scorsese. Am adăugat cu nonşalanţă:

— Ce-ar fi să prepar un Mojito mai întâi?

Păşeam pe gheaţă subţire. Găselniţa cu filmul

lui Scorsese fusese genială, acum trebuia doar să-l conving pe Zach că am şi filmul, şi DVD-ul fără să-l las să-şi dea seama că n-am nici unul, nici altul. Şi, în plus, că urăsc din toată inima realismul brutal al lui Martin Scorsese.

— Aş prefera doar să mă uit la film, mă refuză el.

Sigur! i-am răspuns senină.

Fii Nicole Kidman, mi-am spus. *Oferă-i o reprezentaţie demnă de-un Oscar, jucând rolul Prietenei Drăguţe Perfecte, în ciuda situaţiei traumatizante.* Mi-am pus pantofii Manolo decupaţi, cu toc cui foarte înalt. Mi-am dat jos blana de şinşila. în mod sigur Zach nu va mai dori să se uite la DVD când o să-mi vadă din spate silueta în lenjerie sexy şi pe tocuri înalte. M-am îndreptat spre dulapul în care „ţineam" DVD player-ul. Apoi s-a-ntâmplat ceva până peste poate de norocos. Am simţit mâna lui Zach pe spatele meu. în sfârşit, lenjeria sexy îşi făcea efectul. O mişcare scurtă din încheietura mâinii fu de-ajuns să rămân goală şi iată-ne ajunşi pe canapea. Cum am putut eu, oare, să fiu atât de suspicioasă în legătură cu drumul pe care nu l-a făcut la Philadelphia? îmi retrag cuvintele, pe bune, îmi ziceam în sinea mea.

După noaptea asta, totul va reintra în normal. Zach a fost foarte grijuliu cu toate zonele mele erogene. Vă rog să nu povestiţi asta nimănui pentru că lumea va spune c-am primit exact ceea ce meritam, fiindcă-s o lăudăroasă, dar n-am putut să rezist să n-o anunţ pe Julie că povestea noastră de dragoste a reînflorit şi că

batem frişca în toată regula pe sofa. în timp ce Zach îmi cerceta zona pubiană proaspăt epilată, am luat telefonul mobil şi, pe furiş, i-am trimis un SMS (Daphne mă învăţase cum s-o fac cu mâinile la spate):

totu-i formidabil zach bate frişca pentru tiramisu

drag moi xxx

Am primit imediat un răspuns:

îmi împrumuţi prada cu bordură de iepure pentru serata a la Frick ?

Uneori Julie face nişte alegeri tare aiurite în privinţa accesoriilor. Ştiam că geanta din şifon Fendi s-ar asorta mai bine cu nuanţa părului ei, dar mi-era teamă că Zach va observa dacă îi mai trimit un mesaj.

— Iubitule, hai în pat, l-am invitat, luându-l de mână. Am putea să ne giugiulim toată noaptea.

O expresie ciudată îi întunecă chipul. Se ridică şi începu să se îmbrace. Apoi îmi spuse:

— Nu te iau de nevastă. Am venit tocmai ca să-ţi spun chestia asta.

Am încercat să vorbesc. N-am reuşit să articulez nici un cuvânt. în cele din urmă, am şoptit:

— Dar tocmai... vreau să spun... ştii...

— Şi ? mă întrebă el uitându-se pe fereastră.

Mi-am pus chiloţeii cu şnur şi blana de şinşila
pe mine şi m-am aşezat sub fotografía *Camionului înecat,* pe care o agăţasem pe perete cu numai câteva săptămâni în urmă. Ce făcusem?

Cum am ajuns aici de la uleiul de corp aromat şi de la stadiul lenjeriei asortate al relaţiei noastre? Ce se-ntâmplase cu Zach de când l-am văzut ultima oară?

— Dar de ce ? am murmurat.

—Ne-am simţit bine împreună, OK ? Hai să spunem că suntem chit şi să ne vedem fiecare de drumul său, îmi răspunse fără a catadicsi să mă privească.

— E vorba de-o altă femeie ?

— Eşti prea egoistă ca să fii pe gustul meu. Nu mai eşti ceea ce-mi doresc. Am nevoie de-o femeie cu adevărat independentă. Una care să n-aibă nevoie de atenţia mea în permanenţă.

O lacrimă rebelă mi se prelinse pe obraz. Am auzit un bip pe mobil.

—Scuză-mă, am şoptit. Era un SMS de la Julie:

super! salută-l pe zach din partea mea, jules

— Julie te salută, am orăcăit.

Vocea îmi pierise de-a binelea. începusem să tremur, deşi nu era frig.

— Cum *dracu'* ştie că sunt aici ? Nimeni nu-mi ştie mişcările, zise Zach.

Mă privi bănuitor.

— Hmmm... cred că... trebuie să fi... am bâi- guit eu.

N-am apucat să-mi termin fraza. Zach mi-a smuls telefonul din mână şi s-a uitat în mesa-gerie. Asta era o scăpare mult mai gravă decât descoperirea-cât-pe-ce a faptului că n-am un DVD player.

— Frişcă? Futu-i mama mă-sii, îi trimiteai SMS-uri căcăcioasei ăleia în timp ce te futeam ?

Egoistă e un apelativ chiar prea blând în cazul tău.

— Pot să mă îndrept, iubitule, mi-am susţinut eu cauza. Ştiu că sunt groaznic de egoistă, dar pot fi mai bună de-atâta.

— Nu, nu poţi. Nu ştii altceva decât Eu-Eu-Eu. Te gândeşti vreodată la altcineva în afară de tine? Te gândeşti vreodată la mine?

— Nu mă gândesc decât la tine, i-am replicat. Singurul lucru care mă preocupă este fericirea ta...

— De-aia ai uitat dracu' să mă întrebi de programarea la doctor de azi?

— Dar n-am ştiut că ai o programare...

— Dacă aveai de gând să te măriţi cu mine, ar fi trebuit să ştii *automat* chestiile astea.

— Dar nici măcar nu pot să vorbesc cu tine, am pledat. Secretara ta nu te dă la telefon.

— Asta fiindcă îi spun eu să aibă dracu' grijă să nu mă dea.

Acum plângeam în hohote. Lacrimi isterice, mari cât diamantele Harry Winston, îmi scăldau obraji.

— Cum pot să ştiu ce vrei dacă nu mi se permite să-ntreb? m-am văitat.

— Nu mă mai întreba prostii! ţipă el. Ţi-am spus c-ar trebui pur şi simplu să *ştii.*

M-am prelins de pe canapea. Picioarele mi se înmuiară ca două spaghete subţirele, specialitatea casei la Da Silvano. Eram jumătate îngenuncheată, jumătate întinsă pe carpeta în dungi alb-negru, la picioarele lui Zach. Femeile căsătorite trebuie să fie foarte deştepte dacă una dintre cerinţele măritişului este aceea de a

şti ce vor bărbaţii lor fără ca măcar să comunice cu ei. Zach se îndreptă spre dulap.

— Nici nu ai un căcat de DVD player, nu-i aşa? mă întrebă trântind uşile furios. Am bănuit eu, nu-i nici un DVD player aici. Ai „obiecţii de natură socială" împotriva lor, nu-i aşa ? Nici măcar nu-ţi place Martin Scorsese. N-ai văzut în viaţa ta *Apocalipsul acum.*

— Pe-ăla l-a regizat Francis Ford Coppola, dragă, l-am corectat.

— De ce trebuie totdeauna să mă contrazici ? urlă el. Dacă iubeşti un om, nu-l contrazici. Dar asta e, nu-i aşa, habar n-ai cum să iubeşti pe cineva cu excepţia ta, şi nici măcar pe tine nu te iubeşti, nu-i aşa? Nici măcar nu ştii cine eşti. N-ai remarca un apocalips decât dacă ar avea etichetă Gucci.

— De fapt, mie-mi place Chloe, am şoptit tristă.

Nu ştia nimic despre mine, vedeţi, nici măcar
un lucru de-o asemenea importanţă.

Zach privi prin mine, apoi descuie uşa şi plecă. Aş putea spune că acum ştiam ce înseamnă „Atac de Umilinţă". Lacrimile mă năpădiră mai rău decât o avalanşă din Aspen. Şi, de parcă asta n-ar fi fost de

ajuns, toată tărăşenia mi-a distrus pentru totdeauna bucuria de a mă uita la

Talentatul domn Ripley

.6

n

V-^ineva spuse în şoaptă:

— Dacă n-a reuşit să ajungă la vânzările de la Chanel, e, într-adevăr, de rău. Vreau să zic, probabil chiar l-a iubit cu adevărat.

— întotdeauna am fost de părere că fotografiile lui sunt până peste poate de greţoase, şuieră o altă voce. Nu m-aş mărita pentru nimic în lume cu cineva care crede că un camion înecat e o chestie drăguţă.

Am auzit o uşă deschizându-se.

— Şşşt! Voi două! O s-o treziţi. Mă duc la farmacie să-i mai cumpăr nişte Xanax. Aveţi grijă de ea *în tăcere.*

Uşa se închise şi acel cineva dispăru.

Oare unde eram? Era un efort mult prea mare să-mi mişc picioarele şi mâinile sau să-mi deschid ochii. Mă simţeam ca un calup de brânză de Brie care a fost lăsat prea mult timp afară din frigider. O dată la câteva minute, simţeam un junghi de parcă mă împungea un ac chiar deasupra sprâncenei drepte.

Tăcere. Câteva oftaturi. Apoi:

— Dumnezeule, uită-te la ea. Arată total ana, dar nu în sensul de supermodel, ci mai mult în sensul negativ de Karen Carpenter. Iâ-âh.

— Se pare c-a apărut la uşa lui Julie la ora cinci dimineaţa plângându-se de un Atac de

Umilinţă *extraordinaire,* ţipând că s-a zis cu logodna ei. Julie spunea c-avea pe ea doar o blană de şinşila furată, chiloţi cu şnur, şi-aiâi.

E clar că trebuie să fi fost o nuntă spartă. Partea bună a pastilelor antianxietate de genul Xanax-ului este aceea că poţi să te afli în epicentrul propriului tău dezastru romantic fără să bagi de seamă.

— Ar fi arătat dumnezeieşte în rochie de mireasă. Oooofff, ce triiisstt. Vera Wang o să fie *furioasă.* Am auzit c-a fost în India de trei ori ca să supervizeze personal cusutul periuţelor pe voal. Ar fi fost un voal unicat. Brodatul ar fi durat un an. Oare ce-o să facă acum cu el?

— De ce n-o ajuţi ? Ia-l tu pentru nunta ta. Ar fi un gest frumos. Şi-o să ai un voal Vera Wong.

— Ah, daaaa! Aş putea cumpăra voalul ca să fac un act de caritate.

— Toată lumea din 660 Park va crede că eşti prietena ei cea mai generoasă. Dumnezeule, poţi să-ţi imaginezi cât de *umilitoare* trebuie să fie o logodnă ruptă ? Inchipuie-ţi, să fii fata-care-aproa- pe-că-s-a-măritat. Cum o să mai aibă curajul să bea un Bellini la Cipriani? Iâh, Dumnezeule, ce ruşine.

Speram că oamenii ăştia inimoşi m-au adus la un ospiciu ca, de pildă, Salonul Logodnelor Rupte de la Spitalul Mount Sinai.

— Ştii că eu nu sunt bârfitoare de fel şi am încredere în tine, că n-o să spui nimic nimănui,
dar am auzit că totul s-a terminat fiindcă a prins-o trimiţându-i lui Jules un SMS în timp ce el era, ştii...

— Cum?
Şoapte, şoapte. Şuşoteli, *pşşşt, şşşşpsst, pşşşst.* Apoi:
— Nu-uuu!
— Ba da-aaa!
— Dumnezeule! Super! Crezi că m-ar învăţa şi pe mine să fac asta?
Mi-am săltat pleoapele. încăperea era întunecoasă şi am izbutit să disting două coame blonde ce se agitau frenetic. Am şoptit fără vlagă:
— Te poate învăţa Daphne.
Se iţiră două capete: Jolene şi Lara se uitară la mine.
— Slavă Domnului, spuse Jolene. Trăieşte.
— Unde sunt ? am murmurat.
— Eşti în camera de oaspeţi din apartamentul lui Julie. Tocmai i l-a decorat Tracey Clarkson, ştii, decoratoarea preferată a celor de la Hollywood. E-atât de şic aici, nici nu-ţi imaginezi.
— Ce caut aici ?
— Logodnicul tău te-a părăsit fără scrupule, după ce a făcut sex cu tine şi...
— Iâh! ţipă Lara. Nu trebuie să-i dai toate detaliile sexuale intime.
Nici măcar Xanax-ul nu poate şterge asemenea detalii. Fiecare clipă oribilă îmi era însemnată pe creier cu fierul roşu. Eram şocată şi îngrozită. Acum ştiu ce trebuie să fi simţit biata fată din *Exorcistul.*
— Iubito, trebuie să mănânci ceva, schimbă subiectul Lara. Comandăm la room-service. Ce-ai vrea?

— Doar un cuţit de desert din argint, i-am răspuns.

— Ce-ai zis ? se miră Jolene.

— Un cuţitaş de desert din argint, am repetat. Ca să îmi tai venele elegant.

— E nebună de legat, îi şopti Jolene lui Lara.

Dumnezeule, mi-am zis, e numai o chestiune
de timp până mă expediază la We Care Spa, acel minunat centru terapeutic din California. Agenţii publicitari din New York se dau loviţi în aripă în mod regulat, fiindcă astfel pot merge acolo aproape în fiecare lună şi-şi aduc la zi reţeaua de VIP-uri. Se pare că acolo poţi beneficia de cel mai la modă masaj japonez cu pietre încinse.

Partea proastă a tratamentului cu Xanax este că, la un moment dat, cineva ca Julie te anunţă că nu-i bine să mai iei. Câteva ore mai târziu, când efectul i s-a evaporat, spaima s-a strecurat pe uşa terasei şi mi s-a furişat sub cearşafurile fine ale lui Julie. Singurătatea mă învălui ca fumul ce se-nălţa dintr-una din lumânările ei aromate. Am început să transpir, fruntea mi s-a năclăit de sudoare, trupul îmi ardea în timp ce aveam revelaţia greţoasă că o inimă frântă rămâne o inimă frântă, indiferent cine a decorat camera de oaspeţi în care zaci. Trebuie s-o previn pe Julie că, din nefericire, cearşafurile Frette nu te pot proteja de propriile tragedii romantice. Am chemat-o pe Julie şi ea apăru în vârful picioarelor.

— Te rog, lasă-mă să-l sun pe Zach, am orăcăit. Trebuie să lămuresc situaţia.

Julie îmi interzisese accesul la telefon de când sosisem noaptea trecută.

— Logodnele şi divorţurile sunt singurele lucruri care îi fac cu adevărat fericiţi pe oameni, îmi spuse. Eşti norocoasă c-ai scăpat. Dacă îl suni, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

— Dar îl iubesc, am şoptit fără vlagă.

— Nu-l iubeşti. Doar suspini după el. Cum poţi să iubeşti o persoană pe care o vezi atât de rar? Psihologul meu zice că te-ai lăsat înrobită de un ideal romantic. Tânjeşti după un Zach imaginar, nu după cel din realitate. Iar realitatea e că Zach e un monstru.

Nimic nu mă deranjează mai mult decât o părere profesională pe care n-am solicitat-o. Psihiatrul lui Julie habar n-avea de Unica mea Dragoste.

— Atunci de ce mi-a trimis toate cadourile alea şi mi-a spus că sunt cea mai isteaţă fată din Manhattan şi m-a cerut de nevastă? N-are nici o logică, am argumentat.

— Ştii ceva ? Are logică. Pentru un tip ca Zach, cu ceva bani şi ştaif, e floare la ureche să aburească o fată. E mult mai greu să *fii* cu cineva şi să-ţi asumi nişte responsabilităţi. El preferă vânătoarea, concluzionă Julie de parcă se credea Oprah.

— Te rog, lasă-mă să-l sun...

— Odihneşte-te, îmi spuse ea cu blândeţe.

Apoi a plecat, dar şi-a lăsat mobilul pe noptieră.

Am format numărul lui Zach. După obişnuitele negocieri cu secretara, în cele din urmă, mi s-a făcut legătura.

— Mda, răspunse pe tonul lui obişnuit. Poate că nu se-ntâmplase nimic.

— Ar trebui să ne-ntâlnim şi, ştii... să discutăm...

— Sunt prea ocupat, mă întrerupse Zach.

— Dar asta-i o chestiune importantă. Ar trebui să punem lucrurile la punct, i-am spus.

— Plec din oraş. Te sun eu. Şi îmi închise.

M-a cuprins disperarea. Chiar dacă Zach se purtase execrabil, cred că încă-l mai iubeam. Nimic nu e mai dureros decât să fii îndrăgostită nebuneşte de cineva care nu te mai iubeşte la fel de nebuneşte. Oare cum am ajuns de la *ce nostim e că nu ştii să găteşti* la asta, mă întrebam în timp ce zăceam în patul din camera de oaspeţi a lui Julie. Mă simţeam ca într-un film deprimant de-al lui Meryl Streep, în care toată lumea locuieşte în suburbii, poartă haine demodate şi nu pricepe ce s-a întâmplat cu relaţia lor de cuplu.

— Acum n-o să se mai întoarcă la mine, i-am spus lui Julie cu o voce plângăreaţă ceva mai târziu, când a băgat capul pe uşă. Sunt atât de tristă. L-am sunat şi mi-a spus că pleacă din oraş.

— Nu-nţeleg de ce te-ntorci în timp, când deja ai avut parte de destule necazuri, mă certă Julie exasperată. Ţi-am spus că-i un monstru, iar acum ţi-a dovedit-o şi ţie.

Ştiam că Julie are dreptate, dar asta nu îmbunătăţea deloc situaţia. Fetele newyorkeze au în comun un tipar comportamental iraţional:

cu cât un bărbat se poartă mai urât cu ele, cu atât mai mult îl vor înapoi. Dacă reuşesc să-l aducă înapoi, el este mai scârbos ca niciodată. Apoi, tot ele pun capăt relaţiei, deoarece el este o scârbă, cum fusese tot timpul, de fapt, le vine mintea la cap, sunt raţionale şi întregi la minte. Scopul exerciţiului este să devii, din părăsit, cel care părăseşte. Aş fi crezut că Julie mă va înţelege, având în vedere că ea este, probabil, cea mai iraţională fată din New York.

A făcut tot ce i-a stat în putinţă să mă înveselească. Dar, în general, orice îmi spunea ea sau altcineva mă făcea să mă simt şi mai rău. Ca atunci când mi-a zis: „Oricum, nu era de nasul lui o fată atât de minunată şi frumoasă ca tine". Asta m-a deprimat până peste poate. Este exact genul de frază de consolare pe care o spun eu fetelor deloc minunate sau frumoase, atunci când prietenii lor le dau papucii.

Nu am ieşit din camera de oaspeţi a lui Julie trei zile încheiate. Zach nici gând să mă sune. M-am îmbolnăvit grav de despărţireo-depresie, adică de boala pe care o contractează toate fetele din NY şi LA după o despărţire, când ajungi până peste poate de ana şi încapi lejer în măsura 38. Nu puteam să mănânc nimic, nici măcar prăjiturile mele preferate - brioşe cu cremă de vanilie - pe care Julie mi le-a comandat special de la cofetăria Magnolia din centru. Ajunsesem piele şi os. Lara a tot încercat să mă încurajeze spunându-mi c-ar vrea să aibă şi ea despărţi- reo-depresie, ca să nu mai cheltuiască o avere pe nutriţionişti şi antrenori personali. Adevărul e că arătam ca un beţişor japonez şi mă simţeam ca o porţie de *sushi* de la

restaurantul Nobu. Doar că ar fi fost mai bine să fiu o porţie de *sushi,* fie şi pentru faptul că toată lumea vrea *sushi,* dar pe mine nu mă voia nimeni. Atunci când te simţi mai puţin dezirabilă decât un peşte crud, ştii sigur că te-ai cazat la Hotelul Inimilor Frânte.

Mai erau şi alte semne că ceva era foarte, foarte în neregulă cu mine. Singura muzică pe care suportam s-o ascult era cea a lui Mariah Carey. Dacă stau să mă gândesc bine, asta era încă şi mai rău decât despărţireo-depresia. Iar când Julie s-a oferit să mi-o aducă pe Xenia, mani- chiurista poloneză care merge la toate şedinţele foto ale revistei W şi pileşte toate celebrităţile, am murmurat „Nu, mulţumesc". Trebuie să fi fost până peste poate de cinică s-o refuz pe Xenia, vreau să spun, eu sunt atât de dependentă de manichiură, încât mă *dor* unghiile dacă nu-s vopsite cu lac de unghii roz-alb de la NARS. Dar ştiţi ce? Durerea de unghii era floare la ureche în comparaţie cu amărăciunea care mă copleşea acum.

În a patra zi, Julie m-a anunţat că mă scoate în oraş. Gemenele Vandonbilt dădeau o masă pentru strângere de fonduri în beneficiul unei şcoli guatemaleze de fete. Gemenele o făceau pe Julie să se simtă *très* inconfortabil în pielea ei, pentru că, deşi erau cu mult mai bogate decât ea, se purtau în permanenţă ca nişte făpturi falite şi în acelaşi timp *cool* şi întotdeauna săreau în ajutorul cuiva.

— Şi, ştii, îşi înclină capul într-o parte, de parcă ar fi atente la ce le spui, şi vorbesc aproape în şoaptă, de parcă ar fi perfecţiunea întruchipată. Şi totuşi, într-un moment de

slăbiciune, se duc la magazinul Barneys şi cheltuiesc un catra- lion de dolari pe farduri şi-şi închipuie că n-o să afle nimeni îmi explică Julie.

— Nu vreau să merg. Sunt prea copleşită de ruşine ca să mai pot scoate nasul în lume vreodată, am refuzat-o eu.

— Ascultă, nici eu nu vreau să mă duc, dră- guţo, dar fetele Vandy sunt verişoarele mele şi trebuie să le arăt că sunt la fel de filantropă ca ele. N-am să înţeleg niciodată de ce locuiesc în apartamentul ăla *mediocru* şi poartă hainele alea *mediocre* când şi-ar putea permite cele mai bune creaţii de la Dolce & Gabbana. Apoi adăugă mai domol: Nu poţi să te-ncui aici la nesfârşit. La un moment dat tot va trebui să ieşi în lume.

M-am extras din pat şi, cumva, am reuşit să mă îmbrac. M-am speriat când m-am uitat în oglindă: părul mi-era năclăit şi eram buhăită la faţă. Pantalonii îmi stăteau ca pe gard, iar tricoul îmi atârna jalnic. Arătam ca una dintre admiratoarele vrednice de plâns ale lui Marc Jacobs, una dintre alea care sâmbăta ard gazul în magazinele Marc din Bleecker Street. Singura diferenţă este că ele cheltuiesc o avere ca să arate în halul ăsta de subnutrite. Julie, care era îmbrăcată într-o rochie cu bretele, optimistă, roz, îmi admiră înfăţişarea deplorabilă:

— Arăţi total şic, ca după heroină, mă încu- rajă. Fetele Vandy se vor sinucide când vor da cu ochii de tine.

Ei bine, ceva pozitiv tot o să iasă din vizita asta.

Julie a vrut să ne oprim la Pastis, în zona carmangeriilor, pentru o cană de cafea

decofeini- zată, cu lapte, înainte să ne facem apariţia la prânzul de la Vandy.

— Trebuie să intru în atmosfera din centru, îmi zise.

M-am îngrozit pe loc: Pastis e unul din cele mai populare locuri din New York. Dacă ne întâlnim cu persoane care ar putea mirosi că logodna mea s-a dus pe apa sâmbetei?

— Stai liniştită, mă calmă Julie, văzându-mi expresia îngrijorată. N-o să ne ciocnim de nimeni cunoscut acolo. în West Village nimeni nu se scoală înainte de ora douăsprezece.

în drum spre centru, am început să mă simt mai relaxată. Era minunat să mă scol din pat, în sfârşit, şi mă simţeam bine în noua maşină a lui Julie, un SUV luxos, tapiţat în piele de culoarea caramelei. Nu mai plângeam în hohote. Am fost în stare chiar să leg o conversaţie în timp ce traversam Fifth Avenue.

— Vrei să vii la mare în weekendul ăsta ? Aş putea să-ţi pun la dispoziţie casa de oaspeţi. Tata o să se bucure să te revadă, spuse Julie.

— Sigur! am acceptat veselă.

— Bravo, aşa te vreau! exclamă Julie. O să-ţi revii repede şi în curând nici măcar n-o să-ţi mai aminteşti.

Dar iată cum stau lucrurile cu o inimă sfâşiată: chiar atunci când te simţi un picuţ mai puţin dărâmată, te săgetează în călcâiul lui Ahile, acolo unde eşti mai vulnerabilă, şi te dărâmă mai rău decât înainte. în timp ce treceam în viteză pe Fifty-seventh Street, am zărit un panou publicitar imens înfăţişând un inel uriaş cu trei diamante. Sub fotografie scria : TREI

MODURI ÎN CARE SĂ-I SPUI CĂ O IUBEŞTI. Primul acces de plâns al zilei m-a năpădit instantaneu. Oare de ce încercau cei de la De Beers să mă facă să mă simt groaznic? Nu ştiau că reclamele cu inele de logodnă sunt traumatice pentru populaţia părăsită?

— Dumnezeule! exclamă Julie. Ce s-a-ntâm- plat?

— Reclama aia la inele de logodnă mi-a amintit...

— Dar, iubito, tu n-ai primit un inel de logodnă, aşa că n-are nici o importanţă.

— Ştiiiuuu! am hohotit. închipuie-ţi dacă p-p-rimeam un i-i-inel de logodnă, *h-h-hâc,* c-cât de supărată aş fi fost. Doamne Dumnezeule, nu mai suport...

— Ţine, iubito, ia un şerveţel Versace, pe mine mă fac să mă simt mai bine.

Mi-am suflat nasul şi am încercat să mă concentrez asupra unor lucruri mai neutre, cum ar fi interiorul maşinii. Am scos revista *New York* din buzunarul scaunului din faţă. Titlul cu litere de-o şchioapă roz spunea: 25 DIN CELE MAI ROMANTICE CERERI ÎN CĂSĂTORIE DIN MANHATTAN. Oricine-ar fi fost respectivul redactor al revistei *New York,* trebuie să fi fost sadic la culme ca să-mi facă una ca asta. Mi-a amintit de slujba mea. Uitasem cu desăvârşire să reprogramez întâlnirea din Palm Beach. Nu mai făceam faţă situaţiei. Am închis ochii şi nu i-am mai deschis până n-am ajuns la Pastis.

După cum intuise Julie, braseria era goală. Ne-am aşezat pe o banchetă în colţ şi ne-am sorbit cafeaua. Mă simţeam din nou mai bine: ne aflam într-un loc minunat, iar chelnerul era sexy.

Julie citea revista *Us,* iar eu am reuşit să înghit o gură de ouă Benedict.

— Julie, crezi că-i adevărat tot ce mi s-a întâmplat?

— Ei bine, a apărut un articol în revista *Us* şi, dacă stă scris negru pe alb în revista *Us,* e o treabă oficială, îmi răspunse Julie arătându-mi rubrica *Alte ştiri senzaţionale !*

Am scos un icnet de surprindere. După cum v-am mai spus, eu cred în bârfe. Acum, că am ajuns subiect de bârfă într-o revistă de scandal newyorkeză, totul trebuie să fi fost adevărat. Asta era de-a dreptul dezgustător.

— A-a-a-h, nuuu, acum nici măcar nu mai pot ţine totul secret. E atât de jenant, am strigat.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, acum eşti scutită de calvarul de a-i anunţa pe toţi că n-o să mai fie nici o nuntă, că doar toţi vor citi treaba asta. Sincer, tot răul spre bine, mă consolă Julie. Publicitatea negativă făcută pe gratis îşi are avantajele ei.

— Bună! ne întrerupse o voce veselă.

Era vocea unei fete mult prea frumoase pentru starea mea de spirit, pe nume Crystal Field. Era bronzată şi avea un coşuleţ din care îşi iţea capul un micuţ pomeranian adorabil cu fundiţă roşie pe cap. Căţeii de talie mică sunt foarte la modă (fiindcă ai voie să-i iei ca bagaj de mână în avionul de Paris) şi la fel sunt şi coşuleţele din Chinatown în care să-i duci. Crystal e la curent cu noile tendinţe. De fapt, Crystal este perfectă. Era de-a dreptul *tres* tragic să apară în viaţa mea într-un moment ca ăsta. Era deprimant de strălucitoare. Câteva minute

mai târziu a sosit şi Billy, prietenul ei. Billy e un bărbat superb şi, de asemenea, tot în pas cu moda. Se ţineau de mână. Nu făceau un secret din faptul că sunt „îndrăgostiţi”. Asta nu era treaba mea: Crystal şi Billy prea erau în pas cu moda ca să aibă o relaţie adevărată. N-or să reziste împreună.

— Sunteţi amândoi atât de bronzaţi, remarcă Julie.

— Luna de miere, spuse Billy zâmbind. Tbcmai ne-am întors.

Oare de ce simţeau cuplurile aflate în culmea fericirii nevoia nedreaptă să iasă în târg şi să brutalizeze oamenii ca mine, solo? Era o purtare până peste poate de egoistă. Apoi, Crystal mă întrebă:

— Tu când faci nunta ?

M-am uitat fix la ea câteva clipe. Acesta era de departe cel mai umilitor moment din viaţa mea. Eram pusă în situaţia de a *spune* cuiva, *În public,* că am rupt logodna. Mi-a luat ceva timp până am reuşit să răspund, atât de mult încât Crystal şi Billy începură să se simtă stânjeniţi, iar câinele începuse să latre. În final am spus doar:

— S-a contramandat.

Tăcere. Nimeni nu ştia ce să zică într-o astfel de situaţie, ziua în amiaza mare la Pastis, locul unde clientela nu cunoaşte decât plăcerea.

— Iâh! spuse Crystal şi rămase încremenită de umire.

— Mda, iâh, repetă Billy.

Chiar şi bărbaţii din New York despre care se crede că-s heterosexuali au început să folosească „iâh”, ca să fie în ton cu prietenele lor. Se scuzară şi plecară brusc.

Nimeni nu voia să fie în preajma unei ratate sentimentale ca *moi,* nu cumva să se molipsească. Iubirea plutea peste tot în New York, dar eu n-aveam partea mea. Mă simţeam ca atunci când Gucci a scos la vânzare geanta Jackie. Se epuizase în aproximativ nouă minute şi toată lumea avea una cu excepţia mea. M-am înscris pe lista de aşteptare sperând că se va schimba ceva, dar adevărul e că n-o să am niciodată o geantă Jackie, deoarece nu se fac destule, aşa cum nici dragostea nu este destulă.

Când am ajuns *chez* Vandy aveam tot atâta încredere în mine cât Chelsea Clinton înainte să fi aflat că există aparate de întins părul. Julie mă asigură că la Vandy n-o să aibă nimeni prin preajmă soţi drăguţi. Gemenele locuiau într-un fost atelier unde se muncea la negru, hăt departe pe Mulberry Street. Toată lumea se tolănise pe nişte perne de podea imense, de la Moss, şi bea ceai antioxidant. Veronica şi Violet Vandonbilt purtau amândouă jachete făcute la comandă, personalizate, cu inscripţia ESTE LUMEA NOASTRĂ, TU DOAR TRĂIEŞTI ÎN EA imprimată pe spate. Când ne văzură, îşi înclinară mult capul şi-mi spuseră :

— Aaaaah. Ne pare atâât de răăăuuu pentru tine. L-am adus pe acupuncturistul nostru special pentru tine, când am auzit. Să ne îmbrăţişăm toate!

Dintr-odată, toată lumea începu să o întrebe pe Julie de ce mă compătimesc atâta fetele Vandy, şi până să mă dumiresc, toate invitatele s-au apucat să mă îmbrăţişeze în grup. Julie mă conduse la o pernă izolată.

— Ţine-te departe de acupuncturistul gemenelor, mă sfătui ea. Dumnezeule, de ce trebuie să fie ele atât de *drăguţe* ? Mi se face pielea de găină când mă gândesc că nici nu te cunosc bine şi-ţi oferă ace. Şi ai văzut cum îşi flutură pletele ? Câtă lipsă de tact.

Gemenele veniră şi se aşezară lângă noi. Julie, toată numai zâmbet, le întrebă ce mai e nou.

— Eu îmi deschid un salon de înfrumuseţare de două mii şase sute de metri pătraţi pe Bowery, spuse Veronica.

— Iar eu cumpăr un magazin de bijuterii pe Elizabeth Street, zise Violet.

— Ce minunat! zâmbi Julie. Cât de generos din partea lui Tata Vandy.

— Ne finanţează LVMH[l], spuseră ele la unison.

— îmi place brăţara ta, schimbă Julie subiectul, apucând-o de mână pe Veronica. Ce reprezintă?

Veronica purta o brăţară de identificare pe care era gravat numărul 622.

— Ei, John are una la fel, gânguri Veronica, înclinându-şi capul. Este numărul apartamentului nostru din luna de miere, de la hotelul Cipriani din Veneţia. Mmmmm.

Chiar şi persoanele hipersensibile ca surorile Vandy trebuiau să-mi amintească că n-am avut o lună de miere şi probabil nu voi avea niciodată. Mi-am şters o lacrimă rebelă de pe obraz.

l Moet Hennessy Louis Vuitton - concern specializat în băuturi alcoolice, modă, parfumuri, produse de cosmetică şi alte articole de lux (n. tr.).

— Ah, nuuuuu! Să ne îmbrăţişăm toate, izbucniră gemenele.

Asta era prea de tot. Brusc, a început să mă doară tot corpul, chiar şi unghiile. Le simţeam de parcă sângerau sau aşa ceva. Noroc cu Julie. Se scuză în grabă şi mă târî spre maşina ei, iar de acolo am băgat viteză şi ne-am întors la siguranţa apartamentului ei. Am ajuns la concluzia că situaţia devine gravă. Aveam nevoie urgentă de un surogat de logodnic sau viaţa mea în Manhattan avea să fie atât de insuportabilă încât o să trebuiască să mă mut printre străini, în Brooklyn, de exemplu.

A doua zi m-am întors la mine acasă. Aveam un singur mesaj pe robotul telefonic. Era de la mama: „Am aflat cu toţii. Eşti sigură că anulezi totul ? Nu de alta, dar cum o să-i mai privesc în ochi pe cei din sat dacă o să trebuiască să contramandez *din nou* castelul, aşa că, poate, te ocupi *tu* de data aceasta. OK. Mai vorbim".

Locul părea pustiu. Telefonul nu suna. Nu primeam *nici o* invitaţie nicăieri. După cum bănuisem, acum, că rupsesem logodna, nu-mi pica absolut nici o rochie gratuită, la plesneală, de la creatorii de modă. Mă învârteam aiurea prin apartament îmbrăcată în cămaşa de noapte (de fapt, una minunată, de lux), întrebându-mă cum îmi voi termina oare articolul la termenul stabilit. Redacţia voia interviul de la Palm Beach, dar nu eram în stare decât să stau în camera de lucru, în culmea disperării. Era atâta linişte încât am început să mă identific cu fetele acelea triste care chiar aveau DVD player.

De vreme ce tot nu voi mai fi invitată niciunde niciodată, am hotărât să îmi cumpăr şi eu unul şi să mă uit la filme tot restul vieţii mele. M-am îmbrăcat şi am ieşit. În drum spre The Wiz, m-am oprit la cofetăria Magnolia de pe Bleecker Street să-mi iau o brioşă cu vanilie. Am mâncat-o în taxi în drum spre The Wiz. Prăjiturile astea sunt atât de dulci, jur că acţionează ca un medicament. Mi-au ridicat moralul, chiar dacă şi numai pentru câteva minute.

Chiar şi în momentele bune, un drum la The Wiz, în Union Square, îţi dă o durere de unghii îngrozitoare. Dumnezeule, mă gândeam în timp cc treceam pe lângă un milion de modele de telefoane mobile, spre raionul cu televizoarele, lata asta efervescentă ca şampania nu mai are nici un fâs. Era un moment deprimant. M-am aşezat în faţa unui calculator şi am accesat Internetül. Apoi mi-a sunat mobilul. Era Julie, voia să ştie unde sunt. I-am spus. S-a îngrozit.

— La nenorocitul de *Wiz* ? îţi cumperi un *DVD player*? Ai înnebunit de tot.

— N-am înnebunit, am contrazis-o izbucnind într-un plâns cu suspine. Mă simt absolut, total, 100% grozav.

Cincisprezece minute mai târziu, Julie a venit şi m-a condus la maşină. Am plecat spre Bergdorf's - Julie nu-şi putea permite să anuleze programarea la Ariette pentru şuviţe nici măcar pentru depresia mea. Când am ajuns, am fost conduse direct în sala de vopsit. M-am aşezat şi m-am uitat la Ariette, cum începe să se ocupe de părul lui Julie. Ariette atacă şi ea subiectul logodnei mele. Voia să afle toate detaliile

picante - o dorinţă pe care Julie, loială, i-a refuzat-o. I-a spus doar:

— Ariette, blond-deschis, te rog, gândeşte-te la CBK, nu la Courtney Love, şi nu mai pomeni de logodna eşuată a prietenei mele.

— Iubito, ai *urgentă* nevoie de terapie. Ai o cădere nervoasă. Crede-mă, eu am căderi nervoase tot timpul, ştiu despre ce vorbesc, spuse ea întorcându-se spre mine.

— Julie, nici nu mă gândesc să merg la psiholog, i-am răspuns.

Vreau să spun, uitaţi-vă ce efect a avut asupra lui Julie. Nu-i tocmai persoana cea mai potrivită pentru o reclamă de psihoterapie.

— Bine, zise Julie. Nu-mi venea să cred că scăpasem atât de uşor. Am o idee mai bună. Ştii ce fac de fiecare dată când am o cădere nervoasă şi sunt sătulă de terapie?

Am clătinat din cap.

— Refacere la Ritz, îmi spuse.

Julie crede că un sejur la hotelul Ritz din Paris poate vindeca toate bolile mintale, chiar şi pe cele periculoase, ca schizofrenia. Dar eu la Paris? Cu o inimă sfâşiată? Mi-ar putea fi fatal.

— Nu-mi doresc decât să stau în camera ta de oaspeţi în următorii şase ani, i-am răspuns.

— De vreme ce eşti bolnavă mintal, îmi replică Julie, şi n-ai nici cea mai mică idee ce e bine pentru tine, te iau în custodie şi te duc la Paris. Dacă tot o iei razna, ai putea s-o faci într-un loc şic. Vei putea povesti luni de zile, la câte-o cină luată în oraş, cât de nebuneşte te-ai purtat în Paris. Ochii lui Julie străluceau doar la gândul avantajelor sociale de care va beneficia prietena ei cea mai bună pe seama nervilor la

pământ. Ah, nu plânge! Ai scăpat de măritişul cu un fotograf psihopat care face poze de-a dreptul ciudate. Dumnezeule, oftă din toţi rărunchii, câteodată îmi doresc să fi avut eu aşa o cădere nervoasă.

Julie avea dreptate. Vreau să spun, chiar şi din adâncurile unei inimi sfâşiate, tot puteam să întrevăd avantajele unui colaps ultrasofisticat în Paris, cu o mulţime de magazine la o azvârlitură de băţ. Aş prefera mai degrabă un colaps acolo decât într-un loc criminal, ca secţia psihiatrică de la Beth Israel Medical Center, unde, din câte ştiu eu, nu există buticuri cu ştaif. Singurul lucru care îmi inspira o teamă paranoică era termenul acela enervant de predare a articolului. Am luat hotărârea capitală, foarte iresponsabilă, de-a nu-mi anunţa călătoria în Franţa decât la întoarcere. În felul acesta, nimeni nu putea să mă întoarcă din drum pe motiv că am de scris un articol urgent.

Aah, mă gândeam în seara următoare, în timp ce urcam la bordul avionului Air France, această *crise de nerfs* (aşa se zice în franceză la criză de nervi) decurge *al naibii de bine*. Eram aproape veselă în seara aceea. Chiar şi când am văzut doi tineri sexy pe locurile de vizavi, cum încearcă să mă-ntristeze împărţind un flacon de echina- ceea de parcă erau Tom şi Nicole înainte de divorţ - ştiţi cum, la stilul, un strop pentru tine, unul pentru mine - doar am zâmbit şi mi-am propus ca data viitoare când voi fi cu adevărat îndrăgostită să mă comport la fel. Starea mea se îmbunătăţea vizibil.

Când am ajuns la hotel a doua zi în zori, tot personalul de la recepţie strălucea de bucurie să ne vadă.

— Felicitări, *mes chéries,* ne ură şeful personalului, Monsieur Duré, care-i îndeplineşte lui Julie toate mofturile cât timp stă acolo şi îi cunoaşte până peste poate de amănunţit toate doleanţele.

— *Merci, monsieur,* i-am răspuns în franceza mea uneori fluentă, care, iată, se dovedea a fi deja folositoare.

Francezii sunt atât de drăguţi cu persoanele suferinde de nervi încât nu-mi imaginez de ce au o reputaţie atât de greţoasă. M. Duré este cea mai amabilă şi curtenitoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată în viaţa mea.

— Deci, Duré, unde ne cazezi ? Sper că ai ceva divin pentru noi, spuse Julie. Ah, şi am putea primi imediat nişte *café au lait* în cameră, dragule? Şi-ar fi minunat şi-un *petit* picuţ de *foie gras.*

Duré ne-a condus la primul etaj şi s-a oprit în faţa unei uşi duble de culoarea oului de raţă, pe care scria cu litere aurite SUITE 106. Eram de-a dreptul fericită că trec prin această *crise.*

— *Voilà* ! Apahrtamentul nostru cel mai *plus romantique.* Am fost atât de fehriciţi să auzim de logodnă, spuse Dure, deschizând cu un gest larg uşile.

Lucrul cel mai trist este că n-am apucat să mai văd priveliştea dinăuntru, deoarece am leşinat în prag. O întâmplare norocoasă, aş zice, fiindcă le-a dat timp cameristelor să înlocuiască toţi trandafirii „de logodnă” roz-deschis cu violete, înainte să-i văd.

— Duré, este vorba de o logodnă *ruptă,* am auzit-o pe Julie şoptindu-i supărată când mi-am revenit.

— Ah! Ce înseamna hrupta? întrebă Duré.

— Este atunci când logodna nu mai are loc, am oftat eu.

— Ah, *vous-êtes une* fata bathrâna ?

— *Oui,* i-am răspuns.

În ciuda drăgălăşeniei apartamentului, în următoarele zece minute, am dat gata o cutie întreagă din şerveţelele Versace ale lui Julie. Apartamentul era format dintr-o sufragerie imensă, cu un balcon cu vedere spre Place Vendôme. Din sufragerie intrai în două dormitoare, fiecare cu baia ei plină cu săpunuri ştanţate cu sigla Ritz şi şampoane şi gel de duş în sticluţe Ritz atrăgătoare. în mod normal, asta mi-ar fi dat o stare de bună dispoziţie. Azi, însă, opulenţa accesoriilor din baie m-a lăsat rece.

Singura problemă cu stările de spirit negative este aceea că sunt la fel de previzibile ca foştii prieteni - nu ştii niciodată când se întorc pe neanunţate. Acuşi te simţi fericit ca un star de muzică rap în maşina lui de teren cu geamuri fumurii, iar în clipa următoare un amănunt te poartă într-un loc aproape la fel de hidos ca holul de la parterul clădirii Trump Tower. (Spun aproape la fel, pentru că nici cel mai oribil loc emoţional în care poţi să aterizezi nu este decorat cu atâta prost-gust ca încăperea aia aurie.) Trebuie să fi fost nebună rău să-mi închipui că lucrurile vor sta altfel în Paris. Mi-am petrecut zilele târându-mă plictisită după Julie la Hermès şi JAR, unde şi-a cumpărat un inel cu un

diamant de culoarea coniacului, şlefuit în formă dreptunghiulară, la preţul de 332 000$, deoarece auzise că Roman Polanski i-a dăruit frumoasei şi tinerei sale soţii franţuzoaice un inel asemănător. Nu l-a purtat niciodată pentru că e asigurat doar dacă e ţinut în seif.

Hotelul Ritz m-a deprimat mai mult decât unele dintre cele mai neinspirate toalete ale Laurei Bush. Duré nici nu mă băga în seamă. Cameristele îmi aruncau priviri compătimitoare chiar şi atunci când le dădeam bacşiş câte o bancnotă de 50 de euro împrumutată din portofelul lui Julie. Nici aici nu erau mai mulţi Potenţiali Soţi - eram convinsă că unul mă va vindeca pe loc de sentimentul de neadaptare. Ajunsesem la concluzia bolnăvicioasă că, în ciuda părerilor inteligente pe care le aveau Gloria Steinem, Camille Paglia şi Erica Jong[l] pe această temă, va fi *tres* jenantă situaţia de-a nu avea un logodnic în New York. Mintea mea se învârtea în jurul aceloraşi gânduri dezolante: de ce ar catadicsi cineva să mă ia de nevastă ? Nu sunt interesantă, nu sunt prea frumoasă (oamenii drăguţi doar pretindeau c-aş fi), iar singurii iubiţi pe care i-am avut vreodată au stat cu mine doar de milă. N-o să mai am loc la masa de onoare de la Da Silvano; puteam să-mi iau adio de la specialitatea casei de la Cipriani - paste cu trufe albe - pe care el o gătea pentru invitaţii speciali; cârdul de platină pentru reduceri la Bergdorf's îmi va fi retras în secunda în care conducerea va afla ce s-a întâmplat; creatorii de modă vor înceta să-mi împrumute

[l] **Autoare de scrieri feministe (n. tr.).**

haine unicat când vor vedea în ce hal am ajuns din cauza despărţireorexiei; accesul în camera VIP-urilor de la Bungalow 8 îmi va fi interzis; şi nu voi mai vedea niciodată un film înaintea tuturor, fiindcă nu voi mai primi invitaţii la premiere. Dacă eram norocoasă, singurul lucru la care mai puteam spera era să vizionez la televizor, împreună cu familia şi prietenii, filmul săptămânii.

Şi nici cu Julie nu puteam să-mi fac veacul. În a treia dimineaţă la Paris a pus ochii pe singurul PS din zonă - Todd Brinton II, moştenitorul de douăzeci şi şapte de ani al afacerii semipreparatelor consumabile seara la televizor. Purta uniforma imaculată a europenilor bogaţi care călătoresc mult - cămaşă albă proaspăt călcată, butoni de aur, blugi şi pantofi de condus. -Julie spunea că-l găseşte atrăgător pentru că arată ca un pilot italian de Formula 1, dar era american, deci putea să-l înţeleagă. După ce s-au întâlnit, nu prea am mai dat cu ochii de Julie.

— Şi cu Charlie cum rămâne ? am întrebat-o.

Eram aşezate seara târziu pe un colţar din barul Hemingway, cu câte un cocteil în faţă.

— E atât de drăguţ! îmi răspunse. Mă sună tot timpul. Mă adoră. Cred c-ar putea veni şi el aici. îşi face o groază de griji pentru tine... Şi nu te mai uita aşa la mine, nu-i nimic rău în a avea doi prieteni. Psihiatrul meu zice că-i mai bine aşa, fiindcă nu ajung să fiu obsedată de nici unul din ei.

Starea mi se înrăutăţea cu flecare zi. îmi făcea rău fiecare colţ aurit al acestui palat

pentru oaspeţi plătitori. Oriunde întorceam ochii vedeam moartea. Femeile care luau micul dejun în *L'Espadon,* în salonul plin de oglinzi şi decoraţiuni florale, se injectaseră cu atâta Botox încât arătau ca îmbălsămate. Cada din baia mea era atât de mare încât mi-era teamă c-o să mă înec în ea. Apoi, mai erau şi halatele de baie: de fiecare dată când îmi cădeau privirile pe unul dintre aceste superbe, pufoase halate de culoarea piersicii, personalizate cu cuvintele RITZ - PARIS, brodate cu auriu, nu mă puteam gândi la nimic altceva decât ce şic ar fi dacă aş fi găsită moartă îmbrăcată într-unui din ele. Era tragic, pe cuvânt - vreau să spun c-au fost vremuri când halatele personalizate mă aduceau în culmea fericirii. Prima oară când am purtat unul din halatele gri-deschis de la Four Seasons din Maui, îmi amintesc de parcă a fost ieri, m-am simţit la fel de bine ca într-una din *foarte rarele* ocazii când am consumat cocaină.

Era evident: îmi era scris să mor într-un halat de baie de la Ritz. Era primul gând care mă făcea fericită în ultimele zile. O să mă sinucid în împrejurări *tres* strălucitoare. în sfârşit, înţelegeam cum stă treaba cu Sid şi Nancy[l] sau Romeo şi Julieta - era mai bine să mori decât să trăieşti cu durerea unei inimi sfâşiate. O să port la halatul pufos de la Ritz pantofii Manolo - mi-am petrecut toată viaţa în Manolo şi, sincer, voiam să şi mor în ei. A doua zi am întrebat-o pe Julie cum s-a sinucis fiica surorii lui Muffy.

[l] **Aluzie la tragica poveste de dragoste dintre Sid Vicious, basistul formaţiei punk Sex Pistols, şi Nancy Spungen, terminată cu o crimă, urmată de sinucidere (n. tr.).**

— Cu heroină, mi-a răspuns.

Habar n-am de unde poţi să faci rost de heroină în Paris.

— De ce vrei să ştii? Sper că n-ai gânduri sinucigaşe ?

— Nu! Mă simt mult mai bine azi, i-am zis.

Nu era chiar o minciună. Acum că hotărâsem
să mor, iubeam viaţa din nou.

— Nu ştiu de ce copiii ăştia nu iau o supra- doză de Advil, comentă Julie. E mult mai simplu decât să iei droguri sau mai ştiu eu ce.

Advil? Poţi să mori luând Advil? Aveam un flacon întreg în cameră. Mă întrebam de câte pastile ar fi oare nevoie.

— Mai mult de două pastile ar fi deja supra- doză, presupun, spuse Julie.

Era groaznic să te gândeşti că trei pastiluţe pentru migrene ar putea să te omoare. Voi lua opt, ca să fiu sigură. Dumnezeule, oare de ce nu se sinucid mai mulţi oameni dacă-i atât de uşor?

— Vii la Hermès după-amiază? urmă Julie.

— Dar ai fost şi ieri, i-am amintit. Nu crezi c-ar fi bine să-ţi mai răreşti vizitele? Devin un obicei.

Dacă tot urma să dispar, cel puţin puteam să-i las lui Julie nişte sfaturi demne de urmat.

— Cel puţin, nu sunt dependentă de Harry Winston, ca Jolene. Atunci, chiar aş fi în pericol. Vii sau nu?

— Cred c-o să vizitez Luvrul, i-am spus inocentă. Nu-ţi face probleme.

Julie plecă, iar eu m-am întors în dormitor. N-o să mă omor imediat. Aveam de pus la punct unele lucruri, ca de exemplu:

1. Ţinuta
2. Biletul de sinucigaşă
3. Testamentul

dar, cu puţin noroc, puteam să pregătesc totul şi să mor până să se întoarcă Julie. Ştiam că, după Hermès, se va duce direct la întâlnirea cu Todd şi urmau să petreacă până în zori. Rareori se întorcea înainte de şase dimineaţa.

Am comandat la room-service două Mimose[1]şi o farfurie cu *foie gras.* Vor fi lucruri de care îmi va fi dor, ca, de pildă, room-service-ul de la Ritz, care-i atât de prompt încât, de-abia am pronunţat cuvântul *mimosa,* că am şi primit-o. Şi butonaşul instalat chiar lângă cadă, sub care scrie FEMME DE CHAMBRE, pe care poţi să apeşi dacă ai nevoie urgent de ceva cum ar fi un flacon cu spumant de baie sau o *café crème.*

în sfârşit, înţelegeam de ce ador poezia aceea a Sylviei Plath în care scrie că a muri e o artă. Mi-am mâzgălit biletul de adio pe hârtia superbă, cu antetul hotelului. Va fi foarte à *la* Virginia Woolf - tragic, dar inteligent. A scris cea mai bună scrisoare de adio din toate timpurile - curajoasă, fără autocompătimire - şi a avut un efect remarcabil. Vreau să spun, toată lumea o crede genială, nu-i aşa? Am început să scriu. Voi fi succintă :

Tuturor celor pe care-i cunosc, în special şi inclusiv lui Julie, Lara, Jolene, mamei, tatei; servitoarei mele

[1] **Mimosa - cocteil din şampanie şi suc de portocale inventat la Hotelul Ritz din Paris în jurul anului 1925 (n. tr.).**

Cluesa, care sper să nu-mi dosească obiectele personale aşa cum a făcut majordomul prinţesei Diana; contabilului meu, căruia îi cer iertare că nu i-am plătit cei 1500$ pe care-i datorez fiindcă mi-a calculat impozitul pe venit global; şi lui Paul de la Ralph Lauren, de la care recunosc că mi-am însuşit pe furiş, în sezonul trecut, încă un pulover de caşmir...

Nu făceam decât să-mi salut câteva dintre cunoştinţe şi, iată, aveam deja o scrisoare lungă cât lista invitaţilor de la Apartamentul 16. Am continuat :

Când veţi citi această scrisoare, eu voi fi murit. Sunt très fericită aici, în rai. Viaţa cu o inimă frântă era insuportabilă şi nu mai puteam fi o povară pentru voi toţi. Sper că înţelegeţi de ce am făcut gestul acesta - vreau să spun, pur şi simplu nu puteam suporta gândul că voi fi singură toată viaţa. Sau umilinţa de a nu mai primi o masă bună la Da Silvano.

Aluzia la Da Silvano era pentru Julie. O să înţeleagă şi o să-i pară *tare* rău pentru mine, deoarece şi ea s-ar sinucide dacă n-ar primi masa aia din colţ.

Vă iubesc şi mi-e dor de voi toţi. Salutaţi-i din partea mea pe toţi cei din New York.
Cu drag, Moi XXX

Apoi mi-am scris testamentul. Dacă stai să te gândeşti, nu-i chiar atât de greu pe cât pare. Suna aşa:

Testamentul Unei bbenbe Brunete Bergdorf

Mamei mele: - Următoarea mea programare la Ariette. Chiar dacă este la aceeaşi oră cu ceva realmente important, cum ar fi înmormântarea mea, tot ar trebui să vii la NY, deoarece este imposibil să ajungi la Ariette dacă eşti un civil oarecare.

- Cârdurile de discount: Chloi (30%), Sergio Rossi (25% - cam puţin, dar merită dacă cumperi două

perechi de pantofi); Scoop (15%- reducere amărâtă, dar CBK avea un consultant în materie de cumpărături acolo şi, poate, dacă o contactezi, o să te consilieze şi pe tine). Vreau să spun, mamă, ai putea arăta superb dacă ai plăti pe cineva să-ţi aleagă toaletele.

Tatălui meu: - Contractul de închiriere pentru apartamentul meu din New York, ca să ai unde să fugi de mama.

Lui Jolene şi Lara: - numărul personal de la Pastis - 212-555-7402. Să cereţi masa numărul 6, care este lângă cea la care stă Lauren Hutton. Spuneţi că veniţi din partea mea, altfel n-or să preia rezervarea.

Redactorului meu: - Notele pentru interviul cu moştenitoarea din Palm Beach. Sunt în laptopul meu, în fişierul „f.bogată.doc". (PS. Mulţumesc pentru prelungirea termenului de predare, îmi pare rău că nu l-am terminat.)

Lui Julie, prietena mea cea mai bună şi sora bine îmbrăcată pe care n-am avut-o niciodată:

- Costumul alb de la Givenchy, cu manşete de dantelă Chantilly, pe care l-am furat din culisele prezentării colecţiei de primăvară.
- Reţeta de Ambien - pentru încă patru tuburi a câte 30 de pastile, că dr. Blum oricum n-o să bage de seamă.
- Hainele mele favorite: haină de piele McQueen cu şnururi (1), Blugi Chlo6 (16); Manolo, perechi (32); poşete YSL (3), Prada (2); rochie cu volane Rick Owens (1) - dacă e prea îndrăzneaţă pentru tine, te înţeleg; şosetele de caşmir Connolly în valoare de 120$ pe care le-ai

furat pentru mine dintr-un magazin londonez (12); inel James de Givenchy. (Ştiu că, de fapt, e al tău, dar ai uitat cu desăvârşire de el).

Gândul că las în urmă toate aceste lucruri minunate aproape că m-a făcut să mă răzgândesc. Am semnat documentul şi am rugat o cameristă să-mi fie martoră. Nu voiam ca cineva să-l conteste vreodată. Apoi, am scris totul într-un e-mail şi am apăsat pe TRIMITERE ÎNTÂRZIATĂ. E-mail-urile vor fi trimise peste douăsprezece ore, adică a doua zi dimineaţă la 7.30. Opţiunea TRIMITERE ÎNTÂRZIATĂ din noul Titânium G4 Mac este genială şi o recomand tuturor sinucigaşilor. Doar n-aţi vrea să vă găsească cineva şi să vă trezească după ce aţi depus atâta efort ca să muriţi. Va imaginaţi Atacul de Umilinţă care ar urma?

Apoi m-am ocupat de ţinută: în mod clar, halatul Ritz era obligatoriu. Am hotărât că sandalele argintii cu ştrasuri de la Manolo s-ar potrivi de minune. Le-am pus pe pat şi am luat megafla- conul de Advil din portfard. Am tras draperiile şi m-am dezbrăcat. M-am încălţat cu sandalele Manolo. Trebuie să ştiţi că arăt dumnezeieşte numai cu ele în picioare. Am înghiţit opt pastile de Advil cu *Mimosa* şi m-am întins pe pat.

Nu s-a-ntâmplat nimic. Eram cât se poate de vie, deoarece încă zăream ştrasurile strălucin- du-mi pe vârful picioarelor, care, am observat cu oroare, erau date cu ojă roşie în loc de roz-sidefiu, culoare care s-ar fi asortat mult mai bine cu sandalele. Poate opt pastile de Advil nu erau de ajuns. Am mai luat una, apoi încă una, apoi încă una, până ce n-a mai rămas

nimic. în total, vreo treizeci. Ah, m-am gândit, nu trebuie să uit să mă îmbrac cu halatul de la Ritz înainte să mor. Mai întâi, însă o să trag un ***petit*** pui de somn. Apoi, mă îmbrac... într-un minut. i»-'#■»»

Au. Aaau. Unghiile mă dureau *rău de tot.* Aveam o durere de cap îngrozitoare şi mi-era greaţă. Ceva mă zgâria pe piele. Tremuram. Am deschis ochii, apoi i-am închis repede. Ah! Dumnezeule ! Până peste poate de groaznic ! încă eram în camera mea de la Ritz. Sau poate că eram în rai. Poate raiul e un apartament de la Ritz. Am zărit silueta unui bărbat.

— *Excusez-moi, monsieur,* am murit? am şoptit năucă.

— Nu, mi se răspunse.

Très supărător. De ce nu murisem? Ce n-a funcţionat cum trebuie?

— Te-am găsit.

— Cine naiba eşti? am strigat furioasă.

— Sunt eu, fată zurlie.

Am deschis ochii. L-am zărit pe Charlie Dunlain uitându-se în jos la mine cu o expresie dezaprobatoare. Cum îndrăzneşte să mă facă zurlie? Eram întreagă la minte şi dacă, presupunând prin absurd, n-aş îl fost, îşi găsise un moment foarte nepotrivit să mă eticheteze drept ţicnită. Ţinea în mână testamentul meu. Măgăciosul. Am încercat să i-l smulg din mână, dar eram prea ameţită.

— Dă-mi-l. E un document personal, i-am spus.

Reuşisem să mă ridic puţin, ceea ce m-a făcut

să mă simt mai bine.

— Ei bine, sunt şocat că nu mi-ai lăsat nimic.

— Cum naiba ai intrat?

— Uşa era larg deschisă, îmi explică părând ceva mai puţin serios. Chiar mi s-a părut că întrezăresc începutul unui zâmbet.

Era neruşinat, total neruşinat. Aşa sunt regizorii din LA, n-au sentimente, totul e o glumă pentru ei. M-am uitat la ceas. Şapte dimineaţa. Nu numai că era cu mult înainte de ora mea de sculare, 10.30, dar ar fi trebuit să nu mă mai scol deloc.

— Charlie, ce naiba cauţi în camera mea la şapte dimineaţa?

— Tocmai m-am dat jos din avion şi m-am gândit să vin să te salvez.

Mi-era clar, Charlie habar n-avea de emanciparea femeii. Nu ştia că, din anii '70 încoace, este ilegal să salvezi femei, aşa la întâmplare?

— Nu vreau să fiu salvată. Vreau să mor.

— Nu, nu vrei.

— *Ba da.* Te urăsc! am orăcăit. Cum îndrăzneşti să vii să mă salvezi în felul ăsta? E de neiertat. E inadmisibil.

— Cum îndrăznesc? Cum îndrăzneşti *tu* ?! mi-o întoarse furios, făcându-mă dintr-odată să-mi fie teamă de el. Singurul lucru de neiertat este gestul tău, spuse Charlie.

Era *tres* puţin amabil din partea lui să fie atât de supărat pe mine după toate prin câte trecusem. Vreau să spun că, *hei,* aveam nevoie de multă înţelegere, nu?

— Ce rost mai are să salvezi pe cineva dacă n-ai de gând să te porţi frumos după aceea ? m-am smiorcăit.

— încetează să mai fii atât de răsfăţată şi maturizează-te odată, mă apostrofă Charlie.

Habar n-avea ce înseamnă să te porţi frumos.

M-am uitat în jur. Halatul de la Ritz zăcea lângă mine pe pat. Eram acoperită cu o haină gri. Nu era a mea. Mă cuprinse un gând greţos: trebuie să fie a lui Charlie. Asta chiar era stânjenitor.

— Charlie, eram... ştii... goală când m-ai găsit?

— Nu, îmi răspunse

Am răsuflat uşurată. Apoi a urmat:

— Erai încălţată cu sandalele.

Gata, m-am gândit. N-o să mă mai nesinucid niciodată. Era mult prea umilitor. De acum înainte voi fi fata care n-a reuşit să se mărite ***şi*** care n-a reuşit să se sinucidă. Ce să mai vorbim de Da Silvano, nu voi mai fi primită nici la John's Pizza de pe Bleecker Street. Dintr-odată mi-am amintit de e-mail. Mai aveam timp să-l opresc. Mai erau treizeci de minute până să se expedieze.

— Charlie, dă-mi computerul, repede, i-am spus.

Icon-ul ÎN AŞTEPTARE clipea intermitent. Am apăsat pe el şi am anulat, uşurată, comanda TRIMITE. Am observat că şi mesageria clipea: aveam un nou mesaj. M-am uitat repede, din curiozitate. Era de la mama:

Sper din toată inima că n-ai făcut nimic nesăbuit, iubito. Presupun că e-mail-ula fost o glumă.

Nu-mi plac şuviţele la modă în New York şi nici cârdurile de discount. Dar, dacă tot azvârli cu lucruri În stânga şi în dreapta, mi-ar plăcea jacheta de nurcă împletită de la John Galliano. E doar o idee. Cu drag, mami.

Din nefericire, testamentul fusese, nu ştiu cum, transmis. Nu m-am descurcat niciodată prea bine cu comenzile speciale ale computerului. Aveam mai multe e-mail-uri primite în in-box, dar le-am lăsat pe mai târziu - nu puteam să trec printr-o asemenea umilinţă în momentul ăsta.

— Vai, Charlie, e un dezastru total. îmi comanzi un Bellini? l-am rugat.

— Nu.

Am clipit nedumerită.

— Exact alcoolul îţi mai lipseşte acum. Te-ar face să te simţi şi mai rău.

— Mai rău de-atâta nu se poate simţi nimeni pe lumea asta, nici măcar eu. Ce părere ţi-ai făcut despre biletul de adio? l-am întrebat.

— *Ce părere mi-am făcut despre biletul de adio* ? Cine te crezi, Sylvia Plath ?

în clipa aceea eram pe aceeaşi lungime de undă. Cel puţin, dacă muream, toată lumea ar fi aflat c-am citit multă literatură importantă, ca *Doamna Dalloway* şi *Valea păpuşilor.*

— Ciudat, şi eu, care credeam c-o imit pe Virginia Woolf, i-am replicat.

M-a apucat de umeri cu violenţă şi m-a scuturat. Eram şocată.

— Trebuie să te maturizezi şi să termini cu copilăriile astea. Putea să se termine rău, mi-a spus.

— încetează! am ţipat. încetează să fii atât de răutăcios cu mine. Nu mă simt în formă în clipa asta. Viaţa-i groaznică.

Mi-a dat drumul.

— Aşa o fi. Dar la oamenii care ţin la tine te-ai gândit? Părinţii, Julie, prietenii tăi? Ai stat măcar o clipă să te gândeşti cât de groaznic ar fi pentru ei dacă te-ai sinucide?

— Bine'nţeles, i-am răspuns, ceea ce nu era chiar adevărat, căci de la ruperea logodnei încoace nu mă gândisem la nimeni altcineva în afară de *moi*. Le-ar fi mai bine fără mine ajunsă în halul ăsta. Nu sunt decât o povară.

— Trebuie să te aduni. Nu te mai lăsa târâtă de toate toanele.

— Nu pot să mă adun, sunt prea nefericită, i-am răspuns.

— Se mai întâmplă să fim şi nefericiţi. Asta-i viaţa. Poveştile de dragoste se mai termină şi prost. Se mai întâmplă şi lucruri neplăcute. Dar trebuie să le faci faţă, nu să te apuci să faci gesturi egoiste ca luarea unei supradoze. Dacă ai fi tot timpul fericită, ai fi moderatoare de talk-show-uri. Ca Katie Couric.

Am început să plâng. De ce-s oamenii atât de răi cu Katie ? Ce vină are ea dacă primeşte circa 60 000 000$ ca să zâmbească până în 2010.

— Nu mai fi atât de aspru, m-am plâns. Am nevoie de puţină bunătate.

— Bunătate ? Imbracă-te cu asta şi du-te la culcare, mi-a zis întinzându-mi halatul de la Ritz.

— Nu pot să mă îmbrac cu ăsta, l-am refuzat. Face parte din recuzita de sinucidere. Ştiu de ce am nevoie. Hai să mergem să luăm micul dejun la Café Flore. Ador St. Germain. Asta o să mă înveselească.

— Nu mergi nicăieri. Stai aici şi dormi.

— OK, poate mai târziu mă scoţi la o cină simandicoasă la Lapérouse. Vreau să spun, fac o *flambé tarte tatin* până peste poate.

— Nu-mi pasă nici dacă flambează dracului spanacul ăla de Tour Eiffel. Nu pleci nicăieri.

Charlie era cam ostil pentru cineva despre care se presupunea că mi-ar fi un prieten bun. Nu i-a spus nimeni că nu se înjură în faţa sinucigaşilor?

— Eşti bolnavă şi trebuie să te odihneşti. Nu te mişti de aici o zi şi-o noapte. O să bei lapte cald şi o să mănânci orez, şi cu asta basta, mi-a zis.

Orez ? Mă ura, mă ura de-adevăratelea. Chiar atunci a bătut cineva la uşă. Era Julie, urmată de Todd.

— Bună, dragule ! se entuziasmă ea îmbrăţi- şându-l pe Charlie. Ai venit ! El e Todd-ee. O să ne distrăm pe cinste. Nu părea jenată făcând cunoştinţă unui iubit cu celălalt, dar când dădu cu ochii de mine se îngălbeni. Dumnezeule, iubito, ce s-a întâmplat? De ce arăţi ca adunată de pe drumuri ?

— Putem merge alături? întrebă Charlie. Şi poate Todd-ee ne poate lăsa singuri. Trebuie să discut cu tine, Julie.

Todd se strecură afară stânjenit, iar Charlie o conduse pe Julie în camera de alături. A închis

uşa. Normal. Tocmai când urma să primesc de la Julie compasiunea de care aveam atâta nevoie, Charlie mi-a suflat-o de sub nas. Dumnezeule, era atât de băgăcios! De-abia aşteptam să se întoarcă la LA, unde-i era locul, alături de ceilalţi regizori tipicari, obsedaţi să controleze ei totul. Dintr-odată, mi-a venit să vomit. M-am împleticit până la baie. Vă scutesc de amănunte.

Situaţia nu s-a îmbunătăţit deloc în cursul zilei. Julie a fost încântată de toate lucrurile pe care i le-am lăsat prin testament şi m-a întrebat dacă n-ar putea să beneficieze de reţeta de Ambien chiar dacă nu murisem. De îndată ce mama şi-a dat seama că nu mi-a reuşit tentativa de sinucidere, mi-a spus c-a deranjat-o faptul c-am fost atât de explicită în testament cu privire la nepriceperea ei într-ale modei. Singura persoană mulţumită de ceea ce i-am lăsat a fost tata.

în seara următoare, în timp ce Julie era la salonul de masaj, Charlie mi-a dat întâlnire la bar. în sfârşit, şi-a dat seama că, după o sinucidere ratată, o fată n-are nevoie de morală, ci de şampanie. Mă simţisem destul de îngrozitor cu o zi înainte - îngreţoşată, slăbită şi tristă - dar acum îmi mai revenisem. Aveam o nevoie disperată de ceva care să-mi distragă gândul de la ceea ce făcusem. Vreau să spun, eram jenată până peste poate. Totuşi, când am coborât la bar, Charlie nici măcar n-a observat noua mea ţinută de la Chloe, pe care mi-a cumpărat-o Julie ca să-mi scoată din cap ideea unei noi tentative de sinucidere. Era încruntat şi serios.

— Te simţi mai bine ? mă întrebă.

— De fapt, îngrozitor de singură, disperată şi cu inima sfâşiată. îmi comanzi o şampanie?

Charlie făcu semn unui chelner.

— O votcă pentru mie şi un Perrier pentru domnişoara, vă rog.

Dumnezeule, bărbaţii chiar sunt egoişti cum susţin femeile. Apoi spuse:

— Ai nevoie de o minte limpede dacă ai de gând să-ţi pui la punct viaţa.

— O minte limpede n-o să-mi facă rost de un alt logodnic, i-am replicat.

— N-ai nevoie de-un logodnic.

Charlie nu înţelegea că viaţa mea la New York va fi ratată dacă nu-mi voi găsi un alt logodnic. Acolo, singurul lucru care preocupa pe toată lumea era cine s-a căsătorit sau urma să se căsătorească cu cine. Nu ştia că acolo era ca în secolul al XIX-lea? Nu ştia ce s-a întâmplat cu săraca Lily Bart?

Charlie urmă:

— Trebuie să-ţi faci ordine în viaţă înainte să te îndrăgosteşti din nou.

— N-o să mă mai îndrăgostesc niciodată, am spus supărată.

— Nu fi cinică. Bine'nţeles c-o să te îndrăgosteşti.

Apoi, din senin, întrebă:

— Julie se întâlneşte cu cineva, aici în Paris ?

Da, şi l-ai cunoscut, mi-am zis în sinea mea. Nu voiam să-l mint pe Charlie, dar când cineva-i prins la mijloc, între ciocan şi nicovală, deviza mea dintotdeauna este : minte! I-am zâmbit liniştitor şi i-am răspuns: „Nu”.

— Fii sinceră.

Pot să fiu supersinceră şi să recunosc ceva *tres* oribil ? Nu mai eram atât de atentă la conversaţia noastră tensionată pentru că, în timp ce vorbeam cu Charlie, s-a-ntâmplat un lucru neaşteptat: m-am îndrăgostit.

Un tip foarte atrăgător se uita la mine din stânga lui Charlie, cu o privire pe care nu pot s-o descriu decât ca pe un contact vizual foarte brazilian.

— E *nebună* după tine. Vorbeşte întruna numai despre tine, i-am spus eu ultraconvingător.

Dumnezeule, Mr. Brazilia era sexy rău de tot din profil-dreapta. Avea părul blond-închis şi fruntea bronzată. îmi închipuiam că tocmai s-a întors dintr-un weekend în sudul Franţei sau ceva la fel de formidabil.

— Se vede cu Todd, nu-i aşa ?

Un chelner ne-a întrerupt.

— Mademoiselle, pentru dumneavoastră, îmi spuse punând un pahar de şampanie în faţa mea.

— De la prinţul Eduardo de Savoy, şi a arătat spre Mr. Arătosul.

Am schiţat un *merci* din vârful buzelor şi mi-a răspuns cu o înclinare a capului.

— Todd e *homo,* i-am răspuns superîncreză- toare.

Mă întrebam dacă părinţii prinţului vor avea ceva împotrivă când le va spune că mă ia de nevastă.

— Todd e la fel de homo ca şi Eminem, mă contrazise Charlie. A tăcut un timp, uitându-se la paharul lui. Cred că mă despart de Julie.

Am încercat din răsputeri să mă concentrez asupra dilemei lui Charlie, dar concentrarea mi s-a dus pe apa sâmbetei când mi-am amintit că î.s. avea o superbă şi faimoasă casă de vară în Sardinia şi proprietăţi împrăştiate de-a lungul întregii Italii, de fapt. Un PS perfect din punct de vedere material.

— Mă întorc la LA mâine seară, mă anunţă Charlie.

Se uită la mine aşteptând să-l încurajez. Era ciudat, parcă s-ar fi întors roata şi acum Charlie avea nevoie de sprijin şi sfaturi din partea mea.

Mi-am adunat gândurile, să-i pot ţine un discurs măreţ despre virtuţile lui Julie, dar apoi m-am întrebat dacă se potrivesc cu-adevărat. Vreau să spun, Charlie e atât de didactic, iar Julie atât de infractoare. Am formulat o pledoarie chinuită în favoarea lui Julie.

— Dar tu şi Julie sunteţi... atât de... potriviţi... am spus eu tărăgănat, sesizând că I.s. citea Proust.

Ce sexy! Nu, ce băiat deştept. Chelnerul se apropie şi-mi dădu un bilet pe care scria *Cina, 8.30 seara,* VOLTAIRE. Charlie mi-l luă din mână şi îmi aruncă o privire furioasă. Se întoarse spre chelner, care se oprise lângă masă, în aşteptare:

— Poţi să-i transmiţi tânărului domn că *mademoiselle* nu se simte destul de bine ca să poată lua masa în oraş? îi spuse.

Cum îndrăzneşte? Tocmai când începeam să mă simt mai bine. Voia să fiu nefericită numai pentru că şi el era nefericit.

— Monsieur, spuneţi-i că ne întâlnim acolo, i-am zis chelnerului strângându-mi lucrurile.

Charlie se uită supărat la mine, dar nu spuse nimic. Acum chiar că mă ura. Şi eu îl uram, aşa că eram chit .7

A

✓ l m fost frès norocoasă că nu mi-a ieşit schema cu Advil-ul. Eduardo mi-a citat din Proust tot timpul cât am luat cina. Vă puteţi gândi la ceva mai stimulator din punct de vedere intelectual decât un bărbat care vă şopteşte *Jl n'y a rien comme le désir pour empêcher les choses qu'on dit d'avoir aucune ressemblance avec ce qu'on a dans la pensée*" la un pahar de Château Lafîte mai bătrân decât voi? Chiar dacă franceza mea semifluentă nu-mi putea oferi o traducere, eram sigură c-ar fi fost până peste poate de romantic dacă aş fi putut să-l înţeleg.

— Giuseppe, îi spuse Eduardo şoferului personal după ce-am ieşit din restaurant şi ne-am urcat în maşină, te rog, du-ne acasă.

După cum i-am explicat lui Julie mai târziu - fiindcă a fost superofuscată că nu m-a găsit a doua zi dimineaţă la Ritz -, jur că n-aveam nici cea mai mică idee că atunci când a spus „acasă", Eduardo se referea la palatul familiei sale, de pe malul lacului Como. M-a sărutat ca un diavol tot drumul de la Paris la Como, cale de vreo 800 de kilometri. în mod normal, cu maşina se fac cam opt ore. Totuşi, cu un şofer ca

Giuseppe îţi ajung cinci ore bătute pe muchie. în sinea mea, îmi doresc să nu mă mai plimbe niciodată cu maşina. Nu-i trebuie nimănui să ajungă undeva cu 185 de kilometri la oră.

Cred că Eduardo este bărbatul perfect. Are mai mult caşmir în puloverele lui Malo decât toate caprele de pe un munte la un loc. Mama lui este o fostă actriţă de la Hollywood, iar tatăl, cică, ar fi fost regele Savoiei dacă ar mai exista pe-acolo un astfel de regat. în mod normal, familiei regale italiene nu i se permitea să intre în Italia, dar guvernul o idolatriza într-atât pe mama lui Eduardo, încât el beneficia de o dispensă specială, aşa că intra şi ieşea din ţară când dorea. Studiase literatura franceză la Bennington şi locuia în New York, „muncind pentru familie", orice-ar însemna asta. Nu l-am întrebat. Vreau să zic, am văzut *Naşul* şi am învăţat că nu se face să-i întrebi pe italieni cum anume îşi câştigă existenţa.

Pe dinăuntru, palatul era mai ceva decât Muzeul Frick. Toată viaţa mi-am dorit un pat cu baldachin ca acela în care m-am trezit a doua zi dimineaţă. Era drapat cu dantelă italiană exact ca aceea pe care o foloseşte Dolce & Gabbana la corsete. Obloanele erau deschise şi am putut să admir lacul şi munţii de afară, totul era albastru, ca pe-o peliculă Technicolor. Nu-i de mirare că-n Hamptons nu vezi deloc italieni.

Eram destul de uluită de întorsătura pe care mi-o oferea viaţa. Vreau să spun, eram vie, evitasem o scenă de despărţire potenţial neplăcută dintre Julie şi Charlie - *în care nu aveam nici o vină* - şi luam micul dejun în pat, într-un loc care făcea Ritz-ul să arate ca Marriott

Marquis. Oriunde te uitai în palat, dădeai cu ochii de un majordom cu frac şi mănuşi albe, care îţi aducea o prăjitură cu migdale încă aburindă sau ceva la fel de delicios. Nici nu-mi venea să cred cât de bine mă simţeam deja. Cine ar fi ghicit că te poţi reface complet după doar treizeci şi şase de ore de la o tentativă de suicid? Era mai uşor decât să cazi într-o prăpastie.

Trebuie să le trimit fetelor din New York o carte poştală, m-a fulgerat un gând. Vreau să spun, trebuie să afle prin ce mi-e dat să trec. Ne-am plimbat pe jos până în sătucul din apropiere, să cumpărăm câte ceva. Când am ieşit din casă, au apărut doi italieni bronzaţi înfricoşător. Erau îmbrăcaţi la fel, cu jachete de aviatori bleumarin, pantaloni închişi la culoare şi ochelari de soare. Amândoi aveau în urechi căşti miniaturale. Păreau atât de antrenaţi, încât aş fi putut să jur că şi-au petrecut toată viaţa în sala de gimnastică Crunch de pe East Thirteenth Street. *Bodyguarzi,* mi-am zis. Ce superbeton e să ai propria ta gardă de corp. Evident, m-am purtat foarte nonşalant; vreau să spun, nu voiam ca Eduardo să ştie că-s leşinată de frică, aşa că le-am spus celor doi *„Ciao”* de parcă aş fi zis *Toate cunoştinţele mele au gardă de corp.*

Ne-au condus în sat şi înapoi şuşotind întruna în microfoanele minuscule. Nu părea să ne pască pericolul imediat al unei tentative de asasinat sau ceva de genul ăsta acolo, în sat - singura persoană pe care am văzut-o a fost un fermier singuratic, care mâna un măgăruş pe strada mare. Dar mi-am dat seama că, dacă cineva ar fi dorit să-l localizeze şi să-l ucidă pe

prinţ, i-ar fi fost foarte uşor să-l ia în bătaia puştii, deoarece în ziua aceea nu mai era nimeni în sat care să se plimbe cu doi bodyguarzi sub acoperire dar bătători la ochi după el şi o fată cu tocuri înalte şi o rochie de seară din satin negru.

Ştiţi de ce-i de-a dreptul minunat să fii un 1.8. cu mai mult personal de serviciu decât prima doamnă ? Poţi să hotărăşti, în timpul plimbării, ce vrei să mănânci la prânz, suni la palat, unde ai tot timpul la dispoziţia ta un bucătar mai bun decât Jean-Georges Vongenrichten şi, când te întorci acasă, te aşteaptă gata preparate, *melan- zane* şi *panna cotta.* Vă puteţi imagina ce-am scris pe cartea poştală:

Dragele mele Lara şi Jolene,
Sincer, habar n-am de ce se plâng atâta prinţesele de faptul că sunt prinţese. Este 150% huzur.
Vă sfătuiesc pe amândouă să faceţi rost de un î.s. cât mai curând posibil.
Vă sărut cu drag, Moi

Ştiam că Jolene urma să se mărite şi avea totul aranjat, dar voiam să ştie din timp ce-ar putea să piardă.

După prânz, tocmai stăteam în sufragerie şi beam espresso, când un servitor a intrat grăbit şi i-a dat lui Eduardo telefonul. El a spus ceva rapid în italiană, apoi a sărit în picioare. Era în alertă maximă.

— OK, plecăm! Mi-a spus. Ne întoarcem la New York în seara asta.

— De ce ? am întrebat.

Ne simţeam atât de bine. Mi se părea caraghios să ne întoarcem la New York, deşi în ultimele zile îmi trecuse prin cap c-ar trebui s-o contactez pe moştenitoarea din Palm Beach.

— *Carina,* am nişte... treburi de familie pe care trebuie să le rezolv. îmi pare rău. Dar ne vom întoarce aici la vară, promit.

îmi plăcea că Eduardo îmi spunea *carina* — înseamnă „iubito” în italiană. Părea deprimat.

— Dar mi-am lăsat paşaportul şi toate lucrurile la Paris, m-am împotrivit.

— Cu mine, n-ai nevoie de paşaport. Dumnezeule, ce superbeton. Până şi preşe-dintele are nevoie de paşaport.

<5—

Când am ajuns la New York, în toiul nopţii, mă aşteptau şase e-mail-uri de la Julie. Mi-era şi frică să le citesc. Julie n-o să mă ierte niciodată c-am lăsat-o singură în Paris sau, mai bine zis, singură şi părăsită în Paris. Era rândul ei să aibă o cădere nervoasă. în primul e-mail îmi scria:

Drăguţo,
Lucrurile merg DE MINUNE cu Charlie. Mă adoră. S-a întors la LA să lucreze. Mai stau aici câteva zile să fac cumpărături. Mă bucur c-ai şters-o cu înălţimea sa sau cum îi spui. Am auzit că-i sexy. L-am trimis pe Todd înapoi la NY - îl ador şi pe el, dar mi se-ncurca printre picioare.
Pupici, Julie

Mulţumesc cerului, Julie era încă cu Charlie. Deşi fusese, indiscutabil, răutăcios în legătură cu incidentul Advil şi luasem hotărârea majoră să nu-i mai vorbesc vreodată, o făcea fericită pe Julie. Nimic altceva nu conta.

Celelalte mesaje de la Julie înşirau diversele ei cumpărături în detalii dikensiene. Scotocise, mai ales, după toalete semnate Marc Jacobs, expuse la Colette. Cam ciudat, de vreme ce putea să le cumpere mai ieftin acasă în New York, din Mercer Street. Dar, după cum spunea

ea: „Uite ce-i, dacă tot trebuie să porţi Marc Jacobs pentru că-i mult prea bun, măcar detaşează-te din mulţime şi spune că le-ai cumpărat din Paris”. I-am trimis la rându-mi un e-mail şi am rugat-o să-mi aducă paşaportul şi hainele. Ştiam că asta nu va fi mare bătaie de cap pentru ea, deoarece, ca toate Prinţesele din Park Avenue, Julie pune întotdeauna pe cineva să-i împacheteze lucrurile şi apoi le expediază separat, pentru că ar depăşi de trei ori greutatea admisă la avion.

Vă amintiţi că eram complet bulversată de faptul că, după ruperea logodnei, apartamentul meu a devenit brusc o zonă liberă de invitaţii ? Ei bine, în clipa în care toată lumea din Manhattan a aflat că fusesem invitata Prinţului la palat, şemineul mi s-a umplut cu atât de multe cartonaşe albe, încât am avut nevoie de-o macara ca să-l golesc. În sinea mea, eram îngrijorată că toate astea-s invitaţii vădit strategice, *pentru cazul că* aş deveni vreodată Prinţesă. Totuşi, am hotărât să-mi imaginez că le primesc pentru că sunt, într-adevăr, populară. Altfel, aş fi plonjat înapoi în flaconul cu Advil. Negarea poate fi foarte benefică pentru viaţa ta socială.

în New York, nimic nu se compară cu relaţia pe care-o ai cu un „de”. Lăsând la o parte faptul că Eduardo era de vis ca înfăţişare şi personalitate, toată lumea din New York vrea să se mărite cu un „de”. Felipe de Spania, Pavlos de Grecia, Max de Suedia, Kyril de Bulgaria - băieţii ăştia sunt înconjuraţi de prietene şi soţii americane superbe. Ca mai toate capetele încoronate aflate în exil, toţi adoră să locuiască în New York,

unde se simt importanţi. (Se pare că europenii nu sunt nici pe departe atât de prietenoşi pe cât suntem noi.) Aici nu-i pasă nimănui că prinţii nu mai au regate. în New York, cei mai mulţi cred că Savoia este un hotel luxos din Londra, dar tot îl adoră pe Eduardo. Nu contează „de" unde provii, important este să fii un „de" Undeva. O fată newyorkeză ar face moarte de om ca să se mărite cu un prinţ fără-domenii şi să-şi poată spune prinţesă. Singurii cărora le pasă de toată treaba cu regatele sunt înşişi prinţii, care tratează totul *très* serios.

Eduardo locuia la intersecţia dintre Lexington şi Eightieth, într-un imaculat apartament de burlac. Era un excelent cuibuşor de nebunii. De fiecare dată când nu puteam să traduc fluent toate citatele alea franţuzeşti care îi plăceau lui Eduardo, mă distram uitându-mă atent la pereţi şi la rafturile bibliotecii, care erau pline de picturi şi fotografii sepia ale înaintaşilor lui, cu coroane şi diademe superbe, strălucitoare. Cine ar fi crezut că Harry Winston era aşa la modă pe atunci? Dacă ar scrie asta în cărţile de istorie, liceenele newyorkeze ar considera unificarea Italiei o parte importantă a educaţiei lor.

în momentul în care Julie a pus piciorul în New York, ne-am întâlnit la Café Gitane de pe Mott Street să bem o decofeinizată cu lapte. Gitane e plină-ochi de supermodele îmbrăcate şleampăt, ca nişte copii ai străzii, în toalete foarte scumpe de la Marni. Toată lumea crede că-i o chestie formidabilă. Trebuie să recunosc, ocazional, am furat eu însămi câteva idei de stil

de la fetele de-acolo. Julie se încadra perfect în peisaj, fiindcă purta noii pantaloni francezi de luptă, Marc Jacobs, care îi veneau de minune. Alesese o masă într-un colţ întunecos, ceea ce era ciudat, pentru că, de obicei, Julie vrea să ocupe locul de onoare oriunde se duce.

— Bună, iubito, mi-a spus când am ajuns. Ştiu, ştiu, te uiţi la mine ciudat, pentru că e o masă oribilă pentru mine, dar sunt, cum să-ţi spun, *incognito.*

Nu ştiam ce să mai cred. De fapt, politica lui Julie era să fie totdeauna în lumina reflectoarelor.

— De ce? am întrebat-o. Nu-ţi prea stă în fire.

— Şşşt! îmi şopti punându-şi ochelarii de soare. Nu trebuie să ne audă nimeni.

— De ce ?

— Te afli sub supraveghere după tentativa de sinucidere.

— Dar mă simt bine. Mi-am scos din cap Advil-ul şi mi l-am băgat pe Eduardo. Uită-te la mine. Toată lumea spune că-s radioasă.

— Ştim cu toţii care-i secretul unui ten radios în New York, după o despărţire - Portofino, da? Să nu crezi că poţi să ne duci.

— Noi fiind cine ?

— Eu, Lara şi Jolene. Te supraveghem 24 de ore din 24. Te muţi la mine, fără nici un fel de discuţie.

— *Nici gând,* am refuzat-o eu. Uite ce-i, Tracey a decorat uimitor camera aceea, dar nu vreau să mă mut acolo.

— Ai două variante. Sau te muţi la The Pierre cu mine, sau începi psihoterapia.

Uneori, Julie este transparentă ca un pahar de San Pellegrino. Să stau la ea mi-a fost bine cinci minute, cât am fost bolnavă, dar nu voiam să-mi fure toate hainele. Asta-i motivul adevărat, eram sigură. Nu înapoiază nimic niciodată, nici măcar lucrurile importante, cum ar fi compleul Versace. E ca o gaură neagră a modei şi Doamne fereşte să-ţi ţii lucrurile frumoase în apropierea ei.

Eram convinsă că terapia o să-mi facă mai mult rău. Fetele newyorkeze sunt o pacoste pe durata tratamentului. Vorbesc de copilăria lor non-stop. Julie crede că terapia îţi oferă răspuns la orice şi acceptă fără rezerve să se întristeze amintindu-şi de copilărie pentru a afla de ce are atât de multe hachiţe. Crede că a traumatizat-o faptul că mama ei a obligat-o să poarte, la Palm Beach, când avea între patru şi zece ani, rochiţe Lilly Pulitzer, când toţi ceilalţi copii purtau blugi CK. Psihiatrul îi leagă dependenţa actuală de cumpărături de umilinţa publică la care a fost supusă atunci.

— Julie, n-am să fac nici una, nici alta. Mă simt bine, mai bine, am insistat. M-am îndrăgostit nebuneşte de altcineva.

— Dar nu-l cunoşti decât de câteva zile. Doar ţi se pare că-l iubeşti. Chiar dacă băiatul ăsta cu sânge albastru este Alesul, trebuie să afli mai întâi de ce-ai acceptat ca Zach să te trateze ca pe un gunoi.

— Dar, Julie, am lăsat toate astea în urmă. E ca şi cum n-aş fi fost niciodată logodită cu Zach. Parcă nici nu mi s-a-ntâmplat mie totul,

ci unei alte persoane, într-un film. N-am fost *eu* aceea.

— Atunci, cine-a fost? Nu poţi să te faci că nu s-a-ntâmplat nimic. Dacă nu lămureşti lucrurile acum, o să sfârşeşti în coşul de gunoi al altcuiva.

Oare de ce-şi închipuia Julie că-i aşa o idee deşteaptă să retrăiesc o întâmplare neplăcută pe care am reuşit s-o reprim? E clar, a avut parte de prea mulţi psihiatri. Sunt de părere că metoda cea mai bună de a rezolva lucrurile greţoase este să le uiţi cu desăvârşire.

— Acu' o săptămână era să mori şi tu-mi zici că te simţi „bine”? îmi reproşă ea. Ai putea avea o depresie bipolară avansată de tip maniacal sau ceva groaznic, de genul ăsta.

Ca mai toate fetele din New York, Julie îşi face o tomografie de fiecare dată când o doare capul. E atât de familiarizată cu gradele depresiei încât ar putea să le diagnosticheze. Apoi a urmat:

— Eduardo ştie ce s-a-ntâmplat?

— Bine'nţeles! I-am spus totul.

N-aş vrea ca Julie să afle că i-am spus o minciună neruşinată, dar bine'nţeles că lui Eduardo nu i-am spus nici un cuvânt despre ce s-a petrecut la Paris. El şi-a închipuit că eram acolo la cumpărături, ca toate americancele. Adevărul e că mă uram din toată inima pentru incidentul Advil. Şi Charlie mă ura. Julie nu era tocmai entuziasmată. Nu mai voiam să mă urască şi altcineva. Nu ar fi fost o mişcare inteligentă să-i spun lui Eduardo adevărul despre mine acum, în stadiul incipient al relaţiei noastre, ca să mă urască şi el.

— Ei bine, are o bilă albă, zise Julie. Dar măcar ia în considerare ideea de a-l consulta pe dr. Fensler. Chiar dacă te simţi bine, ţi-ar putea fi de folos.

— N-am putea vorbi despre altceva? am propus.

Entre nous, adevărul e că atunci când Eduardo era plecat din oraş - adică mai tot timpul, din pricina afacerilor — îmi cam venea din nou cheful de Advil. Aruncasem toate pastilele din apartament, dar seara, când eram singură, simţămintele acelea de tip halat-Ritz îmi reveneau şi mă băgau în sperieţi. De fiecare dată când îmi aminteam de Zach, chiar şi pentru o secundă, îmi venea să mă duc direct la farmacia Bigelow de pe Sixth Avenue şi să cumpăr naibii cel mai mare tub de tablete pe care-l găseam. Nici nu puteam să-l sun pe Eduardo în momentele dificile, deoarece mobilul lui n-avea acoperire în locurile acelea uitate de Dumnezeu, ca Iowa, unde trebuia să călătorească pentru afaceri. Adesea era plecat şi în weekenduri. Şi, de parcă asta n-ar fi de ajuns, când am sunat-o pe moştenitoarea din Palm Beach, să reprogramez întâlnirea, mi-a răspuns: „Deja am dat interviul. Revista a trimis pe altcineva”.

Într-o duminică - iar duminicile sunt criminale, nu-i aşa? - aproape mi-a venit să alerg din nou la The Wiz, să-mi iau un DVD player. Eduardo era plecat într-una din călătoriile lui şi nu-l puteam suna. Eram un rebut, covrigul mucegăit pe care nu-l dorea nimeni. Mă tot uitam la *Camionul înecat* a lui Zach. Nu remarcasem înainte, dar acum îmi părea uşor

descentrat. Poate că nici nu era o fotografie chiar aşa de grozavă. M-am gândit s-o dau jos, dar a lăsat un gol aşa de mare încât a trebuit s-o pun la loc, fapt care m-a întristat şi mai şi. Până mi-am luat inima-n dinţi s-o sun pe Julie, se făcuse deja patru dimineaţa, dar era trează: ţinea post cu afine, iar crizele de foame n-o lăsau să doarmă.

— Julie, i-am mărturisit, sunt atât de nefericită.

— De ce, drăguţo, credeam că tu şi Eduardo
sunteti în al nouălea cer, mă întrebă, i '

— Il ador pe Eduardo, dar pe Zach îl doresc
de fapt. Mă gândesc să-l sun. Sunt sigură că-i e dor de mine.

— Heeeei, stai puţin, îmi răspunse. Mâine dimineaţă la prima oră îl sun pe dr. Fensler şi-ţi fac o programare. Altfel n-ajungi la el în veci.
<r=#=»i>

Dr. Fensler are camera de aşteptare mai strălucitoare decât a oricărui psihiatru din oraş. Nu arată nici pe departe ca balamucurile la care am auzit că merg cei mai mulţi bogătani din New York, ca Julie. Totu-i minunat, inclusiv masa Christian Liaigre excepţional de bine dotată cu reviste de modă şi bârfe, chiar şi cu cele greu de procurat, ca *Numéro.* M-am uitat înjur. Era mai bine decât în rândul întâi la o prezentare de modă Michael Kors. Toate fetele din sală erau până peste poate de fantastice şi aproape toate păreau a fi actriţe sau femei mondene. Sunt sigură c-am zărit-o pe Reese W., dar nu mi-am putut da seama dacă-i chiar ea, pentru că avea

mai toată faţa acoperită de ochelarii de soare. Dar detaliul cel mai important al sălii de aşteptare era faptul că toate fetele arătau *très* fericite : fiecare era, pur şi simplu, superbă, înconjurată de pungi de cumpărături şi purta noile sandale cu cureluşe de la Tod, care nu se găsesc nicăieri şi sunt perfecte pentru ziua aceea călduroasă de iunie. Discutau subiecte nelegate de terapie, cum ar fi următoarea lor vacanţă la Capri şi cât de minunat a fost Crăciunul trecut la St. Barths. Fetele astea arătau de parcă n-aveau nici o problemă. De fapt, arătau de parcă nici măcar *nu ştiau* ce-i aia o problemă. Nici vorbă să fie încruntate sau cătrănite. În mod clar, eram cea mai nefericită şi prost îmbrăcată persoană de acolo. Evident, dr. Fensler era un geniu. De-abia aşteptam să-l întâlnesc. Eram sigură că la el nu ţine cu asigurarea medicală.

La vreo zece minute după ce am ajuns, o soră medicală frumuşică, îmbrăcată în ţinută sport din velur alb, m-a condus în sala de tratamente. Era ceva nou : nu tu canapea veche, din piele, nu tu cărţi de psihanaliză pe rafturi, doar o lumină puternică şi un şezlong înalt, exact ca alea de pe marginea piscinei de la hotelul Mondrian din LA. M-am aşezat şi am aşteptat. Eram puţin emoţionată. Oricine a avut parte de psihoterapie ştie cât de dureros e să dezvălui totul despre tine unui străin, pentru ca apoi să fii sfătuit să te schimbi. Gândul nu era tocmai atrăgător. Dar dacă voi pleca arătând ca fetele alea sexy din camera de aşteptare, o voi face bucuroasă.

Uşa s-a deschis. Dr. Fensler - ferchezuit şi bronzat - aruncă o privire înăuntru.

— Heeei! Bună!!! Ce bine-mi pare să te văd ! îmi spuse şi mi s-a părut că sună mult prea entuziast. E clar, n-a observat că mă îmbrăcasem pentru consultaţie ca pentru o petrecere. Arăţi *fan*-tastic! Dumnezeule, ce *ten.* Locuieşti într-un *frigider?*

Până să-i răspund, ciripi:

— Trebuie să injectez două buze. Mă întorc în *zece secunde.* Nimeni nu aranjează buzele mai repede sau mai bine decât dr. Fensler.

Se strecură afară ca o şopârlă. Julie era nebună de legat. Nu m-a trimis la psihiatrul, ci la dermatologul ei. Am sunat-o imediat.

— Julie, i-am spus pe un ton aspru, dr. Fensler e dermatolog!

— Ştiu. E genial. Nimeni cu adevărat important nu merge la o petrecere fără să treacă mai întâi pe la Fensler.

— Dar, Julie, eu nu mă duc la o petrecere. Mă distrez de una singură şi nu-i nostim deloc. Vreau să plec, nu sunt sigură că dr. Fensler este persoana potrivită să mă ajute. Am crezut că spui c-am nevoie de psihanaliză.

— Iubito, dermatologia *este* noua psihanaliză, mă asigură ea. (Crede că tot ce-i nou e bun doar pentru că-i nou.) N-ai văzut ce sumbri sunt oamenii care merg la psiholog? Psihologii îi fac pe oameni nefericiţi. Chestia formidabilă în legătură cu dr. F. este aceea că vii pentru o nevinovată injecţie cu Botox şi pleci mai fericită decât după zece ani de psihanaliză. Eşti frumoasă, te simţi minunat. Simplu. Unele newyorkeze au devenit dependente, merg în fiecare zi. Evident, nu vreau să păţeşti şi tu aşa,

dar sunt convinsă că puţină terapie dermatologică ar fi o experienţă pozitivă. E ca şi cum ai trişa, dar în sensul bun al cuvântului.

Acum înţelegeam de ce toate fetele din camera de aşteptare arătau atât de fericite. Se drogau cu Botox. Fără încruntături, fără expresie, numai zâmbete.

— Julie, nu cred că o să-mi facă bine. Vreau să vorbesc cu cineva despre ceea ce s-a-ntâmplat. Nu vreau să afişez expresia îngheţată, Botox, care-i la modă acum.

— Dar cine a spus că trebuie să-ţi injectezi Botox ? Fă-ţi o exfoliere, poate o injecţie cu enzime. Poţi să-i spui doctorului F. totul. Cinci la sută e tratament, în rest doar ascultă, or tu de asta ai nevoie. Uite ce-i, el ştie cum stă treaba cu legăturile din Manhattan mai bine decât orice consilier matrimonial la care am fost şi, pe cuvânt, am fost la toţi cei din Upper West Side. Nu te-aş trimite eu la cel mai bun?

— Ba da.

Era *très* tentant. Vreau să spun, n-am mai auzit de psihanaliză care să te facă să arăţi ca una dintre fetele lui Michael Kors. Dacă tot eram nefericită, barem să arăt bine. încerc să nu fiu atât de superficială ca Julie, dar, câteodată, când îţi este în joc starea mintală, n-ai de ales.

— OK. Atunci încearcă. Fac cinste. Apropo, ai văzut-o pe K.K. în sala de aşteptare? Sunt convinsă că-şi face tratamentul acela nou, de la Paris, cu mască Botox, dar ea se jură că are faţa aia încremenită pentru că se freacă douăzeci de minute, în fiecare seară, cu ulei de trandafiri persan. E o mincinoasă neruşinată.

Nimeni n-arată atât de bine de la tratamentele naturiste.

Dr. Fensler se iţi de după uşă şi intră în cabinet.

— Julie, trebuie să închid. A venit.

— Deci, povesteşte-mi totul, mi-a zis. Te-ai despărţit de prietenul tău?

Am încuviinţat dând din cap.

— O să te fac frumoasă şi fericită, ca pe toate fetele mele. N-o să te mai gândeşti la el niciodată. Stai liniştită! Dacă vrei, poţi veni în fiecare zi. Mai toate fetele procedează la fel când trec printr-o traumă asemănătoare.

Se apropie şi începu să-mi studieze tenul.

— Iâââh! făcu el. Un coş. Ai fost recent în Europa?

Da, i-am răspuns, gândindu-mă că omul ăsta poate-i chiar un geniu

— .Acnee declanşată de zborul cu avionul. Nimeni nu scapă de asta. E ultimul răcnet. Eşti deprimat, eşti stresat, zbori în jurul lumii ca o muscă fără cap, nu faci faţă schimbării de fus orar, hormonii tropăie şi - *bang*! - iată acneea de zbor. Ştii că toate supermodelele vin *direct* la mine când coboară din cursa Air France de la Paris? Vin şi pleacă, o exfoliere, o injecţie, şi sunt superbe din nou. Arată mai bine şi *se simt mai fericite.* Iar acum, povesteşte-mi de băiatul ăsta de care te-ai despărţit.

I-am spus toată povestea, exagerând pe ici pe colo, ca s-o fac mai interesantă. Normal, am omis părţile mai umilitoare, cum ar fi călătoriile

ratate în Brazilia. Nu voiam ca dr. F. să ştie şi chestiile foarte intime.

— Asta nu e tot, mi-a zis. îmi ascunzi ceva.

I-am povestit, fără tragere de inimă, despre tentativa mea parizianã de sinucidere, pe care am înfrumuseţat-o. De asemenea, am recunoscut că n-am mai avut parte de Rio după călătoria la LA.

— Ei bine, ori era orb, ori homosexual, glumi dr. Fensler, încercând să mă înveselească. Genul acesta de respingere e foarte supărător.

— Mă simt ca naiba, l-am aprobat. Şi nu-mi mai trece.

— Ah, dar o exfoliere Alpha-Beta va face minuni, mă încurajă dr. Fensler, punându-şi mănuşile de plastic.

Şi-a pregătit sticluţele cu un lichid limpede şi m-a rugat să mă întind. îmi întinse pe faţă prima soluţie. înţepa.

— Aau! m-am miorlăit.

— Ah, foarte bine! Tenul tău o să fie imaculat când o să pleci de-aici. Fiecare celulă va fi perfectă. Nu vei mai lăsa pe nimeni să te rănească vreodată. O să te întrebi de ce-ai stat atât de mult cu o persoană imposibilă.

Am dat din cap. Nu puteam vorbi pentru că aburii de la chimicale erau foarte puternici.

— Ştii de ce-ai acceptat să stai atâta timp cu un ticălos?

Am clătinat din cap. încă nu mă dumirisem de ce m-am lăsat atrasă de cineva care, după cum mi-am dat seama ulterior, s-a purtat groaznic cu mine.

— Relaţie disfuncţională clasică. Te bat la cap până simţi că nu eşti bună de nimic fără ei. Nimeni nu pricepe de ce stai cu el. Dar tu ştii. Din punctul tău de vedere, e un caz clasic de autosubestimare. Draga mea, îţi construieşti singură părerea despre propria persoană şi nimeni nu va putea să ţi-o clatine. Când ţi-o vei recăpăta, bărbaţii vor fi atraşi de tine *În mod incontrolabil.* încrederea de sine e ca un magnet. Dar trebuie să te iubeşti pe tine însăţi înainte ca altcineva să te iubească cu adevărat. Pot să te fac frumoasă pe dinafară, dar trebuie să fii frumoasă şi pe dinăuntru. Gata cu sfaturile. OK, acum pun a doua soluţie.

Aceasta m-a ars mai mult decât prima. Nu vedeam cum îmi poate fi benefic aşa ceva pentru ten sau suflet. Am reuşit să murmur:

— Ei bine, cred că respectul de sine e pe calea cea bună. Am întâlnit un tip care mă iubeşte ca pe lumina ochilor.

— Şi unde e? mă întrebă dr. F.

— Ah, e-ntr-o călătorie de afaceri. E mai mult plecat, i-am răspuns.

— Ei bine, fii atentă să nu locuiască în Connecticut cu nevasta şi trei copii.

Am chicotit. Dr. Fensler era nostim.

— Acum am să las stratul acesta încă cinci minute, să-şi facă efectul, apoi vei fi din nou strălucitoare, draga mea. Eşti o fată fenomenală. Să nu te opreşti la bărbatul care nu te tratează ca pe-o prinţesă ce eşti. Fără scandalagii, fără bandiţi care te mutilează şi-ţi secătuiesc energiile.

Habar n-aveam cum venea chestia cu mutilatul, dar am s-o evit de-acum încolo. Te

pomeneşti că, aşa cum susţinea Julie, în New York secretul fericirii constă în găsirea dermatologului potrivit.

Dr. Fensler aranjă ceva în dulăpior apoi mă întrebă:

— Cum era viaţa sexuală cu tipul cu care erai logodită ?

Oamenii pun întrebări personale cu atâta nonşalanţă. Felul cum te întreabă unii despre Brazilia, de parcă s-ar interesa de-o vacanţă la Palm Springs sau ceva de genul ăsta, e de-a dreptul lipsit de tact.

— Ei bine, vreau să spun, hmmm. Pe vremea când mai făceam dragoste, era... la superlativ, i-am răspuns stânjenită.

— Aha! *Fii atentă!!!* mă avertiză Fensler. Niciodată, dar niciodată, să nu te măriţi cu bărbatul cu care ai avut cea mai bună partidă de sex. Bărbatul acesta te va răni. E pasionant, excitant, dar asta nu înseamnă decât că amândoi apăsaţi pe butoanele disfuncţionale ale celuilalt. Fii atentă cu bărbaţii de care eşti foarte atrasă din punct de vedere sexual - sunt periculoşi. Psihanaliza asta ne spune într-o formă sau alta.

M-am abţinut să-i spun că partidele de sex cu Eduardo erau de un milion de ori mai bune decât cele cu Zach. Ce era să fac? Să termin relaţia tocmai fiindcă eram atât de atrasă de el? Să-mi dau întâlniri cu o persoană respingătoare? Uite-aşa se contrazice psihanaliza. N-ai cum îndrepta lucrurile pe care trebuie să le îndrepţi. Dr. Fensler îmi întinse o oglindă.

— Uită-te la tine. Fenomenal!

Dr. F. realizase ceva uimitor. Tenul meu strălucea. Arătam mai curând ca o persoană care tocmai s-a întors după o vacanţă de-o lună pe insule, decât ca o fată care-şi revenea după o tentativă de sinucidere în Franţa. Dintr-odată m-am simţit plină de încredere. Sentimentul era asemănător cu acela pe care l-am avut când mi-am cumpărat o eşarfa de mătase Pucci şi am purtat-o pe un iaht în maniera Christinei Onassis.

— Mă simt minunat, mulţumesc din suflet, i-am spus în timp ce mă ridicam să plec.

— Ţine-o tot aşa. În clipa când nu mai simţi asta, vino direct aici să-ţi redau zâmbetul, ai înţeles ?

Partea bună a dermatologilor, spre deosebire de psihiatri, este aceea că te fac pe dată să te simţi cu adevărat mulţumită de tine însăţi. în timp ce treceam prin sala de aşteptare, vă jur că le-am făcut, literalmente, cu mâna fetelor acelora superbe. Eduardo mă adora, Zach ţinea de domeniul trecutului, iar eu arătam de milioane.

Sinceră să fiu, dac-aş fi ştiut despre exfolierile Alpha-Beta dinainte, nu m-aş mai fi încurcat din capul locului cu un ratat ca Zach.

Ce noroc am avut că dr. F. mi-a aranjat tenul chiar azi, când Eduardo trebuia să se întoarcă şi anticipam ceva superproustian alături de el, indiferent de recomandarea doctorului. Aerin van Orenburg - tânăra fiică retrasă a lui Gustav van O., care afirmă cu orice prilej că are mai multe opere de artă decât Muzeul Getty - decisese să renunţe la stilul de viaţă monahal şi dădea un bal mascat. Circula zvonul că Aerin nu

făcuse altceva de când terminase facultatea decât să stea acasă şi să împletească huse din lurex auriu pentru colecţia ei masivă de pantofi Christian Louboutin. Toată lumea voia să meargă la petrecerea ei. Dar ea, în ciudăţenia ei, i-a invitat doar pe jumătate din cei care ar fi dorit să vină.

Lui Aerin îi plăcea să fie contradictorie. Tema petrecerii - „Robert şi Aii" - era superobscură şi i-a pus în încurcătură pe toţi. Ideea era ca toţi bărbaţii să se îmbrace ca mogulul cinematografului anilor '70, Robert Evans, iar fetele ca fosta lui soţie, Aii MacGraw. Problema cu balurile mascate este că, dacă tot organizezi unul, trebuie să fi superoriginal. Am auzit că unele fete răutăcioase din New York dau foc, pur şi simplu, invitaţiilor dacă li se pare că tema e „fumată". Se pare că nu mai poţi da vreodată petreceri cu nici una dintre următoarele teme: Mick şi Bianca; Boogie Nights; Bill şi Monica. De asemenea, cele cu tematica „piele şi blană de leopard" sunt interzise pentru că toată lumea trişează şi, pur şi simplu, se îmbracă de la Roberto Cavalli.

Lara, Jolene şi Julie erau dezgustate de tema propusă. N-ar putea imita coafura lui Aii decât dacă ar purta perucă.

— Atunci, pune-ţi perucă, am sfătuit-o eu pe Julie, care mă sunase pentru o consfătuire urgentă pe tema costumaţiei.

— *În nici un caz* nu-mi pun o perucă brunetă greţoasă peste părul meu superb, blond. Ariette ar *muri.* Cum poate să-mi facă Aerin una ca asta după câtă grijă am avut de ea la Şcoala Spence?

Mai rar se întâmplă ca o brunetă ca mine să aibă un avantaj social asupra unei blonde newyorkeze. Dar iată că se poate. De-abia aşteptam petrecerea din seara asta.

— De ce nu te duci la Ariette să te facă brunetă cu spumă colorantă, doar pentru astă-seară? i-am sugerat eu lui Julie.

— Iâh, nu! Vreau să spun, părul meu ar putea să mi se-nnegrească dacă fac aşa ceva, îmi replică ea. Adevărul e că părul natural al lui Julie chiar este închis la culoare, dar am hotărât să nu-i amintesc asta. Mă duc costumată ca blonda Aii MacGraw. Ar fi arătat mai bine aşa. De ce trebuie să fie Aerin aşa o pacoste ? Nu face decât să necăjească pe toată lumea pentru ca să scrie Suzy despre ea cum că-i cea mai originală Prinţesă din Park Avenue.

— Dar nu te obligă nimeni să te duci, i-am spus.

— Pesemne, glumeşti. *Nimeni* n-a fost invitat. *Trebuie* să mă duc. Este evenimentul săptămânii. Chiar dacă nu-i decât luni, aşa că, de fapt, nici nu mi-am început săptămâna.

Julie a închis, apoi m-a sunat înapoi câteva secunde mai târziu, să-mi spună:

— Frumuşico, să nu-i spui lui Aerin chestia aia cu evenimentul săptămânii, fiindcă nu vreau să ştie că petrecerea *ei* este evenimentul cel mai important al săptămânii *mele.*

Eduardo mi-a promis că va veni la petrecere, ceea ce, recunosc de bunăvoie, era evenimentul săptămânii mele. Julie a hotărât să vină însoţită de Tbdd, care, în mod clar, reapăruse pe lista ei lărgită de prieteni-de-

ultimă-oră, iar Charlie era în LA. (Slavă Domnului. Gândul că s-ar fi putut încrunta la mine într-o cameră plină de sosii de-ale lui Robert şi Aii nu era prea atrăgător.) Aerin are alergie la economii. Şi-a transformat toată casa într-o replică a faimoasei locuinţe a lui Robert Evans din Beverly Hills. Pe un ecran uriaş din bibliotecă rula *Love Story.* L-au adus cu avionul din LA pe Matsuhisa, să se ocupe de meniu. Se pare că adevăraţii Robert şi Aii erau în mulţime, deoarece Aii era naşa lui Aerin sau ceva de genul acesta. Era, însă, greu să-i deosebeşti printre zecile de Robert şi Aii.

Pe la mijlocul petrecerii mi s-a-ntâmplat ceva ciudat. Tocmai mă relaxam pe o canapea de catifea când Todd s-a aşezat lângă mine. De-abia l-am recunoscut cu costumaţia lui de Robert Evans - pantalonii evazaţi de catifea şi ochelari de soare imenşi. Părea agitat. Dintr-odată s-a uitat fix la mine şi mi-a spus:

— Trebuie să-mi dai numărul tău de telefon.

Ce grozăvie, m-am gândit. Todd este prietenul
lui Julie. N-are cum să se dea la mine.

— De ce ? l-am întrebat.

— Trebuie să te sun. Vreau să... Trebuie să-ţi spun ceva, mi-a răspuns.

Todd îmi făcea silă. Se uita la mine complice.

— Todd, nu vreau să mă suni, e bine ?

A plecat. Părea stânjenit.

Petrecerea a fost atât de reuşită încât mi s-a părut că eram acolo doar de cinci minute şi când colo se şi făcuse unu dimineaţa. Când eşti

la o petrecere grozavă, timpul zboară. La petrecerile dezastruoase se târăşte ca un melc, ceea ce-i atât de enervant. Julie a plecat cu Todd. Eu am luat un taxi.

în taxi m-a cuprins un gând oribil. *Unde era Eduardo ?* Nu venise. Mi-am verificat mobilul. Nici un mesaj. Am apelat robotul de acasă. Nici acolo nu lăsase vreun mesaj. L-am sunat pe mobil şi nu mi-a răspuns. Am sunat la apartamentul lui. Nimic.

Nu eram disperată, pe cuvânt. Doar că nu aşa voiam să fiu tratată. Mă lăsase de una singură, să mă hărţuiască Todd. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru dr. Fensler. în noaptea aceea eram atât de plină de respect faţă de propria-mi persoană încât am decis să-i spun lui Eduardo că totul s-a terminat, doar ca să vadă că-s un anume gen de fată cu un anume fel de respect faţă de propria-i persoană, care trebuie tratată precum cel mai strălucitor smarald din diadema străbunicii. După ce mă va fi implorat să-l iert, voi accepta *cu greu,* dacă îmi va promite că-şi schimbă atitudinea. La urma urmei, era prima dată când se întâmpla aşa ceva cu Eduardo şi nu spune legea să arăţi clemenţă infractorilor la prima abatere ?

Când am ajuns acasă, respectul de sine era încă *aproape* intact, ceea ce mi s-a părut o mică victorie, ţinând cont de înfrângerea pe care o înregistrasem în seara aceasta. M-am dus direct la telefon şi am văzut că butonul MESAJE licărea intermitent. L-am apăsat. Ar fi bine ca Eduardo să aibă pregătită o explicaţie foarte bună. Dar nu era el. Aveam trei mesaje de la Todd (cum o fi

făcut rost de numărul meu ?) care mă ruga să-l sun. Băiatul ăsta era sărit de pe fix. Vreau să spun, s-o urmăreşti pe cea mai bună prietenă a iubitei tale înseamnă să comiţi un incest. Iar Todd ştia că mă întâlnesc cu Eduardo. Fuseseră la aceeaşi şcoală şi erau vechi cunoştinţe.
Soneria telefonului m-a trezit a doua zi dimineaţa la ora 6.30. Am ridicat receptorul deşi mi se pare lipsit de etică să iei contact cu lumea din afară înainte de 10.30.
— Sunt eu, Todd...
— Todd, e-atât de devreme !
— Trebuie să vorbesc cu tine.
îmi plăcea cum dă roade exfolierea pe care mi-o făcuse dr. F., dar oare chiar îmi doream ca Todd să fie atras de mine?
— Todd. Eşti un drăguţ. Eşti al lui Julie. Nu vreau să fii iubitul meu. Eşti nebun, i-am spus.
— Dar...
— Lasă-mă să dorm!
Am închis.
în mod clar, intrasem în era apelurilor telefonice nebune în creierii dimineţii deoarece peste vreo zece minute, am fost sunată din nou. *Iâh,* am gândit, *nu pot să mai fac faţă acestor miorlăieli ale lui Todd.*
— Da? am răspuns aspru.
— Eşti chiar tu, *carina,* dulcea mea petală?
Era Eduardo. Vorbea în şoaptă. Nimeni nu-mi mai spusese vreodată *carina,* dulcea mea petală, dar asta nu m-a îndepărtat de la plan: chiar dacă mai târziu voi arăta clemenţă, acum trebuia să fiu neîndurătoare. Cu vocea mea cea mai încrezătoare, i-am spus:

— Eduardo, sunt dezamăgită. Aseară m-ai lăsat baltă.

Şi chiar eram. Vreau să spun, făcusem un efort uriaş să arăt ca Aii MacGraw în punctul culminant al carierei sale, iar el a ratat momentul.

— Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, i-am spus.

— *Non!* Iubito, sunt blocat în Florida, la aeroport. Ştii c-a fost un uragan aici, pe coastă? Aeroportul e chiar în ochiul uraganului. Nu mi-au lăsat pilotul să decoleze. A trebuit să mă cazez într-un hotel Sheraton oribil. Sunt epuizat şi toate liniile telefonice au fost întrerupte până acum. îmi pare atât de rău că n-am putut să te contactez seara trecută, fiindcă, ştii, *je t'adore.*

M-a cuprins un megaatac de vinovăţie. Când te gândeşti c-am fost atât de neîncrezătoare în timp ce Eduardo dormea sub vreun cearşaf sintetic, îngrozitor, de hotel. Totuşi, n-am spus nimic.

— Hai să te scot la cină în seara aceasta. La Serafina. Au cele mai bune spaghete din New York. Poţi să refuzi aşa ceva?

N-am putut. Dacă aţi fi mâncat vreodată spaghete cu scoici în sos de şampanie la Serafina, respectul de sine vi s-ar fi dus şi vouă pe apa sâmbetei.

La o aruncătură de băţ de Barneys, restaurantul Serafina de pe East Sixty-first Street este C.G. al î.l. din New York. Se pare că Albert de Monaco merge direct acolo de cum coboară din avionul său, doar ca să mănânce o pizza cu hribi, iar cei „de Grecia" şi „de Belgia" rareori mănâncă altundeva. Acolo e plin de „de"-uri

oriunde te uiţi. Sunt foarte amabili unii cu alţii, dar Eduardo spune că grecii sunt teribil de geloşi pe belgieni, pentru că belgienii încă mai au o ţară, chiar dacă nimănui nu i-ar da prin cap să meargă acolo nici dacă ar fi ultimul loc pe pământ. Chiar nu-nţeleg. Vreau să spun, mai bine n-aş avea deloc o ţară şi aş locui într-un cartier extraordinar, ca Manhattan-ul, decât să am o ţară ca Belgia şi să fiu obligată să stau acolo, unde n-ai ce bea în afară de bere şi n-aş avea nici o şansă să-mi fac o exfoliere Alpha-Beta.

Am decis să port rochia aceea superbă de satin verde-pastel de la Louis Vuitton. Judecând lucrurile retroactiv, cred că încercam să-i comunic subliminal lui Eduardo că eram candidata perfectă la titlul de prinţesă de Savoia. Era genul de rochie pe care l-ar fi purtat Grace Kelly dacă ar fi fost brunetă. De asemenea, era în ton cu supărarea mea, fiindcă Eduardo n-o să fie în stare să se concentreze asupra spuselor mele şi, cu puţin noroc, o să accepte pe loc următoarele doleanţe:

1. Să nu mai lipsească atât de mult. Călătoriile de afaceri sunt acceptabile doar de luni până vineri.
2. Să-şi înlocuiască nenorocitul ăla de telefon Motorola cu unul digital, care funcţionează peste tot, chiar şi în avionul tatălui său.
3. O nouă vizită la palat, *tres* curând.

în clipa când am păşit în restaurant, l-am văzut pe Eduardo la intrare, bronzat, cu părul dat cu briantină, pieptănat spre spate. Mi-a spus: — *Carina* mea, în seara asta eşti *bellissima.* Mi-au

zburat din cap toate condiţiile. Nici nu-mi mai aminteam de ce sunt supărată. (Din fericire, îmi notasem toate condiţiile în palmă: mi-am închipuit eu c-o să uit instantaneu totul în clipa în care o să dau cu ochii de el.)

Ni s-a repartizat o masă grozavă, cu vedere asupra întregului restaurant. Era noaptea Prinţeselor Suedeze: aveau o masă numai pentru ele, în mijlocul localului. Toţi ochii erau îndreptaţi într-acolo. Asta, cred eu, deoarece sunt blonde naturale şi nimeni nu putea să creadă că părul lor e real. Apoi, mai erau „de Grecia" oriunde te uitai, însoţiţi de frumoasele lor soţii americane blondine, şi am zărit-o şi pe Julie, într-un colţ îndepărtat, împreună cu Tbdd - iâh! - şi cu o masă plină de „de Austria". De asemenea, într-un colţ, mai era un puşti în genul celor din East Village, îmbrăcat în ţoalele alea gotice pe care poţi să le cumperi din East Ninth Street. Nu se prea încadra în peisaj, asta până când s-a apropiat şi l-a salutat pe Eduardo, care l-a prezentat drept Iago de Danemarca. *Hamlet,* mi-am zis, *ce drăguţ.*

Iago ni s-a alăturat la cină. (Asta nu făcea parte din plan, dar uitasem să adaug pe lista de doleanţe „fără cine romantice *ă trois* cu prinţi danezi obscuri".) Conversaţia s-a învârtit mai ales în jurul subiectelor de mare interes pentru monarhii europeni de mică însemnătate, cum ar fi:

1. Când îşi vor recăpăta regatele?
2. Cine a avut cele mai multe accidente de maşină

la Rosey?

3. Va fi sudul Franţei în totalitate invadat de ruşi?
4. Cum vor face să fie din nou invitaţi pe iahtul regelui Spaniei, în vara aceasta?
5. Mai e la modă Plaja Nikki din Saint Tropez? Sau e mai şic să-ţi afişezi bronzul/tipesa/propria persoană pe La voile Rouge?

Conversaţiile „de”-urilor sunt, de fapt, foarte plictisitoare, dar, dacă ai de gând să devii prinţesă, trebuie să te prefaci că sunt cele mai fascinante subiecte din lume. De asemenea, trebuie să te prefaci că eşti de părere c-ar fi minunat să-şi primească regatele înapoi, chiar dacă eşti o fată foarte democrată, ca mine, care crede că monarhia e răsuflată. În sinea mea sunt convinsă că cei mai mulţi dintre aceşti tineri prinţi nu sunt în stare să-şi conducă nici propriile blocuri în care locuiesc, darămite o naţiune. (În afară de Prinţul William, care e atât de sexy încât ar putea conduce tot universul dacă ar vrea.)

După ce a plecat Iago, Eduardo s-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat pe un ton foarte romantic:

— Tiramisu?

— Eduardo, sunt foarte supărată. Nu mai ies cu tine de-azi înainte şi, în mod clar, n-am să mă culc cu tine, i-am răspuns.

Nu voiam ca Eduardo să creadă că m-ar putea avea înapoi *în seara aceea,* chiar dacă, de fapt, l-aş fi lăsat să mă recucerească fără să stau pe gânduri. Mi-era foarte greu să mă concentrez din cauza pacostei ăleia de Todd, care îmi tot făcea semne ciudate din partea cealaltă a

restaurantului, arătând spre toaletă. Bărbaţii din New York sunt nebuni de-a binelea. Am încercat să-l ignor.

— De fapt, îmi spuse Eduardo, voiam să te întreb dacă nu ţi-ar plăcea să comandăm ceva şi la desert. - Ce jenant! - Ştiu că eşti supărată şi nu aştept nimic din partea ta. Ai tot dreptul să fii nemulţumită, continuă el.

Drăguţ, nimic de zis, dar eram dezamăgită. Mă bazasem în seara asta pe-un Proust foarte stimulator - după multe insistenţe din partea lui, bineînţeles. I-am răspuns că o să mănânc desert; de vreme ce era singurul tiramisu de care urma să beneficiez, m-am gândit că n-ar trebui să refuz. Apoi s-a-ntâmplat ceva foarte drăguţ. Chelnerul a adus prăjitura, care era în formă de inimă.

— Mă ierţi? mă imploră Eduardo.

— Nu, i-am răspuns vrând să sugerez, de fapt,
da.

— Vii cu mine în Sardinia pe iahtul regelui Spaniei peste două săptămâni?

— Nu, i-am răspuns din nou, vrând să spun, de fapt: *Să dau o fugă chiar acum direct la Eres pe Madison, să-mi iau costumul acela de baie alb căruia i se face reclamă ?*

Oricum, când am terminat prăjitura - care a fost până peste poate de delicioasă -, am găsit o inimioară roz de cristal, care mă aştepta pe fundul farfuriei. Eduardo putea să dispară liniştit în călătoriile lui de afaceri şi să nu mă sune deloc *în tot timpul acesta,* dacă dorea.

— Iartă-mă, *Principessa,* m-a rugat din nou.

— Eşti iertat, i-am răspuns, fiindcă ador sfârşiturile fericite care implică şi un cadou.

— Mergem ? mă întrebă

— Bine, dar mai întâi mă duc până la toaletă.

Voiam să-mi rujez buzele şi să-mi refac puţin
machiajul înainte să plecăm acasă. Aş putea spune că eram până peste poate de copleşită. Eduardo era perfect. S-a scuzat graţios şi a recunoscut c-a greşit şi că aveam dreptate în toate, fără să mai fie nevoie să-mi enunţ doleanţele. Nici nu-mi imaginam cum de-am putut fi logodită cu cineva ca Zach, când erau disponibili oameni ca Eduardo. Am intrat într-una din cabine. Uşa de la toaletă s-a deschis şi cineva s-a năpustit înăuntru cu răsuflarea tăiată. Auzisem că suedezele alea prizau cocaină aici. Am încremenit.

— Hei, am auzit o voce. Trebuie să mă asculţi.

Era Todd.

— Todd, lasă-mă-n pace. Nu mă interesează ce vrei să-mi spui, i-am zis

— M-a trimis Julie. Insistă să-ţi spun adevărul.

Asta chiar era ciudat.

— Poftim? am întrebat

— Nu trebuie să mai ieşi cu el, mi-a replicat.

— Nici gând, Eduardo e adorabil. Ne petrecem weekendul pe iahtul regelui Spaniei.

— Renunţă! Te previn, o să te doară.

Am ieşit din cabină şi mi-am deschis portfardul. Trebuie să recunosc că era oarecum

formidabil faptul că doi bărbaţi se băteau pe mine, dar m-am purtat ca şi cum era *îngrozitor.*

— Todd, ştiu că mă placi, dar eu, una, sunt cu Eduardo, iar tu eşti cuplat cu cea mai bună prietenă a mea, i-am spus.

— Dar nu vreau să fii iubita mea.

Poftim ? Ce deprimant. Voia doar să se culce cu mine. Aproape că-i mai rău.

— Vreau doar să fii fericită, asta-i tot. Il cunosc pe Eduardo foarte bine, din şcoală, şi ştiu că n-o să te facă fericită. I-am spus totul lui Julie, iar ea m-a pus să te încolţesc şi să nu te las să ieşi de la toaletă până nu afli totul.

— Tbdd, nu-ncerca să strici totul ! Mă aşteaptă, trebuie să plec, i-am zis deschizând uşa larg.

Todd o trânti la loc şi-mi tăie calea.

— Lasă-mă să trec, i-am spus.

— E însurat, locuieşte în Connecticut şi are trei copii sub cinci ani.

— Nu fi prostuţ. E cel mai ridicol lucru pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată.

— E adevărat.

— Ba nu!

— Nu te-ai întrebat de ce-i plecat în călătorii de „afaceri" în fiecare weekend ? mă întrebă Todd.

— Are treabă, i-am replicat fermă.

— Italienii nu lucrează în weekend !

— Eduardo lucrează, i-am răspuns.

— Şi-i funcţionează telefonul când e la slujbă? Nu-mi venea să cred. Adevărul e că aveam nevoie de o călătorie la Rio în seara aceea. Apropo, asta rămâne între noi.

— Il cunosc, e un Don Juan. îmi pare rău, încercă Todd să mă consoleze.

— Taci ! i-am spus, încercând să-l împing la o parte din faţa uşii.

— *„Il n'y a rien comme le désir pour empêcher les choses qu'on dit d'avoir aucune ressemblance avec ce qu'on a dans la pensée”.* Ţi-a spus asta?

Cum de ştia Tbdd chestia asta? Ciudat.

— Ştii ce înseamnă ? mă întrebă.

— E un citat din Proust.

— Şi ce înseamnă ?

Nu i-am răspuns. Nu l-am întrebat niciodată pe Eduardo ce înseamnă. Suna formidabil.

— Lasă-mă să ţi-l traduc. *„Nimic nu se compară cu dorinţa cuiva de-a împiedica lucrurile rostite să aibă vreo asemănare cu gândurile sale.”* Foloseşte fraza asta de când lumea.

Eram uluită. Todd citea Proust? Şi eu, care credeam că am de-a face cu un puşti bogat şi analfabet. Retrag totul, pe cuvânt. Nici n-am putut să mă mai uit la el. Mi-am luat poşeta şi am întins-o din restaurant în viteză, prin bucătărie.

Proasto, mă gândeam în timp ce evadam. Dacă aş fi învăţat franceza la perfecţie, nu mi s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea

.fetele din JicmcM întâi -

cade 1 Ol

1. Căminul spiritual: prezentările de modă din New York. Totdeauna în rândul întâi la Oscar, Michael, Carolina şi Bill (de la Renta, Kors, Herrera şi Blass).
2. Vârsta: între douăzeci şi maximum treizeci şi un pic de ani. O FdRÎ are douăzeci şi trei de ani de peste opt ani şi jumătate.
3. Pedigree: bunicul a întemeiat o puternică bancă comercială/o gamă de produse cosmetice/ un imperiu aviatic. Ascendenţa WASPy, un plus. îmbrăcămintea WASPy, un minus.
4. Măsura hainelor: coincide cu cea a mostrelor - ceea ce înseamnă 0 sau 2 cel mult. Dacă ajungi în rândul întâi şi nu eşti firavă, ai nevoie, în compensaţie, de-o personalitate puternică.
5. Vacanţe: casa bunicii, de la Palm Beach, insula proprietate personală a celei mai bune prietene ; acasă în propriul apartament (cireaşa de pe tort, când nu locuieşti deloc acolo).
6. Sfat legat de modă: pantofi cu tocuri cui din piele de aligator, galbeni ca mierea. Priviţi cu ochiul liber, sunt invizibili şi fac picioarele să pară mai lungi.
7. Filozofia în materie de cumpărături: întotdeauna cumpără cu bucata. FdRÎ nu cer niciodată nimic împrumut.
Cele mai bune prietene: alte Fete din Rândul întâi.
FdRÎ nu se întreţin cu Fetele din Rândul al Doilea - nu le face bine să-şi sucească gâtul

8

.T)

l__– regulă, când îmi promit să nu sun vreun fost prieten, cum fac toate fetele cu inima sfâşiată, îl sun *imediat*. Eduardo mi-a trimis nenumărate mesaje scrise de mână şi bomboane de ciocolată Fauchon, dar nu l-am sunat, deşi întreaga poveste m-a dărâmat cum nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată dărâmată. Vreau să spun, Zach a fost şi el îngrozitor, nu tu inel, nu tu Brazilia, dar Eduardo fusese atât de parşiv. Cine-ar fi crezut că-s atât de ghinionistă încât să am parte de-aşa doi bărbaţi într-o singură viaţă? Şi totuşi, nu eram foarte traumatizată. Vedeţi voi, dr. F. făcuse minuni cu egoul meu, care a ieşit mai puţin şifonat decât v-aţi putea închipui. Când Julie a declarat: „Nu există decât un singur Prinţ pe care merită să-l cunoşti şi acela este Artistul Odată Cunoscut sub Numele Acesta", i-am dat dreptate.

Am decis să dau uitării poveştile de dragoste eşuate. Mi-era foarte clar că PS era o chestiune potenţială şi nimic mai mult. Mai nou, sau, mai bine zis, revenind la o mai veche hotărâre, m-am decis să mă concentrez asupra carierei. Fata asta din Rândul întâi, Jazz Conassey - moştenitoarea afacerii cu cherestea Conassey din Wisconsin, al cărei nume era pe buzele tuturor, sosise de curând la New York. Se îmbrăca tot timpul până peste poate de uimitor, în fustiţe foarte, foarte scurte, cu jachete micuţe *haute couture* şi purta ochelari de soare ca o Twiggy a noului mileniu. Trebuie să fi studiat moda la Paris, pentru că nu devii expertă în eleganţă stând într-o pădure din Wisconsin. Oricum, redactorul acela minunat, care m-a lăsat fără carieră atunci când am avut problemele alea penibile cu Advil-ul, voia să scriu un articol despre ea. Am fost imediat de acord. Nu numai că aveam nevoie de bani, dar voiam să şi arunc

o privire în şifonierul ei, despre care se zvonea că-i ticsit cu câte o mostră de la fiecare prezentare de modă Pucci.

Jazz locuieşte într-un apartament mare pe East Seventieth, la numărul 47. Adresa ideală pentru o dependentă de *haute couture,* pentru că holul blocului ei este plasat, literalmente, vizavi de intrarea laterală a magazinului Prada de pe Madison. Am auzit că Jazz era multitalentată: vestită pentru faptul că face cumpărături de la Prada în timp ce, simultan, vorbea cu consilierul ei în materie de cumpărături, trimis la Barneys. Am sunat-o imediat.

— Bună, sunt Jazzy! mi se prezentă robotul ei telefonic. Dacă vreţi să mă contactaţi între douăzeci şi douăzeci şi trei ale lunii, mă găsiţi la numărul 011 39 2 77 0 88, la hotelul Four Seasons din Milano. între douăzeci şi trei şi douăzeci şi opt voi fi la mama, în Madrid, la numărul 011 37 24 38 38 77. Apoi, mă puteţi găsi la hotelul
Delano din Miami. Sau încercaţi pe mobilul meu, la numărul 917 555 3457. Sau pe mobilul cu număr european, care este 44 7768 935 476. Vă iubesc, mi-e dor de voi, cu alte cuvinte, pe curând.

Cu aşa un program infernal, stau şi mă-ntreb cum de avea timp să colecţioneze articole Pucci. Am hotărât să nu-i las nici un mesaj - la urma urmei, nu va ñ ascultat decât peste o săptămână. Am încercat la numărul din Madrid şi mi-a răspuns doamna Conassey. Am întrebat-o dacă pot să vorbesc cu ñica dumneaei.

— Şi eu aş vrea să vorbesc cu fiica mea. Dacă dai de ea, poţi să-i spui, te rog, să mă sune ? mi-a spus, după care a închis.

Am încercat mobilul cu număr de Europa. A intrat robotul: „Bună, sunt Jazzy. Dacă nu răspund, vă rog sunaţi-mă pe mobilul cu număr de SUA, la 917 555 3457.

Am sunat la numărul cu 917. Robotul de pe acesta m-a redirecţionat spre apartamentul din New York. Fetele din Rândul întâi sunt la fel de negăsit ca şi supermodelele. Am format din nou numărul din New York. Cineva mi-a răspuns. Ce noroc pe capul meu. Imediat am devenit atentă.

— Jazz ? am întrebat.

— Acia-i menajera, mi-a răspuns o voce cu un puternic accent filipinez.

— Jazz e acasă?

— Îhî.

— Pot să vorbesc cu ea ?

— Doarme.

Era ora prânzului. Eram şocată. Până acum trăiam cu impresia că sunt singura persoană din New York care nu se scoală mai devreme de 10.30. I-am spus:

— Când se trezeşte, poţi să-i spui să mă sune, te rog? Poţi să-i spui că vrem să scriem un articol senzaţional despre ea?

— Îhî. Număr la tine ?

I-am dat numărul. Cel puţin, Jazz era aici, ceea ce-mi uşura misiunea.

N-am fost surprinsă că Jazz nu m-a sunat în ziua aceea. Fetele din Rândul întâi nu răspund la mesaje. Şi nici n-au nevoie. Toată lumea le sună necontenit. Pentru societate, ele reprezintă echivalentul celei mai populare fete din liceu. Am sunat-o a doua zi la apartament, după prânz. A răspuns din nou menajera. Am rugat-o să mi-o dea pe Jazz.

— Nu aici, îmi răspunse.

— Dar unde e ? am întrebat-o.

— Ea merge Mustique ieri.

Am crezut că leşin. Mustique este una din insulele alea uitate de Dumnezeu, din Caraibe, unde telefoanele mobile n-au deloc semnal.

— Şi când se întoarce ? am întrebat, ştiind că aveam termenul de predare peste câteva zile.

— Nu ştiu! Nu ştiu niciodată când Miss Jazzy aici sau nu, îmi răspunse menajera.

— Ţi-a lăsat un număr de telefon?

— Sigur! spuse şi îmi dădu numărul de mobil bun la nimic.

Fetele newyorkeze din înalta societate sunt până peste poate de alunecoase. Au acces la atât de multe ascunzători de vacanţă unde-i impo- sibil-de-ajuns-fără-avionul-personal încât până şi CIA ar avea probleme să le dea de urmă. Mă îndoiam că vreun sistem GPS ar putea-o găsi pe Jazz acum.

↠ ljfr «j

— Trebuie să vii, organizez o întrunire cu tema Salvaţi Veneţia, mă solicită Muffy. Dacă nimeni nu face nimic, oraşul acela, hocus-pocus, o să dispară. Nu vrem ca Veneţia să fie un David Blaine[1] al oraşelor istorice.

Iată de ce, câteva zile mai târziu, mă aflam acasă la ea. Muffy susţine că vrea să salveze Veneţia în scopuri caritabile, dar, între noi fie vorba, motivul ei real este acela că-i pur şi simplu dependentă de priveliştea oferită de hotelul Cipriani de acolo. Ar muri dacă n-ar putea sta acolo o lună în fiecare vară. E singura persoană dintre cunoştinţele mele care „organizează" întruniri. Dacă ar dona fondului Salvaţi Veneţia toţi banii pe care-i cheltuieşte pe mâncarea adusă la întrunirile ei, ar strânge de trei ori mai mulţi bani, fără să mai fie nevoie să organizeze vreo acţiune caritabilă.

Scopul acestei întruniri era ca toate participantele să semneze bileţele de „memento"-uri pentru Balul Salvaţi Veneţia. Se pare că semnăturile scrise de mână au mai multe şanse să-i facă pe oameni să cumpere bilete şi să participe decât cele tipărite.

— începe să semnezi, spuse Muffy când am ajuns pe la mijlocul după-amiezii, îndesându-mi un teanc de invitaţii în mână. Du-te şi aşază-te în bibliotecă, vin şi eu imediat. Şampanie ? Sau ai vrea fursecuri cu litchi şi mango ? Am comandat aluatul special de la Paris. Ţi se topesc în gură.

Am gustat unul. Erau bune ca păcatul, pe cuvânt. Numai preţul fursecului ăstuia, probabil,

[1] **Cunoscut magician american (n. tr.).**

ar fi fost echivalentul a cel puţin şase cărămizi noi în Piaţa San Marco. M-am dus în biblioteca lui Muffy, zugrăvită în roşu-bordo, ca mai toate bibliotecile din Upper East Side, şi m-am alăturat unui grup de fete. Fiecare avea un teanc de invitaţii în faţa ei. Nici una nu semna nici o invitaţie şi nu lipea nici un plic. Erau prea multe de pus la cale.

— Vai, oftă Cynthia Kirk. Toată tevatura asta cu comitetele şi actele de caritate!

Cynthia e o tânără prinţesă bogată, membră a mai multor comitete. Scopul ei în viaţă e să devină regina scenei caritabile din Manhattan.

— Ştiu! *Tot timpul.* Absolut, spuse Gwendolyn Baines, principala ei rivală pentru acest rol.

— Eşti evaluată în funcţie de ultima sumă de bani pe care ai donat-o. Filantropia e brutală. Mai rău ca fundaţiile nonprofit, continuă Cynthia.

— *La fel* ca atunci când aduci pe cineva să-ţi construiască un şemineu. Nici nu vreau să mă gândesc, se plânse Gwendolyn.

— Strângerea de fonduri! Abia mai am timp să-mi cumpăr haine.

— Şi eu la fel. Dar, *presată de evenimente,* am ajuns la concluzia că pot supravieţui doar cu poşetele, pantofii şi bijuteriile. Accesoriile contează. Restul e de umplutură.

— Secretul meu, pentru că trec printr-un stres de neimaginat cu muzeul, sunt rochiile-furou Michael Kors, din colecţia de vară. Tragi fermoarul şi *zdup*! ai întins-o din casă în trei minute.

Atmosfera era mai tensionată decât o scenă dintr-o piesă de Cehov. Dintr-o clipă în alta una din fete putea să leşine sau să moară doar ca să fie în centrul atenţiei.

— Ah, iată-te! spuse Muffy, cufundându-se în canapea lângă mine.

Gâfâia şi mai epuizată decât fetele din jurul meu. îşi tampona fruntea imaculată cu o batistă proaspăt spălată.

— Dacă ştiam că salvarea Veneţiei e atât de istovitoare, aş fi ales un alt oraş care nu *se îneacă,* ci doar e plin de dărâmături, ca Roma, oftă ea. Of, draga mea, ce brută şi individul ăsta, Eduardo! Pe vremea mea, dacă erai însurat, îi spuneai iubitei. Asta era trăsătura distinctivă a Studioului 54, transparenţa. Toată lumea ştia pe ce picior dansează. Te simţi bine?

— Muffy, mă simt excelent. Data viitoare o să cer un curriculum vitae, i-am spus. Din episodul ăsta cu Eduardo am tras şi eu o învăţătură: să nu mai accept bărbaţi fără să le verific trecutul.

— Ştiu pe cineva care are biografiile unora din cei mai dezirabili bărbaţi din oraş, spuse Muffy.

— Pe bune ? se interesă Cynthia.

— Da, dar asta nu te priveşte, Cynthia, tu eşti măritată. Pe tine, însă, te priveşte, spuse Muffy, uitându-se drept în ochii mei.

— Mulţumesc, Muffy, e foarte drăguţ din partea ta, i-am răspuns, dar nu caut un „bărbat dezirabil”. Iau o mică pauză. Am decis să mă concentrez asupra carierei.

— Ah, draga mea, nu! Dacă o să dai în brânci, pe la treizeci de ani o să ai nevoie de Botox, îmi replică Muffy cu o expresie teatrală. Uită-te la ridurile de pe faţa lui Hillary Clinton. Asta-i din cauza excesului de carieră.

Din punct de vedere estetic, Muffy se pronunţă împotriva fetelor care fac carieră. Crede că munca distruge tenul. Câteodată, Muffy e atât de demodată încât cred c-ar trebui să fie expusă la Met.

— Trebuie să iei legătura cu prietenul meu Donald Shenfeld. E avocatul de divorţ al tuturor persoanelor mai importante care vor să divorţeze.

— Muffy, Eduardo n-o să divorţeze prea curând, i-am zis.

— Nu pentru el, ci pentru tine, îmi replică Muffy.

Probabil că Muffy suferea de maladia Alzheimer în stadiu incipient. La ce-am nevoie de divorţ, de vreme ce nu fusesem în stare să mă mărit. Apoi continuă:

— Donald e formidabil. A aranjat în oraşul ăsta o grămadă de divorţuri formidabile şi-o grămadă de legături formidabile. Se ocupa de divorţul meu şi de divorţul săracului de Henry în acelaşi timp. Şi-a dat seama că suntem un cuplu perfect, ne-a prezentat şi uită-te la mine acum! Am casele cele mai minunate! Donald Shenfeld ştie cine-i pe piaţă, cine nu mai e şi, partea frumoasă, ştie cine *urmează* să fie pe piaţă.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc, se oferi Gwendolyn.

— Gwen, tu nu eşti liberă, o puse Muffy la punct.

— Ştiu, dar de ce n-aş afla cine-i disponibil ? Pentru orice eventualitate.

Mă întrebam dacă soţii lui Gwendolyn şi Cynthia sunt tot atât de ocupaţi să-şi găsească viitoare consoarte precum sunt nevestele lor să-şi găsească viitori soţi.

— Vezi, spuse Muffy întorcându-se spre mine cu toată sinceritatea, trebuie să fii cu un pas înainte în oraşul ăsta. Un divorţat dezirabil apare pe piaţă şi bum! Dispare până apuci să spui „Ai semnat un acord prenupţial ?” E un avantaj imens să ai pe cineva ca Donald, care să aibă grijă, din timp, de interesele tale.

— Dar nu crezi că un bărbat aflat în pragul divorţului nu-i tocmai candidatul ideal pentru o legătură? am întrebat-o.

— Uite, aici greşiţi voi, fetele. Nu căutaţi unde trebuie. Partea bună a divorţaţilor este că ştii sigur că-s genul care se însoară. Ceea ce nu poţi să spui şi despre un burlac, nu-i aşa?

Muffy are uneori procese de gândire logică complet lipsite de sens.

— Donald o să-ţi prezinte o persoană fantastică.

— Muffy! *încetează,* am strigat.

Nu voiam să ştiu. Bine'nţeles că m-a ignorat total şi a continuat :

— Patrick Saxton. Patruzeci şi unu de ani. încă n-a chelit. Practic, gata divorţat. E băgat în cinematografie, ştii, conduce un uriaş studio de filme. Pe ambele coaste. Are avioane particulare absolut *peste tot,* ceea ce-mi umple inima de bucurie, fiindcă ştii că detest că zbori cu avioane de linie, chiar dacă eşti o femeie de carieră şi aşa fac şi toate celelalte. De-abia aşteaptă să te cunoască.

întâlnirile aranjate sunt pentru fetele din NY fără haine frumoase. Sub nici o formă n-o să accept să mă duc.

— Am auzit că-i fenomenal de bogat, spuse Cynthia, făcând ochii cât cepele.

— Nu vreau un tip bogat, i-am tăiat-o scurt.

Pe cuvânt. Toate femeile pe care le ştiu şi care au un iubit sau un soţ bogat se plâng de lipsa banilor. Totuşi, niciodată nu se plâng de avantajele cumpărăturilor.

— Nu-i *chiar atât* de bogat, mă linişti Muffy. Nu e genul hai-să-te-fac-nefericită-că-am-un-iaht- personal. E bogat, are patru case, ceea ce, după părere mea, e suficient.

Unele fete din New York s-ar întâlni cu Patrick fie şi numai pentru spaţiul suplimentar din debara. Dar, „practic gata divorţat" suna a „însurat". Pe tipul ăsta l-am tăiat de pe listă chiar dinainte să ajungă pe ea.

ө >P»■

Robotul telefonic este echivalentul modern, american, al picăturii chinezeşti. Jazz sărea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de pe un telefon fix pe unul mobil şi invers. A doua zi i-am lăsat din nou câteva mesaje, sperând c-o să mă sune. Nu voiam să păţesc ca şi cu articolul despre moştenitoarea din Palm Beach. N-aveam altceva de făcut decât să stau şi să aştept lângă telefon. În loc să mă gândesc tot timpul la viaţa mea fără logodnic şi fără întâlniri, am hotărât să adopt o atitudine pozitivă şi să mă concentrez asupra toaletei pentru Balul Salvaţi Veneţia. Petrecerea era peste două zile.

Chiar când sunam la biroul Carolinei Herrera să văd dacă nu mi-ar împrumuta o rochie de seară, a sunat linia cealaltă. Am renunţat la apel şi am răspuns. Am auzit o voce dulce, de fetiţă, *ă la* Marilyn Monroe :

— Bună, sunt Jazz Conassey. Ard, ard, ard de nerăbdare să facem articolul.

— Jazz! Am tot încercat să dau de tine. Unde eşti?

— Aaahh, miorlăi ea languros. Pe-un vapor pe undeva. Nu ştiu unde, dar e atât de mişto. Ar trebui să vii şi tu.

Fetele ca Jazz invită întotdeauna pe toată lumea peste tot, chiar şi persoanele pe care nu

le cunosc deloc, chiar şi atunci când habar n-au unde se află.

— Când te întorci în New York? am întrebat-o.

— Nu ştiu! Nu-mi pune astfel de întrebări! Poate mâine? Mă gândeam să mă duc la petrecerea Salvaţi Veneţia. Practic tata a salvat Veneţia de unul singur, aşa că sunt presată din toate părţile să fiu prezentă.

— Şi eu mă duc. Hai să ne-ntâlnim acolo şi putem face reportajul în dimineaţa următoare, i-am propus.

— Da, dar chestiile astea sunt plictisitoare. *Atât de plictisitoare.* Iar aici e atât de frumos. Şi ştii ceva, nu prea vreau să apar oricum într-o revistă.

Să convingi o fată din înalta societate să facă cum vrei este ca şi cum ai juca şah. Trebuie să fii cu cel puţin trei mutări înaintea adversarului. Tot ce trebuie să faci este să ceri ce nu vrei şi, în mod sigur, obţii ce vrei. Cere ce vrei şi obţii ceea ce nu vrei. Aşa că i-am spus calm:

— Atunci, *n-ar trebui* să dai interviul. *Categoric, nu.* Distracţie plăcută pe vapor şi...

— Nu, aşteaptă, *poate,* totuşi, reuşesc s-ajung. Ne putem întâlni la petrecere?

— Eşti sigură? am întrebat-o. N-aş vrea să-ţi întrerup vacanţa.

— Ei, sunt *tot timpul* în vacanţă. De fapt, chiar am nevoie de-o pauză. Vacanţele astea au devenit *atât de plictisitoare.*

— Şi cum o să te găsesc la petrecere?

— Voi fi fata în fusta cea mai scurtă şi cu bronzul cel mai uniform.

Cum or putea unii să se îmbrace ca un doge veneţian în minijupă nu ştiu, dar dacă aş avea picioare ca ale lui Jazz, aş rescrie şi eu istoria modei.

— Dumnezeule, e atât de AAAS în seara aceasta, oftă Julie, scanând aglomeraţia de la Salvaţi Veneţia, care se ţinea în sala mare de bal a Hotelului St. Regis.

Stăteam la bar bând cocteiluri cu căpşuni. Julie era îmbrăcată într-o rochie dreaptă, lungă, strâmtă din lamé auriu - un Halston autentic, care-i atât de la modă acum, o nebunie. De la eşecul cu Aii MacGraw, care i-a provocat o depresie legată de modă, Julie refuza să se mai îmbrace în ton cu o temă anume. Nici eu nu prea aduceam cu o veneţiană, dar toată viaţa aşteptasem rochia de seară drapată, bleumarin, pe care mi-a trimis-o Carolina. Ar fi fost o tragedie să trebuiască s-o returnez.

— AAAS ? am întrebat nedumerită, căci uneori vocabularul lui Julie e mult prea abreviat pentru mine.

— Aceiaşi actori, altă scenă, îmi explică, afişând o plictiseală supremă.

Julie avea dreptate. Petrecerea Salvaţi Veneţia era o junglă cu aceiaşi oameni, aceleaşi rochii şi bijuterii ca la toate acţiunile de caritate din New York. M-am plimbat în jur uitându-mă după o frumoasă în mini, dar, oriunde mă uitam, nu vedeam altceva decât fete în rochii de bal

mari cât casa. Atât de multă plasă într-o singură rochie poate fi o chestie traumatizantă. Blocajul de la toaletă, când două fete au vrut să treacă una pe lângă cealaltă, a fost mai rău decât pe autostrada cu plată spre New York-New Jersey la oră de vârf.

Lara şi Jolene erau îmbrăcate cu rochii asortate roz şi bleu de la Bill Blass. De curând începuseră să cumpere în duplicat, pentru cazul în care ar fi vrut să se îmbrace la fel. Nici una n-o văzuse pe Jazz. De fapt, n-o zărise nimeni de la petrecere. începusem să mă îngrijorez. Voi termina oare vreodată un articol? M-am aşezat la masă şi am încercat să nu-mi mai bat capul.

Julie, Lara şi Jolene erau toate aşezate la masa mea. Erau superîncântate, pentru că li se dăduse sarcina de-a acorda premiul pentru cea mai bine îmbrăcată fată de la petreceree.

— Te nominalizez pe tine, îi spuse Lara lui Jolene.

— Nu, o contrazise Lara, *tu eşti* cea mai frumoasă.

— Nici gând. Tu eşti cea mai frumoasă, replică Jolene.

— Ba tu! insistă Lara.

— OK, fetelor. Hai să fim sincere, le întrerupse Julie. *Eu* sunt cea mai frumoasă, dar nu putem să ne decernăm nouă însene cuponul de cumpărături la Dolce & Gabbana, aşa că hai să mergem mai departe şi să hotărâm învingătoarea.

Nu mă amuza câtuşi de puţin concursul acesta cu cea mai bine îmbrăcată fată. Nu făceam decât să mă întreb cum voi putea termina vreodată articolul, dacă obiectul lui principal era în mod constant absent. Daca nu eşti atent, chestia asta cu cariera îţi poate ruina viaţa socială.

Am conversat un pic cu bărbatul din stânga mea, un tip care avea o fundaţie nonprofît pe Wall Street. Nici măcar nu observasem că scaunul din dreapta era gol până n-am auzit o voce spunând :

— Mă scuzaţi că am întârziat. Ce nepoliticos din partea mea.

— Nici o problemă, am răspuns întorcând capul.

M-am trezit faţă în faţă cu un bărbat într-un frac imaculat, cu o batistă impecabilă în buzunarul din faţă. Avea părul blond pieptănat spre spate şi zâmbea. Omul ăsta era 100% demn de Şcoala Bunelor Maniere.

— Am discutat cu sponsorii noştri şi ne-am lăsat duşi de val. Dar cel mai important este să strângem cât mai mulţi bani pentru această acţiune de binefacere.

Nu înţelesesem cum îl cheamă. în timp ce se aşeza, am aruncat o privire pe furiş spre numele de pe cartonaşul cu rezervarea făcută la masă. Scria: PATRICK SAXTON.

Câteodată îmi vine s-o omor pe Muffy. Chiar dacă Patrick era un sfânt care îşi dedica toţi banii şi tot timpul Veneţiei, asta nu-mi schimba cu

nimic hotărârea de-a nu avea nimic de-a face cu un mahăr din lumea filmului aproape-divorţat, care, probabil, avea conflicte interioare greu de imaginat, din cauza viitoarei-foste-soţii. De partea cealaltă a mesei, negocierile pentru cel mai bine îmbrăcat invitat ajunseseră mai încordate decât nominalizările pentru premiul Pulitzer.

— Louise O'Hare merită să câştige. Cine altcineva l-a mai angajat pe Olivier Theyskens să-i creeze o rochie veneţiană? propuse Jolene.

— Nici gând, o contrazise Lara. Kelly Weltch l-a adus pe Lars Nilson tocmai de la Paris să-i facă rochia de seară, ceea ce presupune un efort mai mare.

— Am auzit că Louise are o rochie de rezervă de la Ungaro, insistă Jolene.

— Se spune *Uuun-garo,* nu *An-garo,* o corectă Lara. Şi, oricum, o rochie de rezervă e semn de teribilă lipsă de încredere în sine. Ar trebui să luăm în considerare şi personalitatea fetelor.

Julie interveni:

— Hei, nu suntem la Miss Univers. Dumnezeule! Cred c-ar trebui să decidă altcineva. Voi două sunteţi prea obsedate ca să alegeţi cu imparţialitate un câştigător. Să aleagă el, spuse Julie uitându-se la Patrick.

— Categoric nu, zâmbi el, ridicând mâinile. Nu am calificarea necesară.

— Dom'le, n-ai nevoie de-o calificare pentru a spune cine-i cea mai drăguţă, zise Julie. Zi doar cine merită să câştige.

Patrick se uită în jur, cu ochii larg deschişi. Arăta de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o fată frumoasă. Pentru o persoană influentă în lumea filmului părea destul de drăguţ, cu personalitate, lucru rar, de fapt. Arătă repede spre o fată care stătea singură într-un colţ.

— Cred că ea s-a ostenit cel mai tare, decise Patrick.

Jolene şi Lara tresăriră.

— Madeleine Kroft! exclamară la unison.

Erau alarmate. Madeleine Kroft era exact persoana pe care ele *nu* ar ii ales-o. Era o fată dulce, cuminţică, de douăzeci şi trei de ani, care încă nu-şi pierduse formele durdulii, de copilandră. Costumaţia ei părea împrumutată de la un magazin de Halloween din Bleecker Street. Era dureros de timidă şi rareori deschidea gura fără să se înroşească la faţă ca racul.

— Nici gând! şuieră Jolene. îşi drese vocea, se adună apoi spuse: Ce *drăguţ.* Nu m-aş fi gândit niciodată să-i dau ei premiul.

— Doamne Dumnezeule, o secondă Lara, ăs- ta-i cel mai simpatic lucru care i s-a-ntâmplat vreodată lui Madeleine Kroft. Mă simt *atât de prost* că n-am propus-o. Chiar că-i cea mai drăguţă.

Patrick se sculă şi se îndreptă spre Madeleine. Am urmărit-o toate cum începe să ţopăie de bucurie. Julie se aşează pe furiş pe locul lăsat liber. Apoi îmi şopti:

— E drăguţ. E bogat. E cea mai simpatică persoană pe care am întâlnit-o vreodată în New York. Ar trebui să ieşi cu el.

— Chiar dacă ar fi fost liber şi nu e, sunt sigură că nu l-ar interesa persoana mea, spre norocul lui, fiindcă nici el nu m-ar interesa pe mine, i-am răspuns.

Patrick se întoarse la masă împreună cu Madeleine.

— Dumnezeule! le spuse ea gâtuită de emoţie lui Lara şi Jolene. Dumnezeule, asta-i cea mai fericită zi din viaţa mea. Voi două, fetelor, sunteţi formidabile. Sunteţi amândouă nişte persoane deosebite. Mulţumesc din suflet că m-aţi ales pe mine. Puteţi să mă vizitaţi oricând la complexul de pe Hobe Sound.

Jolene îi înmână cuponul de la Dolce & Gabbana. Madeleine se uită la el şi dintr-odată se întristă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Jolene.

— Nu încap în nici o rochie din magazinul ăla, miorlăi disperată Madeleine. De ce credeţi că m-am îmbrăcat aşa?

— Ei bine, au tone de accesorii din care poţi să alegi, o consolă Jolene.

— E şi mai rău. Urăsc locul ăla. Mă simt ca o bezea într-o cameră plină de fire de arpagic.

— Eşti o fată frumoasă, Madeleine. Nu fi tristă, bucură-te de cadou, o sfătui Patrick.

— Serios ?

— Pe cuvânt. Eşti mult mai frumoasă decât toate firele alea de arpagic.

Madeleine se uită cu recunoştinţă la el, apoi se pierdu în mulţime. Pe toată durata cinei Julie, Lara şi Jolene s-au uitat la Patrick de parcă era Maica Tereza sau ceva de genul ăsta. După ce ni s-a servit cafeaua, s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Pot să te conduc acasă?

— Da!!! strigă Julie entuziasmată. Ar fi foarte încântată.

Am luat un taxi. Patrick îmi mărturisi că nu apelează la şoferi când merge la vreo petrecere, deoarece i se pare groaznic că trebuiau să stea şi să-l aştepte afară toată noaptea. Poate că Patrick chiar era cu picioarele pe pământ. Vreau să spun, n-am mai auzit de nimeni în New York care să-şi permită să aibă şofer, dar să nu se folosească de serviciile lui.

— Uite ce-i, mâine seară mă duc la Cannes pentru câteva zile, la festival. N-ai vrea să fii invitata mea? Voi fi ocupat cu afacerile, însă s-ar putea să te distrezi, îmi propuse.

A? *fi încântată să fiu invitata ta,* am gândit. *Dar eşti însurat şi trebuie să mă gândesc şi la cariera mea. Şi nu vreau să las impresia c-ai avea vreo şansă extramaritală şi predivorţ la zona mea braziliană, în seara aceasta, or tocmai asta s-ar întâmpla dacă aş spune da.*

— îmi pare rău, dar nu pot, l-am refuzat zâmbind dulce.

Aveţi idee ce puseu de respect de sine îţi oferă refuzul unei invitaţii la Cannes? îl recomand cu căldură pentru situaţiile în care

sunteţi deprimate; este la fel de eficient ca o exfoliere Alpha-Beta. Taxiul se opri în faţa clădirii în care locuiam.

— Eşti sigură? mă întrebă.

— Sigură, i-am răspuns în timp ce-mi ziceam: *Oare sunt* ? Noapte bună, i-am mai spus în timp ce coboram din taxi.

Cum am intrat în apartament, mi-a sunat mobilul. Era Jazz. Uitasem cu desăvârşire de absenţa ei.

— Bună! Eu sunt, mi-a spus. Am întârziat atât de peste poate de mult şi m-am gândit că-i prea nepoliticos să apar la petrecere după trei ore, aşa că am rămas aici la hotelul 60 Thompson. Am putea face interviul acum.

— Jazz, e unu dimineaţa, i-am zis.

— Şi?

— Hai s-o lăsăm pe mâine.

— Nu pot, plec la Cannes peste aproximativ şase ore şi jumătate.

Bine'nţeles. Fir-ar să fie. FdRÎ pleacă întotdeauna spre locuri fenomenale dintr-un moment în altul. N-am avut altă soluţie decât să-mi trag o pereche de blugi şi să sar într-un taxi.

Jazz nu mi-a spus de ce s-a cazat la hotelul 60 Thompson în seara aia, dar, după cum arăta camera, acolo fusese o petrecere mult mai reuşită decât balul Salvaţi Veneţia. Se aruncă în pat ca o păpuşă de cârpă bronzată în timp ce o cameristă făcea ordine în jurul ei.

— Mulţumesc mult, îi spuse cameristei. Eşti o drăguţă, te iubesc! Eşti cea mai bună. Poţi să-mi aduci o cană de ceai?

— Bine'nţeles, domnişoară, îi răspunse camerista serviabilă. Nu doriţi şi nişte prăjiturele?

— Aaah, te iubesc! exclamă Jazz. Bătu uşor în pilotă şi îmi făcu semn să mă aşez. Am să-ţi spun totul despre noi, Fetele din Rândul întâi, începu ea. Chestia e că-mi place la nebunie să fiu o Fată din Rândul întâi. E atât de plăcut să fii *întotdeauna* în rândul întâi...
~~*o* Jfr^g~~

Nimic nu te poate distrage de la consolidarea carierei mai mult decât o sacoşă cu cumpărături de la Alexander McQueen care soseşte prin curier, pe neaşteptate. A doua zi dimineaţă sosi una conţinând o rochie de seară superbă şi un bileţel scris de mână:

Eşti sigură ? Ai putea purta asta la balul de binefacere amfAR de la Cannes. Plecarea la 6 după-amiază, din Teterboro.

Al tău, Patrick

Teterboro! Cuvântul ăsta urât înseamnă ceva foarte frumos, toate newyorkezele ştiu asta. înseamnă: „Am avion personal". Teterboro este un aeroport încântător care se ocupă numai cu zborurile noncomerciale. Dacă ajungeţi vreodată pe autostrada New Jersey într-o vineri seara şi vă întrebaţi de ce este congestionată de berline cu şoferi în livrea, aflaţi că-s ocupate de mahării ce gonesc să urce la bordul G-V'-urilor cu destinaţia Palm Beach. Mi s-a părut până peste poate de cinstit din partea lui Patrick să-mi strecoare faptul că are un avion la dispoziţie în

stadiul acesta al relaţiei noastre. Acum mi-era mult mai greu să refuz invitaţia. Cele mai multe newyorkeze au o problemă cu avioanele particulare, una atât de copleşitoare încât, pur şi simplu, nu pot refuza o călătorie. *Ocazional,* mă-aş include şi pe mine în categoria asta. Totuşi, azi, inocenta din mine nu înceta să-mi aducă aminte că Patrick e încă însurat, indiferent ce-ar spune Muffy. O să renunţ la călătorie, chiar dacă-i mare păcat să returnez o rochie atât de magnifică.

Am pus punga pe hol s-o trimit înapoi. Am încercat să-mi scot din minte ideea unei escapade minunate la Cannes. I-am trimis lui Patrick un mesaj în care-i spuneam că nu pot veni.

Bine'nţeles, în secunda în care am trimis mesajul, am şi regretat. Dintr-odată, mi-a părut rău că nu mă duc pe Coasta de Azur. Poate, dacă citesc despre o petrecere super-a-ntâia, o să mă mai înveselesc. Am deschis la rubrica *Suzy* din ultimul număr al revistei *W.* Am dat peste o pagină cu fotografii. Acolo, uitându-se la mine din cea mai mare fotografie de pe pagină, era Zach la braţ cu Adriana. Adriana A! Manechinul de la Luca Luca! Cum putea să facă una ca asta! ? întotdeauna spunea că-i un coşmar de femeie. Şi uite, Adriana purta ultima creaţie a casei Lanvin, o rochie vaporoasă pe care mi-o doream atât de mult. Deşi nu voiam să mă uit mai îndeaproape, n-am rezistat să nu examinez rochia; privirea mi-a căzut pe explicaţia de sub fotografie: „Fotograful Zach Nicholson cu logodnica lui, supermodelul Adriana A". Zach era deja din nou logodit? De data asta cu Adriana A? Nu-mi venea să cred. Nu puteam să mă mai uit, era prea cumplit. Am trântit revista cât colo.

Cum mai era să scriu articolul despre FdRÎ ? Paralizată de o combinaţie de tristeţe şi gelozie, nu mă puteam concentra deloc. Poate, călătoria aceea la Cannes *era,* la urma urmei, o idee bună. în mod clar, nu m-aş mai gândi tot timpul la cât de elegantă e Adriana în rochia aceea. Dacă rămâneam aici, începeam din nou să fiu obsedată de Zach şi, cu sau fără Adriana A, zău că nu merita. Poate atmosfera de la Cannes o să-mi îmbunătăţească capacitatea de concentrare. De fapt, mi-am spus eu, nicăieri nu rezolvi mai cu spor problemele importante decât într-un AP. I-am trimis lui Patrick un nou e-mail:

Ignoră mesajul anterior. Mi-ar plăcea să vin.

Câteva minute mai târziu am primit

răspunsul:

Ignorat. Vin să te iau la 5 după-amiază, Patrick.

Voi scrie articolul despre FdRI în avion şi-l voi transmite prin e-mail în dimineaţa următoare. Nu trebuiau să ştie neapărat că-s plecată. În acel moment, era singura soluţie viabilă pentru cariera mea instabilă. E atât de

reconfortant să fii capabil să iei deciziile corecte într-o situaţie de criză.

Patrick a sunat la interfon la cinci fix. Mi-am înşfăcat valijoara şi am zburat pe scări în jos. Un Mercedes închis la culoare mă aştepta în stradă, cu motorul torcând. M-am aşezat pe locul din spate.

— Eşti sigură? mă întrebă Patrick.

— Sigură, i-am răspuns.

Maşina a prins viteză. Interiorul era răcoros şi foarte moale. Pentru un bărbat care nu închiriază şoferi, asta nu prea se asorta cu personalitatea lui Patrick. Totuşi, zic eu, să nu vă plângeţi când staţi pe bancheta din spate a unui Mercedes în drum spre o escapadă minunată pe Riviera.

Hotelul du Cap din Antibes ar trebui rebotezat Hotelul Afacerilor. Toate persoanele importante din lumea filmului aici trag în timpul festivalului, chiar dacă-i situat la o distanţă de treizeci de minute de mers cu maşina de Croisette, unde rulează filmele, ceea ce înseamnă nouăzeci de minute dacă traficul este *criminal,* iar traficul e de-a dreptul *ucigător* în timpul festivalului. Din punct de vedere geografic, e ca şi cum ai decide să stai la hotelul Mark, când singurul tău scop e să faci cumpărături pe Mulberry Street.

Toată treaba asta cu du Cap trebuie să fie un ritual bizar sau ceva asemănător. Vreau să spun, dacă aş fi Cameron Diaz, blondă şi îndeajuns de bogată să-mi permit să stau oriunde doresc, nu sunt sigură că aş opta pentru un hotel unde ţi se cere să plăteşti sejurul în avans, în bani gheaţă, nu ţi se oferă la room-service decât sandviciuri duble şi cupe neruşinat de mici de îngheţată şi unde televizoarele din cameră sunt atât de vechi, încât ar trebui prezentate pe History Channel.

Iată ce gândeam când am ajuns acolo la şase dimineaţa, pe un întuneric beznă. La New York trebuie să fi fost ora douăsprezece - G-V-urile ajung în Europa mai repede decât avioanele obişnuite, ceea ce îmi închipui că-i unul dintre avantajele unui avion în care abia poţi sta în picioare. N-am primit nimic de mâncare ori un pat până ce Patrick nu le-a dat un purcoi de bani. Sincer, ar trebui să-i spună Motelul du Cap.

Patrick e un gentleman desăvârşit. în drum spre Cannes, l-am prevenit în termeni fermi că nu-s dispusă să călătorim în Brazilia, ţinând cont de starea lui civilă. Deşi nu i-am spus-o în cuvinte, cred că am reuşit să-i comunic adevăratul mesaj : dacă, vreodată, va fi *mai* aproape de un divorţ adevărat, *aş putea* fi convinsă să merg în America de Sud cu el. Marele avantaj al unei atitudini ultracaste este acela că gazda ta este obligată să-ţi ofere o cameră separată. P-ş vă spun, deoarece n-aş vrea ca Patrick să afle vreodată, că-i mult mai relaxant să ai o cameră separată decât s-o împărţi cu un bărbat pe care de-abia îl cunoşti şi

care încearcă, toată noaptea, să-şi croiască drum spre propria ta plajă Ipanema.

M-am trezit la unsprezece dimineaţa, simţind din plin diferenţa de fus orar. Ameţită, am deschis obloanele. Ah! am exclamat uimită. De-asta vin toţi aici, mi-am zis. Kilometri de peluză impecabilă, verde se întindeau până la marea Mediterană, care strălucea ca diamantele bleu, dreptunghiulare, care se vând la Fred Leighton de pe Madison. Cui îi mai păsa că n-au mâncare aici? Te poţi sătura doar admirând priveliştea. Dintr-odată, fostul logodnic cu noua lui logodnică păreau să nu mai conteze aşa mult.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat un picolo. Aducea o tavă de argint plină cu franzeluţe şi suc de portocale. în vârful ei era rezemată o carte de vizită:

Am întâlniri toată ziua. Distracţie plăcută la piscină. Vin să te iau la petrecerea amfAR la 7 seara. Mă bucur că eşti aici, Patrick.

Vă amintiţi de acei bikini Eres la care mă gândeam pentru croaziera ratată pe iahtul regelui Spaniei? Ei bine, nu mai eram în pragul isteriei că nu mai pot să-i port acolo, când erau încă şi mai potriviţi aici. Du Cap-ul (toată lumea îi zice aşa) este o şansă imensă în lumea modei. Era locul ideal pentru un costum de baie alb, din două piese, cu catarame argintii la şolduri.

Am înaintat agale prin bar şi am ieşit la piscina situată pe o margine de stâncă, deasupra oceanului. Tocmai voiam să mă aşez pe un scaun, când cineva m-a strigat „Hei, aici!”

Era Jazz Conassey. Bine'nţeles. M-am dus spre locul unde era tolănită ca un covrigel bronzat pe o salteluţă albă.

— Bună, i-am spus.

— De-vas-ta-tori! exclamă ea, uitându-se la bikinii mei.

— Poftim?

— Sunt devastată, zise Jazzy.

— De ce?

— De bikinii tăi.

— Ce, e ceva în neregulă cu ei?

— Nu! Nuuuuu! Sunt devastată în sensul bun al cuvântului, sunt sexy. îţi făceam un compliment.

— Mulţumesc mult, Jazz. Şi eu sunt *devastată* de costumul tău, i-am întors complimentul.

Purta un costum de baie cu imprimeu exotic şi avea în jurul gâtului mai multe diamante decât un întreg alai de starlete pe covorul roşu de la Hollywood. Cred că afişa versiunea FdRÎ a genului hippy şic.

— Jean-Jacques! îl strigă ea pe băiatul care curăţa piscina. Vrei să-i aduci prietenei mele un covoraş ? Apoi se întoarse spre mine şi adăugă:

Nu-i bine să fii văzută pe un *scaun* la piscina asta. Aici se poartă *salteluţele albe.*

— Mă gândeam să închiriez o cabină, i-am zis.

— Să nu faci asta, mă sfătui Jazz. Sunt atât de *izolate.* Nu poţi fi văzută acolo, or tu vrei să fii văzută.

Am executat ordinul lui Jazz şi m-am întins lângă ea pe o saltea albă. Eticheta Codul de bună purtare de la du Cap i-ar putea inspira un întreg nou volum lui Emily Post.

— Mor de foame, am zis. O să-mi comand un sandvici. Vrei şi tu?

— Nu, ţin regimul du Cap, răspunse Jazz.

Am aflat mai târziu că regimul du Cap constă
în Bellini cu suc de piersici, alune şi prăjiturele Ritz. După cum mi-a spus şi Jazz, alunele au fost mult mai delicioase decât sandviciurile duble care, sinceră să fiu, sunt mai bune la Holiday Inn.

— Şi ia zi, ai scris deja articolul despre mine ? mă întrebă Jazz.

— Da, am minţit eu, ştiind că revista îl vrea urgent, dar nu suportam ideea de a sta înăuntru să muncesc când aici puteam să mă bronzez de nota zece. Ce faci aici? am întrebat-o pe Jazz.

— Să fac? Nu *fac* nimic. Am venit cu un prieten care prezintă cinci sau şase filme.

— Ai văzut ceva ieşit din comun?

— Nu încă, dar în după-amiaza asta este vizionarea unui film independent tare de tot din LA, de care vorbeşte toată lumea. Am auzit că regizorul e sexy rău. Vrei să vii şi tu?

— Bineînţeles, i-am spus. Cum se numeşte ?

— *Jurnalul.* Toată lumea zice că-i nostim ca filmele lui Woody Allen de pe vremea când încă era nostim.

Am plecat de la hotel la patru. Jazz reuşise cumva să facă rost de singurul şofer din Antibes care avea un jeep decapotabil. Ne-am năpustit vâjâind pe aleea din faţa hotelului şi apoi pe drumul de coastă.

— Şi cu ce te îmbraci la bal în seara asta? îmi strigă Jazz cu părul ciufulit de vânt.

— Cu o McQueen. Patrick mi-a dat-o.

— Devastator! Eşti aici cu Patrick Saxton *şi* ţi-a luat o rochie ? O-la-la! Uimitor!

— Nu sunt *cu* Patrick. Doar am venit cu el. Nici măcar nu-l cunosc.

— Uite, aici e prezentarea filmului, îmi zise Jazz.

M-am uitat pe bucata de hârtie pe care mi-a dat-o. Scria:

Jurnalul Comedie

Scrisă şi regizată de Charlie Dunlain

Charlie? Charlie nu făcea filme nostime, de succes. Făcea filme deprimante, intelectuale, cu buget redus, la care nu se uita nimeni. îmi era de ajuns că fusesem trezită din morţi de un regizor fără viitor, darămite de copilul răsfăţat al festivalului de la Cannes.

— Jazz, nu pot să vin. TVebuie să predau articolul. L-am bătut pe umăr pe şofer şi l-am rugat: Poţi să mă laşi aici?

A tras pe dreapta. Am sărit din maşină.

— Dar ai spus c-ai terminat articolul! spuse Jazz.

— Ne vedem diseară, i-am răspuns şi am luat-o pe jos spre hotel.

Tocmai când începusem să nu mai fiu deprimată de episodul acela, m-a năpădit amintirea mutrei aspre şi dezaprobatoare a lui Charlie în barul de la Ritz. El e în stare să-mi schimbe cu 180 de grade dispoziţia spre Advil. Mai rău, povestea cu mine şi Eduardo trebuie să fi făcut deliciul bârfitorilor de pe ambele coaste, aşa că acum ar fi fost şi mai dezaprobator la adresa mea. Oricum, voiam să termin la timp articolul. E foarte important în carieră să fii superparolist, mai ales când n-ai fost tocmai parolist în ultimele săptămâni.

Ceva mai târziu, când făceam ultimele retuşuri ale articolului pe laptop-ul din cameră, a sunat telefonul.

— *Bonsoir,* am răspuns eu, hotărâtă să-mi îmbunătăţesc fluenţa francezei mele de doi bani.

— Bună, aici e Lara. Te distrezi bine ? E şi George Clooney acolo?

— E-atât de bine aici. Ar trebui să vii şi tu cândva, am sfătuit-o.

— îţi vine să crezi că Charlie a luat premiul ăla? mă întrebă Lara. Am citit în rubrica lui Cindy Adams.

— A câştigat ? m-am mirat. Ah!

De ce lucrurile bune li se întâmplă întotdeauna oamenilor groaznici, iar lucrurile neplăcute, cum ar fi chelirea prematură, li se întâmplă întotdeauna oamenilor simpatici? Dumnezeule, sper că asta nu însemna că Charlie va veni la petrecerea amfAR.

— Te simţi bine ? mă întrebă Lara.

— Excelent, i-am răspuns.

— Eşti afectată de povestea cu Zach şi fraiera aia de supermodel?

— Un pic, cred.

— încearcă să nu te gândeşti. Ăştia doi sunt de domeniul trecutului şi nici măcar nu se prind de chestia asta. Sună-mă când te întorci.

— Bine.

— *Au revoir,* îmi mai spuse Lara apoi închise.

Am trimis articolul prin e-mail la şase după-amiază. La New York era numai amiază, aşa că eram cu cel puţin o oră înainte de termenul de predare. Am comandat la room-service două pahare de Bellini cu piersici ca să sărbătoresc evenimentul. înainte de-o petrecere, două pahare de Bellini te liniştesc imediat, ştiţi, e un truc genial dacă nu te laşi dus de val. De fapt, după ce am băut ambele pahare, am început să mă simt atât de minunat de liniştită încât m-am gândit că poate mi-ar plăcea să dau peste Charlie Dunlain la amfAR, îmbrăcată în rochia

superbă de la McQueen, la braţ cu partenerul meu, un producător foarte bine cotat. Atunci o să vadă că nu sunt o ratată sinucigaşă care e-n stare să atragă numai bărbaţi îngrozitori.

Privind în urmă, singurul reproş pe care-l aduc Bellini-ului este că, atunci când am vrut să mă îmbrac cu rochia aceea încântătoare, vaporoasă, de şifon pe care Patrick mi-o dăruise, cred că nu am fost 100% atentă din cauza bulelor care se zbenguiau în trupul meu. Am ridicat rochia deasupra capului. Am încercat s-o trag pe mine. Vai! M-am înţepenit ca într-o cuşcă din vârful capului până la buric. Nu mă puteam mişca. Nu puteam să văd. Nu-mi puteam mişca mâinile nici în sus, nici în jos. Trebuie să fi uitat să deschid fermoarul. încetişor, am încercat să mă eliberez. Tocmai când reuşisem, am auzit un sunet de parcă ceva se sfâşia.

6.25 după-amiaza. Am deschis fermoarul şi am dat să-mi trag din nou rochia pe mine. Atunci am văzut: o crăpătură nimicitoare - şi folosesc adevăratul sens al cuvântului - se căsca în partea din spate a rochiei. Nu mai puteam să mă îmbrac cu ea şi, în nici un caz, nu putea fi reparată.

Patrick o să vină în treizeci şi cinci de minute. Disperată, am alergat spre camera lui Jazz şi am bătut la uşă. FdRÎ au întotdeauna rochii unicat de rezervă.

— Am o urgenţă legată de rochia pentru petrecere, am spus dintr-o suflare când Jazz mi-a deschis.

— Nici o problemă, drăguţo. îţi împrumut rochia mea de rezervă, mă linişti.

Ce sfântă! Jazz era deja gata de petrecere, îmbrăcată într-o rochie roşie, dreaptă, unicat, de la Valentino, presărată cu trandafiri de mătase. Arăta fantastic. M-am liniştit pe dată. Dacă rochia de rezervă a lui Jazz era asemănătoare, era puţin probabil să trec prin criza de proporţii nucleare pe care o anticipasem. Jazz se îndreptă spre şifonier şi scoase afară o rochie de mătase.

— E de la Oscar. Ultimul sezon. Foarte nouă. Poftim, îmi spuse.

Am luat rochia. Era din tafta gri-oţel. Aveam ce îmbrăca la ea. în sinea mea eram nerăbdătoare. Am pus-o pe mine, apoi am alergat la oglindă.

Arătam ca un aisberg. Pe cuvânt, aşa arătam. De ce, oare, cea mai urâtă rochie pe care a creat-o *vreodată* Oscar în *întreaga* lui carieră a ajuns la mine tocmai în seara care putea deveni cea mai strălucitoare din viaţa mea ? Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit Halle Berry în noaptea în care a câştigat Oscarul. Vreau să spun, imagi- naţi-vă, s-a dus să ridice statueta aceea micuţă, drăgălaşă, aurie, în faţa întregii lumi şi era îmbrăcată ca o patinatoare. Nici nu-i de mirare c-a avut un atac de panică. Nu puteam să spun nimic, Jazz fusese atât de drăguţă şi mi-a împru- mutat-o, dar şi-a dat

seama că-s dezamăgită. A încercat să mă încurajeze:

— Daaaa, e un pic WASPy. Dar francezii habar n-au cât de răsuflat e să fii WASPy. Nu vor şti niciodată, pe cuvânt.

Nu aveam timp de pandalii. Am alergat înapoi în camera mea şi m-am încălţat cu papuceii negri, care ar fi arătat şic cu rochia de şifon, dar arătau ca două ancore la aisberg şi am înşfăcat geanta-plic neagră. Telefonul a început să sune.

— Sunt jos la maşină, mă anunţă Patrick.

— Vin, i-am spus de parcă nu aveam nici cea mai mică problemă.

Nici măcar n-o să observe cu ce-s îmbrăcată, mi-am spus. Bărbaţii nu observă niciodată. M-am furişat pe scări - rochia părea să fie mai largă decât scara - şi am încercat să mă strecor în maşina lui Patrick. De fapt, de-abia am încăput pe portieră cu rochie cu tot. Câteodată moda te face să te simţi ca un calup de pateu.

— Bună, l-am salutat.

— Bună, mi-a răspuns. Când mi-a văzut rochia, i-a căzut faţa. Credeam c-o să porţi rochia Alexander McQueen. Asta-i Oscar de la Renta.

Ciudat. Bărbaţii care ştiu despre modă tot atât de mult ca şi mine îmi trezesc suspiciuni. I-am povestit ce s-a întâmplat.

— îmi pare rău. Asta-i rochia de rezervă a lui Jazz Conassey, am chicotit.

Patrick nu mi-a apreciat simţul umorului. De fapt, Dl. G-V n-a fost deloc încântat de povestea mea. De-abia mi-a mai vorbit toată seara. Asta-i problema cu homosexualii şi heterosexualii care se pricep prea mult la modă: sar pe tine când eşti îmbrăcată cu ceva interesant ca un McQueen *avant-garde,* dar să nu te prezinţi într-un aisberg WASPy, că se transformă *ei înşişi* în aisberguri. Patrick a fost politicos dar rece toată seara. L-a captivat rochia cu trandafiri de la Valentino a lui Jazz, dar am băut atât de multe pahare cu Bellini încât amorul meu propriu a rămas neştirbit. Singurul lucru pentru care m-am felicitat în seara aceea a fost faptul că n-am dat cu ochii de Charlie Dunlain. Nu s-a arătat toată noaptea.

A doua zi dimineaţă, am primit un alt bileţel împreună cu micul-dejun:

Plecăm la unu după-amiază. Va veni o maşină să te conducă la aeroport. Ne vedem acolo.

Bronzare

plăcută !

Patrick

Nu părea prea supărat. Poate aisbergul nu l-a deranjat chiar atât de mult. Poate nu era atât de superficial pe cât am crezut noaptea trecută. Câteodată mă grăbesc şi judec greşit oamenii.

Telefonul a sunat. Aaauuu! Mă durea capul. Unghiile mă chinuiau cumplit. Mă durea până şi *rădăcina părului,* efectul unic al mahmurelii provocate de Bellini. Era Jazz.

— Bună, mă întorc la New York împreună cu tine, mă anunţă ea.

— Minunat. Cred că plecăm la unu.

— Ne vedem la aeroport, îmi zise.

Vedeţi, Patrick nu era groaznic. Ce drăguţ din partea lui să-i ofere lui Jazz un loc în avionul lui.

Totuşi, dacă Jazz venea cu noi, trebuia să-mi spăl păcatele cu o ţinută de excepţie demnă de un avion particular. Cu dureri de cap, mi-am tras pe mine cu grijă o rochie albă cu bretele, apretată. Mi-am pus sandalele aurii cu toc ortopedic şi cerceii de aur şi mi-am prins părul în coadă de cal cu eşarfa mea favorită de la Pucci. Apoi, m-am întins în pat cu o pungă de gheaţă pe unghii, până la amiază, când a sosit maşina. Patrick chiar era un sfânt. îmi trimisese maşini şi bileţele douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Poate, când ne vom întoarce la New York, o să-mi dăruiască o rochie nouă în locul celei pe care am rupt-o, deşi, bine'nţeles, nu eram 100% sigură.

în drum spre aeroport, am trecut prin Juan-Les-Pins. E un orăşel micuţ, cu mai multe magazinaşe de unde poţi cumpăra pantofi şi bikini, decât vă puteţi imagina. N-am putut să rezist să nu dau o raită. Şoferul opri maşina şi mă atenţionă:

— Cinci minute, *mademoiselle.* Mai sunt patruzeci şi cinci de minute de aici până la aeroport.

Am sărit înapoi în maşină după aproximativ douăzeci şi cinci de perechi de bikini, paisprezece saronguri şi şase perechi de espadrile cu toc ortopedic - ştiţi cum e vara în Hampton, e obligatoriu să-ţi schimbi ţinuta de piscină înainte de fiecare masă. Febra cumpărăturilor mi-a şters din minte umilinţa pe care am îndurat-o ieri noapte. Vreau să spun, prietenele din New York or să moară de bucurie când vor vedea espa- drilele pe care le-am cumpărat pentru ele. întotdeauna am spus, dacă eşti îndeajuns de norocoasă să ieşi peste hotare în călătorii nemaipomenite, adu-le prietenelor cadouri drăguţe la întoarcere. Eram abia la mijlocul lui mai şi erau câteva săptămâni până la weekendul de patru iulie, dar pentru o newyorkeză nu-i niciodată prea devreme să înceapă să cumpere angro ţinute de plajă.

Şoferul m-a lăsat la terminalul unu. M-am îndreptat spre poarta zero de unde decolau toate avioanele particulare. Nici urmă de Patrick sau Jazz. Probabil că încă nu ajunseseră. M-am apropiat de un bărbat în uniformă.

— *Excusez-moi, monsieur,je cherche Monsieur Patrick Saxton.*

— *Il est parti, mademoiselle,* îmi răspunse.

M-am uitat la ceas. 1.30 p.m. Nu întârziasem
decât o jumătate de oră. De bună seamă, Patrick n-o fi plecat fără mine.

— Poftim ? am cerut lămuriri.

— El plecat acum o oră cu fata cu bronz.

Cum a putut să-mi facă una ca asta? Cum a

putut şi ea ? Mai ales după ce am scris şi articolul acela drăguţ despre ea. Dintr-odată, m-am simţit slăbită şi m-am clătinat: paharele acelea de Bellini de la du Cap îşi fac simţită prezenţa în cele mai nepotrivite momente.

— Şi eu cum mă întorc la New York? l-am întrebat.

Fără nici o îndoială, pilotul acesta încântător o să mă plaseze în G-V-ul altcuiva mai târziu. Vreau să spun, eram îmbrăcată pentru aşa o ocazie.

— *Je ne sais pas,* exclamă bărbatul, ridicân- du-şi mâinile a neputinţă.

Se întoarse brusc şi plecă. Ţinuta mea nu avusese nici un efect asupra lui. Când să iasă din sala de aşteptare, mi-a făcut semn spre uşa de sticlă din faţă. M-am uitat într-acolo. Dincolo de stradă am văzut intrarea în terminalul 2. Inima mi-a stat în loc. Uite ce-i, n-am nimic împotriva aeroporturilor *per se,* dar în sala aceea de aşteptare am zărit mai mulţi oameni decât la parada de Ziua Recunoştinţei organizată de Macy's anul trecut. Singurul defect al zborurilor cu avioanele private este acela că, după aceea, nu mai vrei să zbori niciodată cu o cursă de linie. Sfătuiesc persoanele care sunt pe cale să zboare cu un avion particular să o facă *numai* dacă lucrul acesta va deveni parte integrantă a vieţii lor. Sincer, în momentul acela îmi doream să nu fi văzut niciodată tavanul capitonat şi să nu fi mâncat sandviciurile acelea delicioase în G-V-ul fantastic al lui Patrick.

Ce tot spun! Dacă nu eram atentă, riscam să mă transform în Patricia Duff sau o persoană la fel de răzgâiată. Pot să zbor cu un avion de linie, ca oricine altcineva. Adunându-mi tot respectul de sine, mi-am târât bagajul cu mult îngreunat vizavi. Era o căldură dogoritoare. Până am ajuns la ghişeul Air France, m-am simţit ca un peşte împuţit.

Stewardesa din spatele ghişeului era căruntă şi aranjată impecabil. Se uită la mine ca la un leucoplast folosit.

— *Oui*? mă întrebă. Cu ce vă pot ajuta, *madame ?*

De ce au franţuzoaicele obiceiul să le necă-jească pe tinerele ca *moi,* spunându-le „A*tadame" ?* E un gest sadic, mai ales când simţi cum îţi bubuie în creieri un Bellini.

— *Mademoiselle,* am corectat-o. Am pierdut zborul de New York. Când este următorul?

— La ora 15.00. Este bine?

— Bine'nţeles, i-am răspuns.

— Vă costă 4376 euro.

— Poftim ? am înghiţit în sec.

— Nu mai avem locuri decât la clasa business.

— Dar la un alt zbor mai pe seară ?

— Sunt deja ocupate *toate.*

Eram în pragul lacrimilor. Nu aveam 4376 euro de aruncat pe fereastră pe un bilet spre New York. Totuşi, mi-am muşcat buza şi i-am dat cârdul Visa. O să consider toată călătoria drept

un dezastru costisitor, din care am învăţat o lecţie scumpă: să nu te îmbraci niciodată ca un aisberg WASPy dacă poţi să te îmbraci ca o prinţesă a gheţii în rochia Alexander McQueen. Dar, Dumnezeule, ar fi fost cu mult mai drăguţ să fi cheltuit banii ăştia pe ceva nostim ca fotoliul acela comod, roz, dungat, de la ABC Carpet & Home de pe Broadway.

— *Merci,* îmi spuse stewardesa, smulgându-mi cârdul din mână. Vă îmbarcaţi într-o juma' de oră.

— De la ce poartă, vă rog? am întrebat-o.

în timp ce verifica, am aruncat o privire de-a
lungul ghişeelor. La câţiva metri de mine, am remarcat o figură familiară. Mi-am întins gâtul să văd mai bine: era Charlie Dunlain, înregistrându-se la ghişeul pentru LA. Ah, Dumnezeule, chiar nu voiam să mă vadă. *Detest* întâlnirile întâmplătoare, în special cu oamenii care tocmai te-au văzut, de curând, după o supradoză de Advil. Mai rău, am remarcat dintr-odată că Charlie era mai drăguţ decât îmi aminteam. Era bronzat şi uimitor de degajat. E singura mea cunoştinţă care chiar arată bine la lumina artificială din- tr-un aeroport. Presupun că asta se datorează succesului. Simpla lui vedere m-a transformat în diabetică, pe cuvânt. Şocul a făcut ca zahărul din sânge să-mi scadă dramatic. Dintr-odată, m-a luat cu ameţeală: probabil urma să leşin de jenă. Am întors brusc capul şi m-am uitat în altă parte.

Mi-am adus aminte că, totuşi, putea să fie şi mai rău aseară. Vreau să spun, acum *nu* mai eram îmbrăcată cu rochia aia de aisberg WASPy, ci într-o ţinută care amintea vag de Lee Radziwill[1], în Capri, în anii '70, şi mă purtam cu totul altfel decât o sinucigaşă, absolut normal, tocmai luam avionul de New York ca orice fată normală, fără gânduri sinucigaşe. Poate ar trebui să-l salut.
Apoi aş putea să plec şi să nu mai vorbesc cu el niciodată.

— Bună! am strigat, simţindu-mă dintr-odată stânjenită.

Iată, am făcut-o. Şi ce dacă mă ura? Nici că-mi păsa! Charlie se întoarse şi se uită la mine. Dumnezeule, am simţit din nou că leşin. Paharele astea de Bellini sunt atât de parşive câteodată.

— O, bună, ăăă... îmi răspunse cu o voce ciudată. Apoi adăugă: Cred că te cheamă cineva, şi-mi arătă ghişeul.

M-am întors şi am văzut-o pe stewardesă uitân- du-se dezaprobator la mine.

— *Madame,* pufăi înapoindu-mi cârdul. *Alors,* regret, dar nu puteţi pleca. Cârdul v-a fost respins.

— Nu puteţi încerca din nou ? am întrebat-o nerăbdătoare.

[1] **Caroline Lee Bouvier Canfield Radziwill Ross - fostă actriţă, sora mai mică a lui Jacqueline Kennedy Onassis (n. tr.).**

— *Nori.* Următorul, vă rog.

Dintr-odată m-a încercat un sentiment de regret, mare regret, pentru supermodelele trecute. Aşa trebuie să se simtă şi ele: acum zbori cu un AP peste tot, în secunda următoare nu mai ai loc nici la clasa a doua. Pe când îmi strângeam lucrurile, Charlie mă interpelă:

— Hei, lasă-mă să te conduc la poarta ta. E chiar lângă sala de aşteptare pentru LA.

Iâh, Dumnezeule. Una e să fii abandonată de un avion particular. Aproape că aş zice că-i o lecţie instructivă. Vreau să spun, nimeni nu trebuie să ştie, nu-i aşa? Dar e cu totul altceva să fii descoperită, fără veste, de-o cunoştinţă, în toiul unui abandon G-V. În nici un caz n-o să-l las pe Charlie să-şi dea seama că n-am nici bilet, nici bani. Ar fi atât de dezaprobator. Cu un gest degajat, mi-a luat bagajele.

— Mamă, te lasă să iei toate astea ca bagaj de mână? mă întrebă el.

— Bine'nţeles, i-am răspuns eu nonşalantă, de parcă de fiecare dată când mă îmbarcam într-un avion aveam o valiză şi patru pungi de cumpărături.

— Te simţi... bine ? mă întrebă el părând sincer îngrijorat.

— Minunat! i-am replicat.

Cu siguranţă că comentariile laudative pe care le-a primit la Cannes i-au şters cu desăvârşire din memorie incidentul Advil.

— Sigur? Am fost îngrijorat pentru tine după... Paris, îmi mărturisi stânjenit.

— Mă simt bine. Totu-i minunat.

De regulă, nu spun minciuni, dar când o fac, sunt *tres* convingătoare. Ne-am îndreptat spre Plecări. în sinea mea, eram mai mult moartă decât vie. Vreau să spun, n-aveam nici cea mai mică idee cum să fac rost de un bilet între locul unde ne aflam şi poarta de îmbarcare. Nu voiam să fiu, din nou, umilită în faţa acestui bărbat. Dacă n-ar fi fost aşa un gentleman, să-mi care bagajele ca un personaj din filmul *Poveste din Palm Beach,* n-aş fi fost în pericol să fiu prinsă cu minciuna. între timp, încercam să port o discuţie lejeră cu el, de parcă totul ar fi fost minunat, aşa cum pretindeam.

— Mă bucur că tu şi Julie... ştii... aţi lămurit situaţia, i-am zis.

— Mda, am lămurit-o. Ce fată! Formidabila Julie! spuse cu un zâmbet drăgăstos.

Chiar că-l fermecase. Era leşinat după ea. Habar n-avea ce punea ea la cale. Nici unul dintre iubiţii ei nu bănuia niciodată. Ştiţi ceva ? Cu puseul meu diabetic, combinat cu durerea de cap dată de Bellini, dintr-odată, mi-a părut rău pentru Charlie. Vreau să spun că, probabil, era o persoană cumsecade, indiferent dacă-l plăceam sau nu. E ca şi cu parfumul acela Angel de la Thierry Mugler; îl detest, dar asta nu înseamnă că-i un parfum prost. Vreau să spun, milioane de oameni consideră că miroase divin. Cred că Charlie este Angel-ul meu, dacă este posibil să

faci o analogie între bărbaţii şi parfumurile pe care le urăşti.

Am ajuns la poarta de îmbarcare. Nu puteam să merg mai departe fără bilet.

— De fapt, o să-mi iau rămas-bun aici, i-am spus încrezătoare. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Zbor plăcut, îmi ură dându-mi înapoi bagajele.

— Mulţumesc.

Charlie se întoarse spre lunga coadă de la punctul de control al bagajelor. M-am descurcat în mod strălucit. Nu bănuia nimic. Am aşteptat până nu l-am mai văzut, apoi mi-am adunat lucrurile şi m-am îndreptat spre o braserie. Un suc natural de portocale de cinci dolari face minuni cu starea ta de spirit când ai fost abandonată de un mahăr din lumea cinematografiei şi aproape salvată de un regizor de film care le ştie el pe toate şi e supărător de drăguţ. M-am aşezat la o masă, mi-am băgat nasul în exemplarul din *International Herald Tribune,* am sorbit din suc şi am început să mă-ntreb ce Dumnezeului o să mă fac. Cred că mi s-a prelins pe obraz o lacrimă rebelă. Acum, că eram singură, îmbrăcată la patru ace sau nu, eram nefericită. Mă simţeam ca o proastă.

— Ai de gând să pierzi cursa?

Se întorsese. Ce avea băiatul ăsta ? Faptul că ieşea cu Julie nu-i dădea dreptul să-şi vâre nasul în planurile mele de călătorie sau, că veni vorba, în planurile mele de sinucidere. Stătea acolo şi-mi zâmbea de parcă viaţa mea era o comedie sau aşa ceva.

— Da! i-am trântit-o morocănoasă.

Minţisem destul pentru o singură zi. Nu-mi mai păsa ce crede el despre mine.

— De ce? mă întrebă.

— E o problemă personală, i-am răspuns.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Ei bine, dacă chiar vrei să ştii, am fost abandonată de un tip care m-a adus aici cu G-V-ul lui. Nu mai au locuri la clasa a doua. Cei de la Air France nu-mi acceptă cârdul, iar logodnicul meu are o altă afurisită de logodnică.

Spre marea mea disperare, o lacrimă uriaşă mi se rostogoli pe un obraz. Charlie îmi întinse batista lui. Am înşfăcat-o furioasă că este din nou martorul unei scene incomode.

— E vorba de tipul ăla, Eduardo ? mă întrebă Charlie.

— Eduardo e însurat! i-am mărturisit cu vocea pierită. Ca, de altfel, şi dl G-V!

Chiar dacă acum ştia jalnicul adevăr despre situaţia mea deplorabilă, Charlie era încă uşor amuzat.

— Ei bine, poate că nu-i chiar aşa de rău, îmi spuse.

— Nu-i rău ? E de-a dreptul tragic!

— Nu-i rău, măcar acum ai învăţat că nu-i bine să pleci în vacanţă cu oameni pe care nu-i cunoşti.

Ce tot spune ? îl ştiam pe Patrick de cel puţin douăzeci şi patru de ore când i-am

acceptat invitaţia la Cannes. Iar avea pe faţă expresia aceea de parcă ar fi vrut să spună c-ar trebui să fiu mai prudentă. Poate n-ar strica să fiu.

— Haide, îmi zise. Trebuie să urci în avionul ăla.

Charlie m-a dus în viteză la ghişeu, a scos un card şi mi-a cumpărat pe loc un bilet. Mi-a înmânat permisul de trecere şi am trecut împreună de controlul bagajelor. în tot acest timp am mers cu ochii în pământ şi am păstrat o tăcere stânjenitoare. La poartă, tocmai se îmbarcau ultimii pasageri pentru cursa de New York.

— Du-te, îmi spuse, împingându-mă spre uşă.

— Mulţumesc. O să-ţi dau banii înapoi, i-am zis ruşinată.

— Las-o baltă. Trece-o la capitolul experienţă. Doar fa-mi o favoare, nu mai accepta călătorii în avioanele particulare ale bărbaţilor însuraţi, OK?

M-am târât până la avion lividă. Charlie chiar nu mă-nţelegea. Unei newyorkeze îi este fizic imposibil să refuze vreodată o călătorie cu un avion particular.

Lista de. deCMi a ¿ui Judie. BeJigdo%

1. **Lista comitetului de organizare a spectacolului de binefacere a Operei din New York. Julie spune că acolo se trag atâtea sfori de-l bat şi pe Tolstoi.**
2. **Romanul** *Ispăşire* **al lui Ian McEwan, în special pagina 135. Acolo e scena de sex sălbatic.**
3. **Rubrica** *Nunţi* **din** *Sunday Times.* **E important să ştii cine a ieşit de pe piaţă.**
4. **Apropo de piaţă, lista FTSE 100[i] e motivul pentru care Julie adoră** *Wall Street Journal.*
5. **Catalogul de primăvară de la Barneys.**
6. **Ultimele zece pagini din romanul** *Corecţiile* **de Jonathan Franzen. Julie s-a prins că nimeni n-o să ghicească vreodată că n-a citit toată cartea dacă menţionează relaţia lui Chip cu neuroloaga.**
7. **Lista manechinelor de la prezentarea colecţiei de toamnă a lui Michael Kors.**
8. *Drama copiilor superdotaţi* **de Alice Miller. Chiar a ajutat-o pe Julie să nu mai fie atât de dură cu ea însăşi pentru vina de-a fi atât de teatrală. Spune că-i o lectură aproape obligatorie la Spence.**
9. **Agenda telefonică a lui Julie. Nici nu vă puteţi imagina ce nume conţine şi, la drept vorbind, nici ea nu poate.**

Programul prezentărilor de modă din Paris. E bine să-l ştii pe dinafară.

9
D

U/e fiecare dată când un bucătar celebru deschide un restaurant nou în New York, lucru care se întâmplă, din câte-mi dau seama, din cinci în cinci minute, tot oraşul parcă înnebuneşte. Fetele astea, care în mod normal n-ar pune gura pe mâncare gătită, dintr-odată-şi dau seama că, totuşi, mâncatul e din nou o chestie trăsnet. La cele mai multe degustări sunt pre-

[i] **Listă ce cuprinde cele mai mari o sută de companii britanice (n. tr.).**

zente fete din lumea mondenă slabe ca nişte scânduri, care sunt hotărâte să fie văzute la eveniment, dar nu gustă nimic. Apoi îi spun bucătarului cât de mult le-au plăcut meniul şi noile mâncăruri, după care se-ntorc acasă şi se înfometează pentru tot restul serii.

La câteva zile după ce m-am întors de la Cannes, am fost prezentă împreună cu Julie la un astfel de eveniment, pe Lower East Side. China Bar este un restaurant asiatic de inspiraţie retro, unde poţi servi meniuri chinezeşti din anii '70, într-un decor ultramodern. Toată lumea i-a spus bucătarului cât de „formidabile" sunt costiţele de raţă bine fripte. Ar fi. Nici nu s-au atins de ele. Muffy a mers prea departe, totuşi. I-a spus renumitului bucătar: „Găluştele tale sunt mai bune decât cele de la Mr. Chow's", ceea ce era o minciună sfruntată. Nu sunt de acord cu minciunile decât dacă sunt spuse cu un scop nobil, ca acela de a-ţi ajuta semenii, de exemplu. Vreau să spun, Julié e specialistă în minciuni. Când strânge fonduri pentru ajutorarea unei şcoli, le spune celor care donează bani că noua aripă va fi inaugurată de Michael Douglas şi Catherine Zeta-Jones, când de fapt *ea* e cea care face inaugurarea. Dar să-i spui unui tânăr bucătar impresionabil că-i genial când mâncarea gătită de el ar trebui să fie pe fundul fluviului Hudson, e pură cruzime.

Când am ajuns, restaurantul era atât de ticsit de fete care nu mâncau nimic şi de bărbaţi care nu le băgau în seamă, că de-abia te puteai mişca prin mulţime. Julie înşfacă două pahare de saketini (o băutură la modă - o corcitură între sake şi martini) de pe o tavă şi ne-am aşezat într-un separeu.

— Hei, drăguţo, făcu ea, îmi pare rău că ai văzut fotografia aia cu Adriana şi Zach.

— Mulţumesc, am spus sec.

— Oricum, ai dovada că-i complet nestatornic. Slavă Domnului că nu te-ai măritat cu el. Dar ia povesteşte-mi despre Patrick, schimbă Julie subiectul.

— Mi-a plăcut du Cap-ul, dar... m-am oprit în mijlocul propoziţiei.

Speram că Charlie nu i-a spus ce s-a-ntâmplat la aeroport. Nu voiam să ştie nimeni că Patrick Saxton e-un partener de cea mai joasă speţă, care, literalmente, m-a abandonat pe un alt continent. Din fericire, n-a mai fost nevoie să dau explicaţii. Jolene ne-a întrerupt.

— Buunăăă! Ce mai faceţi ?

Jolene agita un Shanghai Cosmopolitan (altă băutură la modă - versiunea chinezească a Cosmopolitanului) într-o mână şi cu cealaltă o trăgea după ea pe Lara. Ea purta pantaloni albi evazaţi, care-i veneau ca turnaţi, iar Lara era într-o rochie scurtă, neagră, acoperită cu fermoare. Probabil că-n mintea ei revenise la modă mişcarea punk. Poate chiar aşa şi era. Lara era plictisită, dar Jolene era îmbujorată de emoţie.

— Michael Kors! decretă Jolene teatral în timp ce se apropia de masă. El! şi urmă o pauză

teatrală. Este! altă pauză. DUMNEZEU!!! Uita- ţi-vă! I-aţi văzut pantalonii şifonaţi din colecţia de primăvară? Se învârti să ne arate noua ei siluetă. Ia uitaţi aici picioare ca scobitorile. îţi fac picioarele să arate înguste fără să mai porţi colanţii ăia supărători. (Jolene e 50% JAP, dar neagă asta în proporţie de 100%).

— Michael Kors înţelege dedesubturile coapselor feminine, continuă ea, ca nimeni altul...

— Las-o moartă, Jolene! ripostă Julie, exasperată. îţi trebuie o nouă preocupare. De exemplu, ar trebui să mai citeşti câte ceva din când în când.

— Dar eu citesc tot timpul, replică Jolene. Aş estima că citesc revista *Vogue cel puţin* o dată pe zi. Mai vrea cineva un Shanghai Cosmo? Mă întorc într-un minut, spuse ea şi se pierdu în mulţime. în seara asta se comporta ca o libelulă dementă. Lara se strecură pe un scaun lângă mine.

Julie părea iritată.

— Jur că intru la balamuc dacă mai pomeneşte cineva de noii pantaloni evazaţi pe care au impresia că ei i-au descoperit primii pe lumea asta. Nu-i nimic altceva de spus despre pantalonii ăştia blestemaţi decât mergeţi şi probaţi-i, se plânse ea.

Avea dreptate. Câteodată, conversaţiile de la petrecerile newyorkeze erau atât de ordinare, încât cu greu le mai suportam. Dintr-odată, Julie se lumină la faţă.

— Staţi aşa! strigă ea. O să organizez un grup de lectură, ştiţi, un club de citit. E singura metodă să descâlcim câlţii din creierul lui Jolene. O să ne fie şi nouă de folos.

— Mie-mi place să fac kickboxing la clubul Equinox ca să mă perfecţionez, spuse Lara strâm- bându-se.

— Exact ce spuneam, oftă Julie.

Jolene se strecură în separeu cu un alt pahar.

— Jolene, vrei să faci parte şi tu din grupul meu de lectură? ţipă Julie ca să acopere vacarmul petrecerii.

— Ceva asemănător cu clubul de lectură al lui Oprah? se entuziasmă Jolene.

— Nu chiar. O să angajez un profesor doxat de la NYU să ne înveţe totul despre literatura importantă. Mă întreb ce-ar trebui să citim.

— Ce zici de Virginia Woolf? Arăta bine în filmul ăla, *Orele,* propuse Jolene.

Nimeni n-are voie să pomenească de haine dacă vrea să facă parte din clubul meu de lectură, Jolene. Asta-i valabil şi pentru tine, Lara, le ameninţă Julie.

Discutăm doar despre cărţi.
OK

— ?Am înţeles, aprobă Lara. Dar putem să vedem ecranizarea dacă nu avem timp să citim rezumatul cărţii?

— Ţi-a spus cineva vreodată că arăţi de parcă ai face parte din *Cercul poeţilor dispăruţi* ? întrebă Julie.

Era încântătoare aşa, cum stătea cocoţată pe un teanc de cărţi din biroul lui Henry B. Hartnett, un tânăr asistent la catedra de literatură engleză a NYU. La câteva zile după inaugurarea restaurantului chinezesc, Julie a făcut o vizită la catedra de limbă engleză a NYU, în căutarea unui meditator. Era hotărâtă să înfiinţeze grupul de lectură, mai ales după ce Mufify i-a spus p-ş că Gwendolyn Baines şi Cynthia Kirk aveau de gând să pună şi ele de unul. Julie trebuia să fie prima.

Un pic emoţionată, Julie m-a rugat să o însoţesc la întâlnirea cu „profesorul" de la NYU, cum îl numea ea. Julie se îmbrăcase ca Sylvia Plath, într-o fustă ecosez, plisată şi purta codiţe împletite, aşa cum avusese Gwyneth Paltrow în film. îşi pusese până şi încălţăminte cu tocuri joase. Vreau să spun că până acum Julie susţinea că habar n-are ce-s ăia pantofi cu talpă plată. Mă rugase să mă îmbrac şi eu „academic" pentru ca cei de la universitate să ne ia în serios. M-am conformat. în dimineaţa aceea m-am îmbrăcat într-o rochie clasică, cambrată, bleumarin. Doar că n-am rezistat şi, înainte de-a ieşi din casă, am adăugat la ţinută ciorapii-plasă negri şi pantofi i cu toc de la Christian Louboutin. Viaţa-i prea anostă fără micile accesorii la modă, nu-i aşa?

Henry nu părea să aibă cine ştie ce experienţă în materie de tinere femei şi cu atât mai puţină în materie de prinţese din Park Avenue. Părea timid şi păstra distanţa baricadându-se în spatele unui birou ticsit cu lucrări de corectat.

— Care dispăruţi ? întrebă Henry perplex.

— Eşti drăguţ. Vreau să spun, cu ţinuta asta cerebrală şi cu timiditatea pe care o afişezi, domnule profesor, spuse Julie. Henry era drăguţ, într-adevăr. Ţinuta „cerebrală" consta din blugii prespălaţi, o cămaşă din in şi pantofi cu şiret. Cămaşa îi era puţin uzată la guler.

— De fapt, nu sunt profesor. încă nu am fost confirmat. Sunt doar asistent. Vreţi să vă înscrieţi la facultate?

— Domnule *profesor*! Arăt eu a *studentă* ? Nu vreau să merg la facultate, vreau, ştii, să mă şlefuiesc. Şi eu şi prietenele mele, care au mare nevoie să se mai cizeleze, crede-mă. Nu discută decât despre Michael Kors şi ce genial e tipul, şi nu mai suport.

— Cine ? întrebă Henry.

— îmi place teribil că nu ştii cine-i Michael Kors! se entuziasmă Julie. Poţi să ne înveţi despre literatură şi cărţi? Locuiesc la The Pierre, e foarte drăguţ acolo şi voi trimite o maşină să te aducă. O să am grijă de toate cheltuielile, o să-ţi dau cât îmi ceri. Dacă ai putea să ne împărtăşeşti din cunoştinţele tale pentru câteva ore, o să-ţi fim recunoscătoare. Te rog, nu spune nu.

înainte ca Henry să apuce să deschidă gura, Julie turui mai departe:

— Şi aş putea comanda orice fel de mâncare doreşti. Ce spui? Să comand mâncarea de la Elaine's ? În opinia ta, ar fi o mâncare destul de literară ?

— Cred că puţină brânză şi pâine prăjită e de-ajuns.

— Asta înseamnă că accepţi, domnule profesor? Ah, sunt atât de fericită.

— Nu sunt profesor, domnişoară Bergdorf.

— Dar vei fi într-o zi, nu-i aşa ? Vreau să spun, pot să-l conving pe tata să te promoveze *chiar acum* dacă doreşti, doar e sponsorul principal al universităţii. OK, deci, voi trimite pe cineva să te ia, marţi la ora şase. E-o zi foarte bună pentru un club de lectură, fiindcă niciodată nu se întâmplă nimic marţea.

— încă ceva, domnişoară Bergdorf

— Da?

— Trebuie să hotărâm ce carte vreţi să citiţi. Deoarece trebuie s-o citiţi toate până marţi, ca s-o putem discuta.

— Iâh, exclamă Julie. S-ar zice că entuziasmul i-a scăzut când s-a văzut pusă în situaţia de a citi, cu adevărat, o carte de la cap la coadă. Dar de-aceea am nevoie de tine, să ne spui ce să citim.

— Multă lume se dă-n vânt după o carte intitulată *in mijlocul mării,* de Nathaniel Philbrick. N-am putut s-o las jos din mână.

— Ah, o poveste de dragoste! E ca în filmul acela, *Titanici*

— Oarecum, dar cu balene, spuse Heniy. Dacă v-a plăcut povestea din *Titanic,* o să vi se pară încântătoare şi asta.

De când m-am întors de la Cannes, Patrick Saxton mă suna întruna ca un maniac. Pretindea că m-a abandonat la Nisa din motive de securitate - se pare că din cauza ameninţărilor teroriste sau ceva de genul acesta, avionul trebuie să decoleze exact când ai anunţat că decolează, întotdeauna am crezut că jumătate din rostul unui avion particular este acela că decolezi când ai chef, sau să nu mai decolezi dacă aşa-ţi vine. în opinia lui Patrick, lucrurile nu stăteau chiar **aşa.**

— L-am implorat pe pilot să mai stea, îmi spuse Patrick la telefon, câteva zile mai târziu. Dar turnul de control a interzis orice întârziere pe pistă în ziua aceea. îmi pare atât de rău, sper că n-a fost prea neplăcut. Chiar mi-am făcut griji **pentru tine.**

O-o. Te pomeneşti că, până la urmă, Patrick chiar era Maica Tereza.

— îmi pare rău c-am întârziat. Am fScut **o** prostie cât mine de mare. Dar puteai să-mi laşi un mesaj, i-am spus. Sau un bilet.

— Am încercat, dar nu m-au lăsat. Ţi-am reţinut, totuşi, un loc la cursa de ora trei pentru New York. Credeam că o să-ţi dea prin **cap să** întrebi.

— Mi-ai reţinut un loc ?

— Bineînţeles. Nu te-aş fi lăsat pentru nimic în lume acolo, fără să-ţi asigur întoarcerea. Drept cine mă iei?

— îmi pare rău. M-am speriat rău de tot, n-am mai fost în stare să-mi adun minţile.

— Aş vrea să te revăd, zise el.

— Ei bine... am ezitat.

Oare voiam să-l mai văd vreodată pe Patrick ? Presupun că da. Era fermecător şi nostim şi, **de-ndat&** ce divorţa, putea deveni un potenţial soţ.

— Poate, i-am răspuns.

Nu voiam să par prea nerăbdătoare.

— Minunat, te sun să stabilim când. Apropo, poţi să-mi dai numărul de mobil al lui Jazz?

— *Poftim?*! am exclamat, nevenindu-mi să cred.

— Şi-a uitat paşaportul în avion. Mi-am rugat **asistenta să** i-l trimită, dar nu **ştim unde** poate ii găsită.

Poate că Patrick era sincer. Nu ştiam ce să **mai** cred. Am rămas tăcută câteva secunde. Linia cealaltă suna ca nebuna. Trebuia să-mi închei convorbirea cu Patrick.

— Trebuie să-nchid, i-am spus şi i-am dat numărul lui Jazz, apoi am răspuns la celălalt apel: Alo?

— **Bună, sunt Jazz. Am fost atât de îngrijoraţi pentru tine. Ce s-a-ntâmplat ?**

— M-am oprit să fac nişte cumpărături şi am întârziat, i-am răspuns.

— Şi eu sunt la fel! Am pierdut atâtea zboruri din cauza cumpărăturilor, nici nu-ţi poţi imagina. Dumnezeule, **foarte** urât din **partea lui** Patrick că nu te-a aşteptat. Totuşi, e bărbatul cel mai **nesuferit** din New York, aşa că, la ce să te aştepţi ? bârfi Jazz.

— Ei na, i-am replicat. Toată lumea susţine că e un sfânt.

— Uite ce e, îl cunosc pe Patrick de secole. De când aveam cincisprezece ani, ba suntem împreună, ba ne despărţim. E nostim, atâta timp cât eşti conştientă că e luat deja. E fantastic, dar e însurat.

— Muffy zicea că divorţează.

— Aşa le spune tuturor prietenelor din ziua când s-a logodit. Nevastă-sa n-o să-l lase din mână, iar el n-o va părăsi în veci. Ea e cea cu banii. Avionul e al ei, nu al lui. Toată lumea ştie asta.

— Ah! am murmurat.

— Au o convenţie. Nimeni nu pune mâna pe Patrick Saxton. Lui îi convine situaţia. Nu-i aşa că bărbaţii însuraţi sunt adorabili ? Nu se gudură ca nişte căţelandri bolnavi de dragoste.

— Mda, iată un avantaj, am răspuns.

— în fine, spune-mi, ai noul număr de mobil al lui Patrick? M-a invitat la festivalul de film de la Veneţia din toamnă - mă duc sigur. Nu-i aşa că-i drăgălaş avionul ăla cu caramelele alea roz de la toaletă? Dintre toţi prietenii mei care au avioane particulare, Patrick are avionul cel mai bun.

I-am dat lui Jazz numărul şi am pus receptorul în furcă. Dacă aş putea fi la fel de superficială ca Jazz, viaţa mea ar fi mult mai liniştită.

Habar n-aveam ce „stres incredibil", cum îi spunea Julie, presupune invitarea a douăsprezece din cele mai bogate fete din New York acasă la tine, până nu m-a târât Julie în lumea paranoică a cinelor tematice. Pe cuvânt, s-a lăsat în aşa hal dusă de val cu organizarea întâlnirii în cadrul clubului de lectură, de-ai fi zis că pune la cale balul inaugural de la Casa Albă.

În clipa în care a lansat invitaţiile şi le-a trimis tuturor câte un exemplar de lectură, Julie a fost asaltată de o grămadă de nelinişti specifice tagmei prinţeselor începătoare. A început să-şi facă griji că prietenele ei nu vor veni la clubul de lectură decât ca să vadă cum i-a decorat Tracey Clarkson apartamentul. îi vor „diseca" simţul estetic în momentul în care vor ieşi pe uşă şi probabil or s-o critice că „nu are ceva dungat. *Toată lumea* are acum ceva zebrat prin casă", îmi explică ea. O apăsa ideea că

prietena ei, Shelley - care are întotdeauna pe măsuţa de cafea o fructieră Royal Doulton plin cu rodii perfect coapte, ca să se asorteze cu tapetul Zuber, pictat manual - n-o să fie impresionată de propria ei colecţie de fructiere. Apoi mai erau farfuriile şi ceşcuţele de espresso: voia să aibă porţelanul acela franţuzesc la modă pe care-l avea toată lumea, chiar dacă nu-şi amintea cum se numeşte şi-i era prea ruşine să întrebe. Auzise că linguriţele de argint Buccellati sunt la modă şi se întreba dacă poate să facă rost de ele la timp. Se îngrijora că husa de pe canapea trebuie să fie perfect aranjată, să nu arate de parcă tocmai şezuse cineva pe ea şi voia ca perniţele să fie înfoiate, dar nu foarte. Oare talentul menajerei în materie de călcat se va ridica la înălţimea aşteptărilor ei în ceea ce priveşte apretatul şerveţelelor de cocteil? Vârfurile apretate ale şerveţelelor de cocteil sunt criteriul după care sunt judecate gazdele din New York, susţinea ea cu faţa schimonosită de teamă. Era îngrozită şi la gândul că unele dintre fetele pe care le invitase nu apar în fotografiile înrămate de pe pereţi. Dacă cineva remarcă asta, vor fi consecinţe severe de ordin social, de exemplu, va fi exclusă de pe lista invitaţilor la petrecerile în cinstea viitorilor bebeluşi sus-puşi.

Era cu nervii la pământ şi nici măcar nu-şi dăduse seama că încă nu a hotărât cu ce să se îmbrace. Prietenele puneau şi ele paie pe foc:

— Wade Roper e de domeniul trecutului, susţinu Jolene cu tărie când veni vorba de aranjamentele florale. Ce-ar fi să apelăm la Martine Wrightman? Ah, dar nu vom putea niciodată să ajungem la ea, fiindcă-i cu neputinţă.

— Să nu comanzi invitaţiile la Mrs. John L. Strong de la Barneys. Ia-le de la papetăriile Kate şi scrie-le de mână. Doar vrei să pară totul neoficial, o sfătui Mimi. Dacă le tipăreşti, o să pară că ai prea mult timp la dispoziţie.

Julie mă sună plângând cu câteva zile înainte de petrecere:

— Nu mai fac faţă îmi spuse. îmi doresc să nu-mi fi venit ideea clubului ăsta nenorocit de lectură. Ce glumă proastă.

Deşi în sinea mea îi dădeam dreptate, era prea târziu să mai dea înapoi.

— Hai că te ajut, i-am zis, deşi nu prea aveam mult timp liber. Mai aveam de finisat la articolul despre Jazz. Am auzit de tipul acesta, noul decorator de la TriBeCa. O să facă ceva nostim şi nebunesc, de-o să-i lase paf pe toţi. Să-l sun ?

Bine. Poţi să-l aduci într-o oră?înainte să-l

#

pot contacta pe Barclay Braithwaite, tânărul specialist în decoraţiuni interioare, venit tocmai din Alabama (toţi organizatorii de petreceri sunt din Alabama şi, de obicei, nu sunt heterosexuali), m-a sunat mama.

— Iubito, n-ai mai dat nici un semn de viaţă. Ce mai faci? mă întrebă ea.

— A, bine, i-am răspuns în timp ce mă gândeam că sunt atât de departe de-a face bine ca de la cer la pământ.

— Nu-mi sună a bine. Sună americăneşte. Când vii acasă? Ne e dor de tine.

— Nu vin, mamă, îmi place aici.

— Nu mamă, ci *mami*. în fine, sper că nu o să lipseşti de la aniversarea de cincizeci de ani a tatei. Ştii că te-aşteaptă. în trei săptămâni. Cred că o să iasă ceva grandios, şopti mama. Toată lumea din zonă vrea să fie invitată, aşa că încearcă să nu baţi toba prea tare. Nu vrem să-i supărăm pe cei din sat. Ştii cum reacţionează ei! E îngrozitor, pe cuvânt, mai ales când eşti, ca mine acum, în căutarea unei noi menajere. Ar putea veni şi familia Swyre, dacă reuşesc să-i contactez la timp. N-ai idee unde i-aş putea găsi, nu-i aşa ? Ar fi atât de minunat dacă tu şi micuţul conte v-aţi putea întâlni din nou.

Nu-mi venea să cred că mama încă-i obsedată de chestiile care nu-i dădeau pace când aveam şase ani. Pur şi simplu, e incapabilă să priceapă că nu mai există cavaleri cu armuri strălucitoare şi, oricum, nu mă omor după ei.

— Voi veni cu plăcere la petrecere, i-am spus. De-abia aştept.

Şi chiar eram sinceră. Dintr-odată m-a lovit dorul de casă. Poate o să-mi facă bine să conduc pe drumurile de ţară străjuite de garduri vii pline de hasmaţuchi. Chiar aş putea petrece câteva zile la Old Rectory, să mă odihnesc, deşi asta s-ar putea vădi a fi o treabă grea cu mama prin preajmă.

Când am ajuns la Julie acasă, am găsit-o în sufragerie împreună cu un croitor de la Barneys, care-i ajusta noua pereche de blugi Rogan. îl adusesem cu mine pe Barclay, îmbrăcat în uniforma lui de ginşi albi şi cămaşă roz de la Charvet. Il luasem de la biroul lui din clădirea TriBeCa şi luaserăm împreună un taxi până la Julie.

— Ştiu că hainele n-au nici o importanţă pentru chestia asta cu cititul, dar vreau să am o ţinută fără fasoane, de parcă nu mi-ar sta mintea deloc la haine. De-aia îmi aranjez ginşii acum, să nu trebuiască să mă mai gândesc la ei, îmi explică ea.

Uneori am impresia că Julie e mai aiurită în privinţa problemelor de viaţă decât Lara sau Jolene, ceea ce înseamnă că-i derutată de-a binelea. Se întoarse spre Barclay afişându-şi zâmbetul acela special pe care-l păstrează pentru când are nevoie disperată de ceva şi-i spuse:

— Mulţumesc, Barclay, c-ai acceptat această urgenţă. Vreau ceva deosebit, ceva ce n-a avut nimeni niciodată. Ce părere ai?

— Fii bună, poţi să-mi dai un pahar cu apă rece şi rozmarin, spuse Barclay. Se serveşte la L'Ermitage la micul dejun. Mă ajută să gândesc.

Câteva minute mai târziu, Barclay, cocoţat pe marginea canapelei, sorbea din apa cu mirodenii de-ai fi zis că-i elixirul inspiraţiei pentru planificarea petrecerilor. în curând a devenit limpede faptul că decorarea petrecerii lui Julie Bergdorf avea să reprezinte ascensiunea sau declinul carierei sale. Voia ca serata să fie şic, amuzantă şi frumoasă în acelaşi timp.

— Mă gândesc să renunţăm la tema florală. Tema asta a fost folosită până la epuizare. Pentru tine, Julie, mă gândesc la un şic oceanic. La aperitiv, rulouri de homar, dar micuţe. Micuţe de tot! Minuscule! Cele mai mici şi mai adorabile rulouri de homar din New York. Apoi stridii, servite în veselă de sidef adevărat, continuă Barclay mâzgălind în notes. Acum, dacă o să mă lăsaţi puţin singur, o să termin planul în câteva minute.

Barclay ţâşni pe uşă. Când nu mai putea să ne audă, Julie îmi şopti:

— Ai auzit vestea cea îngrozitoare?

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— E vorba de Daphne. M-a sunat, ieri, de la hotelul Bel-Air. A trebuit să plece de acasă,

Bradley a avut o aventură cu decoratoarea. Şi, deşi Daphne *adoră* cum i-a decorat casa din Beverly Hills, i se face rău de fiecare dată când păşeşte pe covorul Aubusson din sufragerie. Poţi să-ţi imaginezi, să nu suporţi să stai în propria-ţi casă?! Mă simt atât de oribil! Am întrebat-o dacă vrea să vin să stau cu ea, dar mi-a zis că-l are alături pe profesorul de yoga şi asta-i de ajuns. Totuşi, îmi fac griji pentru ea, crezi că ar trebui, totuşi, să mă duc?

Ce înfiorător. Daphne a fost o soţie perfectă pentru Bradley, i-a organizat, de câte ori a avut nevoie, cele mai reuşite petreceri de la Hollywood. Când o prietenă aflată la ananghie spune că e OK, trebuie să treci peste dorinţa ei şi să fii alături de ea, indiferent cât de mulţi guru ar avea în preajmă.

— Poate ar trebui să mergem amândouă, i-am propus. Am putea pleca dis-de-dimineaţă, după clubul de lectură.

înainte ca Julie să-mi poată răspunde, Barclay dădu buzna şi o anunţă:

— Dacă vrei să faci ceva deosebit, laşi biblioteca să aibă un aer sobru, citiţi la lumina unui felinar de catarg, apoi vii la cină cu masa asta *fantezi.* Intri în sufragerie şi pleosc! Corali! Buşteni plutitori ! Masa acoperită cu o faţă de masă de *canava naturală*! Până acum n-am folosit în Upper East Side decât pânză de in şi crini. Asta ar putea zgudui puţin lucrurile. Ce-aţi zice de un peşte-luptător japonez în mijlocul mesei ?

— Minunat! exclamă Julie. Dar să nu fii prea creativ, Barclay, altfel o să ghicească toată lumea că n-a fost ideea mea.

— N-o să ştie nimeni niciodată, îi răspunse şi dispăru din nou.

Julie se întoarse spre mine şi-mi zise: „Oricum, Bradley spune că o vrea pe Daphne înapoi, dar ea vrea să se prevaleze de prevederile contractului prenupţial.

— Nu se poate !

— Eu încă mai cred că ar trebui să vadă ce se mai poate face cu mariajul lor. Bradley chiar o adoră, e doar spălat pe creieri, ticălosul.

Barclay s-a agitat atât de mult până să stabilească meniul, încât, la sfârşit, ziceai că el însuşi e un peşte-luptător.

— Cei care ţin cură de slăbire, când se duc undeva, nu vor să mănânce mâncare dietetică - decât dacă e prânz, afirmă el cu hotărâre.

Alarmată, Julie ridică una din sprâncenele ei frumos pensate. Ea ştie una şi bună, iar asta-i mâncarea dietetică.

— Oamenii vor să se simtă în siguranţă, la adăpost, în vremurile astea. Aţi văzut ce se-ntâm- plă în lumea asta ? Groaznic! Sfatul meu este să le oferi fetelor o plăcintă de peşte zdravănă, sănătoasă, spuse Barclay.

Julie oftă. Puţine din prietenele ei au venit vreodată în contact cu ceva atât de substanţial ca o plăcintă de peşte. A fost de acord numai pentru că era sigură că o să şocheze pe toată lumea.

După ce l-am dus pe Barclay înapoi la birou, m-am dus acasă şi am sunat-o pe Daphne. Mă gândeam că o fi într-un hal fără de hal dacă, într-adevăr, Bradley a făcut ce mi-a zis Julie.

— Fugi de-aici! exclamă Daphne când îmi recunoscu vocea. Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— Eu sunt bine, tu ce faci? am întrebat-o.

— Mă simt minunat!

Pentru o femeie în pragul divorţului, Daphne suna îngrijorător de lipsită de griji. Poate că, locuind la Bel-Air, avea o percepţie deformată asupra realităţii. Ştiu că mie-mi dă o astfel de stare când trag acolo, din cauza acelor iazuri minunate, a nuferilor şi a lebedelor care apar de te miri unde.

— Am auzit de povestea cu Bradley, i-am spus. Eşti sigură că te simţi bine?

— Am făcut o criză de nervi când am aflat că o satisfăcea pe decoratoare - *în patul sculptat pe care am plătit-o să-l creeze, imaginează-ţi* - dar, de când m-am mutat aici, Bradley e călare pe mine. îmi trimite flori, bijuterii, blănuri - cam trist, ar trebui să ştie că momentan sunt adeptă a protecţiei animalelor - dar, ştii, cred că-mi demonstrează intenţia lui clară de-a salva legătura noastră. Şi eu vreau să fim din nou împreună. Dar, evident, n-o să-i spun asta imediat. Las', mai întâi, să transpire puţin. întotdeauna am spus, ce-i scris, aia se-ntâmplă, şi n-ai ce-i face.

Oare ce se-ntâmplase cu Daphne ? Ce să mai vorbim de soţ, când ea e cuprinsă de depresie şi numai dacă aude că vrea să demisioneze băiatul care curăţă piscina.

— Vrei să venim la tine ? i-am propus. Zău că ne facem griji din pricina ta.

— Staţi liniştite, mă simt bine. Nu te-ai simţi şi tu dacă ai sta în apartamentul nupţial de la Bel-Air? Nu e cazul să veniţi

— Dar are cineva grijă de tine ? am întrebat-o. Se ocupă cineva de tine?

— Fugi de-aici! Bine'nţeles că da. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar n-am ştiut că am atâţia prieteni. Ştii cine a fost cea mai drăguţă persoană, până peste poate de dulce şi amabilă când nici măcar nu era cazul?

— Annie? am presupus.

Annie e cea mai bună prietenă a ei din Hollywood, chiar dacă Daphne susţine că la Hollywood nimeni nu ţi-e cu adevărat prieten.

— Nuuu! Nu, *Annie* - draga de ea! - are grijă de *Bradley,* pentru că Dominic, soţul ei, este impresar la ICM, iar Dominic nu visează decât să fie impresar la CAA, iar Annie ştie că

Bradley taie şi spânzură acolo, spuse ea pe nerăsuflate.

Am auzit un suspin şi foşnetul unui Kleenex.

— Deci cine-i persoana aia sfântă, atunci ? am întrebat.

— Acum două zile, stăteam aici cu lebedele astea care mă-nnebunesc când le văd ce liniştite înoată, când a venit Charlie. M-a dus la Coffee Bean de pe Sunset să bem o Ice Blended Vanilia[l], absolut mortală - trebuie s-o încerci şi tu - şi îmi spune că Bradley e un prost, că sunt o femeie deosebită şi că Bradley, fără mine, nu ar fi ajuns acolo unde e, apoi îmi spune că timpul o să aleagă. Nu cred că mai ştiu pe cineva din industria filmului care să le consoleze spontan pe soţiile directorilor de case de filme, când au mai mult de pierdut fiind alături de soţie decât de director. E *atât de drăguţ,* nici n-ai idee cât mi-a ridicat moralul. Mă simt, cum să spun, foarte... fericită, spuse Daphne, chicotind uşurel.

Daphne nu-i fericită niciodată. I-au spălat creierii. Trebuie să plece de-acolo.

— Hai, vino la New York, i-am propus.

— Nu crezi că-i absolut fantastic că cineva-i atât de drăguţ, continuă Daphne. Vreau să spun, a fost atât de scump.

— Julie organizează un club de lectură peste câteva zile. S-ar bucura dacă ai veni şi tu.

— Pe dracu', club de lectură! strigă Daphne râzând. Chestiile astea aduc mai mult cu *Fight Club.* Nu vin, rămân aici să văd cum stă treaba cu Bradley. Promit să dau un telefon dacă intervine ceva. Dar nu-i aşa că Charlie e un *scump ?*

— Mda, i-am răspuns fără chef.

— *Tu* o duci bine ? mă întrebă.

— Foarte bine.

— Am auzit că ai fost la Cannes cu Saxton. E chiar aşa de bun la pat cum spune toată lumea ?

— Daphne, nici măcar nu l-am sărutat! Doar am fost împreună acolo.

— Fugi de-aici! Ştii cum i se spune în LA?

— Cum?

— Patrick Sezton. Nu că-i bună?!

— Nu cred că-i genul meu de bărbat.

— Fugi de-aici! E genul tău întru totul, bazat pe o relaţie pasageră, fără complicaţii. Dar fii atentă la nevastă-sa. E nebună rău de tot, mai ales dacă-l bănuieşte că-i place de cineva cu adevărat. Ascultă, păstrăm legătura. Pe curând, mai spuse Daphne şi închise.

Echipajul de pe *Essex* mai avea de trecut peste suferinţele unei guri care încetase să mai producă salivă. Limba se întăreşte până ajunge, după cum scria McGee, „o greutate fără simţ, ce se mişcă prinsă de rădăcina încă moale şi se loveşte de dinţii de-acuma străini". Vorbirea devine imposibilă, deşi cei cuprinşi de suferinţă gem şi urlă. Apoi

[l] **Băutură răcoritoare din lapte de soia fără grăsimi, cu vanilie şi gheaţă (n. tr.).**

urmează etapa „sudorii de sânge”, care presupune „o mumificare progresivă a corpului inițial viu”. Limba se umflă în așa hal încât se strecoară dincolo de maxilare. Pleoapele se crapă și globurile oculare încep să plângă cu lacrimi de sânge. Gâtlejul este atât de umflat încât respirația devine dificilă și provoacă senzația neclară, dar îngrozitoare, de înec. În final, pe măsură ce soarele absoarbe inexorabil și ultima picătură de apă din corp, nu mai rămâne decât „cadavrul viu”.

Mi-am închipuit eu că *În mijlocul mării* nu era exact povestea lui Kate Winslet și Leonardo DiCaprio. N-am pus mâna pe ea până noaptea târziu înainte de clubul de lectură al lui Julie. Am citit cam jumătate, apoi de-abia am putut să mai adorm. E diabolic de înfiorătoare. Este vorba despre scufundarea unei baleniere din Nantucket și cum a supraviețuit echipajul făcând chestii cum ar fi suptul măduvei din oasele camarazilor morți. M-a îngrozit mai tare decât filmul cu Ethan Hawke, ăla cu catastrofa aeriană în care toată lumea și-a mâncat aproapele la micul dejun. Gwendolyn Baines și Cynthia Kirk n-or să priceapă nimic. Pe la șase după-amiază Julie, în plină criză de isterie, m-a sunat:

— Doamne Dumnezeule! Tocmai am terminat cartea. Cum o să discutăm despre supraviețuirea a șase oameni numai cu sângele unei broaște țestoase, în timp ce-o să sorbim câte un Sea Breeze[1]? țipă Julie. Iar *așezarea* la masă mă înnebunește. N-am unde s-o pun pe Jazz Connassey. S-a culcat cu toți soții și prietenii invitatelor. Mimi nu discută decât cu alte gravide, iar Madeleine Rroft nu poate sta alături de persoane slabe, că o ia razna. Cynthia Kirk și Gwendolyn Baines nu-și vorbesc, fiindcă prezidează amândouă gala Teatrului de Balet American și nu se-nțeleg al cărei nume să fie primul pe invitații. Nimeni nu poate să șadă lângă nimeni. Am rămas așa de în urmă cu somnul încât în dimineața asta arătam ca Christina Ricci!!! Iââââhhh...

Nu mă puteam concentra asupra problemelor lui Julie. Singurul lucru care-mi zburda prin minte era Patrick Saxton. Conversația cu Daphne m-a făcut să văd lucrurile într-o nouă lumină. Patrick era încă și mai evaziv decât Eduardo și Zach: era un playboy de profesie, în fața căruia o fată ca mine n-avea nici o șansă. O clipă m-am imaginat pe un vas pe cale să se scufunde, înconjurată de bărbați flămânzi și neserioși, dar am reușit să alung imaginea asta. Julie era cea care avea nevoie să fie calmată. I-am spus că tocmai ies pe ușă și-o să ajung la ea în treizeci de minute.
a

De câte diamante ai nevoie ca să citești o carte? m-am întrebat uitându-mă la invitatele lui Julie din seara aceea. Trebuie să fi fost șaizeci de carate numai în cerceii cu diamante ale celor douăsprezece fete adunate în bibliotecă pentru

[1] **Cocteil din votcă, merișor și suc de grepfrut (n. tr.).**

clubul de lectură. Vreau să spun, Shelley singură purta un inel cu un diamant albastru, imens, care trebuie să fi avut cel puţin zece carate. Singura persoană care nu era înzorzonată ca de un cocteil era Julie. Era îmbrăcată ca pentru un weekend la Cape Cod, în blugi Rogan şi o cămaşă marinărească retro. Era în picioarele goale, iar unghiile erau lăcuite cu o nuanţă delicată de verde marin.

— Sunt îngrijorată de intelectul prietenelor mele. Nu cred că vreuna dintre ele a trecut de prima pagină, îmi şopti când am intrat. Nu le-am făcut *deloc* mai deştepte. îmi iubesc prietenele, dar bijuteriile lor sunt atât de... *obositoare.* OK, hai să ne-aşezăm.

Singurul lucru pe care Julie îl considera obositor în legătură cu bijuteriile era să nu aibă îndeajuns de multe piese noi. Să sperăm că-i vorba doar de o abatere temporară de la starea ei obişnuită de ţăcăneală.

Barclay transformase biblioteca în copia strălucitoare a unei cabine de la bordul unui vapor. Felinarele pâlpâiau de parcă prin încăpere chiar adia briza oceanului. Pe masă erau împrăştiate hărţi decolorate şi jurnale patinate de vreme. Un chelner ne-a servit cu Martini Bleu şi Mai Tai şi cu şervete de cocteil cu colţurile atât de ascuţite încât un marinar ar fi putut să-şi taie beregata cu unul. Fetele s-au aşezat în cerc, mai curând, într-un oval. Henry stătea într-un fotoliu mare, la unul din capetele lui. îşi tot aranja înfrigurat un teanc de cărţi şi notiţe pe genunchi, sorbind neliniştit din pahar. Sincer, cred că s-ar fi simţit mai confortabil într-un scaun electric.

Julie şi cu mine ne-am aşezat comod pe canapea. Ar fi bine să lăsăm totul deoparte şi să discutăm tragedia marinarilor, aşa tristă cum e. Fojgăiala se diminuă, iar Henry începu timid:

— Ei bine... iată-ne! B-b-bine aţi venit. Avem în faţă o carte... hm... minunată şi eu - mă scuzaţi - sper că aţi avut timp să citiţi o parte din ea... începu el sfios.

Deşi mă concentram doar asupra cuvântării lui Henry, fac pariu că 99,9% din fetele adunate erau mai preocupate de drăgălăşenia indiscutabilă a lui Henry decât de cuvintele lui. Julie era literalmente vrăjită. Frânturi şoptite de conversaţie mi-au ajuns la ureche.

— Crezi că e un Hartnett *Hartnett* ? şuşoti Jolene.

— Ah, Dum-ne-zeule! Din neamul celor cu oţelul? murmură Lara.

— D-a-a-a! Sunt un fel de Kennedy ai siderurgiei. Ar trebui să-l iei de bărbat. Una din noi ar trebui să-l ia de bărbat, spuse Jolene în şoaptă.

Jolene a uitat cam de multişor că-i logodită. Henry termină de vorbit şi se întoarse spre Jolene.

— Deci, hm... Jolene? Se pare că ai ceva de spus? Vrei să plonjezi în discuţie, ca să zic aşa? o invită Henry.

— Bine'nţeles! se entuziasmă Jolene. Eşti din familia celor cu oţelul?

Henry îşi aranjă notiţele şi-şi drese glasul. Părea stânjenit.

— Da, fac parte din ramura aceea a familiei. Dar nu ne-am adunat aici ca să discutăm despre asta. Poate ai vreun comentariu legat de carte.

— Ei bine, dacă ar fi să ţinem cont de *caracterizarea personajelor,* începu Jolene *très* serioasă, şi de toate chestiile astea intelectuale, aş dori să ştiu, dacă, în opinia ta, când vor ecraniza cartea, în rolul căpitanului Pollard ar trebui distribuit George Clooney sau Brad Pitt?

— Nu sunt, hm, sigur, spuse Henry. Altcineva ?

Jazz Conassey ridică mâna.

— Bună, sunt Jazz-eee, spuse ea pe un ton provocator. Eu *chiar* am o întrebare legată de cărţi. Ştii cartea aia, *Opera sfâşietoare a unui geniu uimitor*? Ai idee, autorul, Dave Eggers, o mai fi, încă, neînsurat?

— Altcineva? întrebă Henry tulburat.

— Pot să pun o întrebare referitoare la tema cărţii? întrebă cu seriozitate Madeleine Kroft. Crezi că scrisul ajută la slăbit? Pentru că toate scriitoarele astea, Joan Didion, Zadie Smith sau Donna Tartt, de exemplu, sunt slabe ca un ţâr.

Henry îşi tamponă fruntea disperat. Se aşternu o tăcere apăsătoare.

— Henry, ce-ar fi să citeşti un fragment cu voce tare ? Asta ar putea să canalizeze discuţia, propuse Julie.

— Bună idee, fu de acord Henry. Vă rog să deschideţi cărţile la pagina 165.

începu să citească:

„Când, în a treia săptămână, tâmplarul balenierei muri, un membru al echipajului le propuse să mănânce din cadavrul tovarăşului lor...”

— Vrei nişte creveţi, Henry? îl întrerupse Jolene oferindu-i o tavă cu delicatese.

— Nu, nu. Mulţumesc. Să continuu ?

— Ah, da, şopti Jolene. Scuze. Scuze. E fascinant.

Henry urmă :

„Inițial, căpitanului Dean propunerea îi păru «cumplită și șocantă». Apoi, în timp ce stăteau aplecați asupra cadavrului tâmplarului, se înfiripă o discuție. «După îndelungată chibzuială matură asupra legalității sau păcatului, pe de o parte, și a nevoii imperioase, pe de altă parte», notă Dean, «judecata, conștiința etc. au fost obligate să se supună argumentelor zdrobitoare ale poftei noastre dezlănțuite...»„

— Henry, ai vrea să-ţi rezerv un loc la masa mea, săptămâna viitoare, la Gala Teatrului American de Balet? îl întrebă Gwendolyn.

— Regret, Henry este deja ocupat, spuse Cynthia. Stă la masa mea. Masa *cea mai bună*.

— Putem merge mai departe ? întrebă Henry şi reluă cititul :

„Ca mai toţi marinarii obligaţi să recurgă la canibalism, Dean începu prin a îndepărta semnele cele mai evidente ale umanităţii cadavrului- capul, mâinile, picioarele şi pielea...”

Se auzi o bufnitură din celălalt capăt al mesei. Shelley leşinase, fapt deloc şocant, deoarece ea recurge, de obicei, la metode ingenioase de atragere a atenţiei.

— Dumnezeule ! ţipă Lara. Repede, cineva să sune la salvare !

Henry se repezi la victimă. O bătu delicat pe obraji şi ea începu să-şi revină.

— Mi-e greaţă, spuse Gwendolyn, făcându-şi frenetic vânt cu mâna. Putem să aerisim puţin aici ?

— N-ar trebui să mergem *toate* la spital ? întrebă Jazz. Am auzit că sunt acolo câţiva doctori foarte drăguţi.

Dintr-odată, toate fetele din încăpere au început să aibă simptome de atac de panică sau de indigestie. Clubul de lectură al lui Julie se transformase în haos. Era o asemenea fojgăială în cameră, încât de-abia mi-am auzit telefonul sunând. Am răspuns repede:

— Alo?

— Sunt Miriam Covington, sunt asistenta personală a lui Gretchen Sallop-Saxton. Vă fac legătura cu doamna Saxton.

N-am apucat să răspund că doamna Saxton a şi intrat pe fir. Vocea ei era glacială şi sumbră:

— Bună. Sunt Gretchen Sallop-Saxton. Îţi dai întâlniri cu soţul meu, îmi spuse.

— Nu s-a-ntâmplat nimic... am îngăimat eu.

— Nu zău. îmi închipui. Am auzit că, săptămâna asta, Patrick e foarte prins de tine. în caz că nu ştiai, se întâlneşte în fiecare seară cu tot felul de actriţe, cucoane din înalta societate sau manechine. Nici una n-are vreo importanţă pentru el. Am auzit că îţi cauţi un soţ. Vreau să-ţi fie clar: Patrick nu va fi niciodată soţul altcuiva decât al meu. La sfârşitul zilei, cu mine-i însurat.

A urmat o pauză, de parcă doamna Saxton şi-ar fi reîncărcat revolverul cu muniţie. Apoi continuă:

— Şefa ta mi-e prietenă apropiată. Mai tot timpul mă vizitează la casa din Millbrook. Discutăm adeseori despre reducerile de personal. O slujbă ca a ta este extrem de precară, nu-i aşa?

Iată o mişcare inteligentă din partea doamnei Saxton: şefa mea de redacţie este alergică la fetele newyorkeze care se întâlnesc în mod deliberat cu bărbaţi însuraţi. N-o să tolereze aşa ceva la ea în redacţie. S-ar putea spune că doamna Saxton plantase un câmp de mine.

— Doamnă Saxton, îmi pare foarte rău pentru neînţelegere, i-am spus. Patrick este doar

o cunoştinţă, nimic mai mult. Sincer. Vă rog nu-i pomeniţi nimic şefei mele.

— Stai departe de el, mă avertiză glacial şi închise.

Doamna Saxton mă băgase în sperieţi rău de tot. în mod clar, nu merita să-mi pun în pericol cariera de dragul lui Patrick Saxton. Trebuia să plec de la Julie şi să-l sun în linişte. Era groasă. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu el. M-am apropiat de Julie, care era aplecată deasupra lui Shelley d *la* Florence Nightingale. Henry privea scena îngrijorat şi părea oarecum impresionat de talentele ei de soră medicală.

— Julie, trebuie să plec, i-am spus.

— Ce s-a-ntâmplat ? mă întrebă ea. Arăţi groaznic.

— Doamna Saxton a sărit pe mine ca o sărită de pe fix. Trebuie să dau de Patrick.

— Nu poţi să mă laşi aici cu... fetele astea *nebune,* îmi şopti Julie, făcându-mi semn spre invitatele ei care se agitau fără noimă. Ai nevoie de o mână de ajutor. Vin cu tine. Ce-ar fi să mergem mai întâi să bem un Bellini la Chip's ? O să te simţi mai bine.

— Julie, mă descurc şi singură, i-am răspuns. Ai grijă de invitatele tale. Vorbim mâine.

Am plecat de la petrecere şi m-am dus direct acasă. Sunt unele lucruri în viaţă pe care nu le poate rezolva nici măcar un Bellini dat pe gât la Cipriani.10

^A/Îi este greşit să afirmi că mondenele din Manhattan sunt, în general, 100% alergice la cuvântul *carieră.* Le dă o mâncărime intensă, ca antraxul, sau aşa ceva. Totuşi, există o anumită carieră de care sunt dependente - dacă poţi să-i zici carieră, pentru că-i genul care nu presupune prea multă muncă propriu-zisă, nu trebuie să-ţi pui capsele în ordine, să fii legat toată ziua de un calculator, sau ceva sinistru, de genul ăsta. Slujba cea mai râvnită aici este să fii „muza” unui designer. „îndatoririle” constau în special în statul acasă toată ziua, nu faci decât să aştepţi creaţiile designerului prin curier şi să te laşi fotografiată la câte o petrecere strălucitoare, în fiecare seară. Oricum asta fac fetele mondene, bine'nţeles, dar, în această calitate, pot afirma „e o muncă istovitoare” şi nimeni nu le poate contrazice. La petreceri, cele mai multe muze agreează conversaţiile care constau exclusiv în cuvântul „Super!”, pentru că poţi zâmbi frumos între două cuvinte monosilabice, ceea ce-i foarte important dacă vrei să dai bine în fotografiile din reviste. Cele mai multe muze de profesie tac chitic, pentru a-şi relaxa muşchii feţei când e vreun fotograf prin apropiere. Din când în când sunt răpite şi trebuie să locuiască la Paris, cum a făcut, recent, o biată americancă pentru dl Ungaro. Dar, în cele din urmă, a meritat, fiindcă

a devenit izvorul oficial de inspiraţie al lui Karl Lagerfeld, care, se zvoneşte, are o muză în fiecare capitală, de la Moscova la Madrid.

Câteva zile mai târziu, când Jazz m-a sunat să mă anunţe c-a fost solicitată să fie muza lui Valentino, vestea nu m-a surprins deloc. Vreau să spun, angajează una nouă la fiecare cinci minute. Totuşi, m-am bucurat pentru Jazz. Venerează rochiile Valentino mai mult decât orice. Acum nu va mai trebui să le cumpere la preţul din magazine. (Noua carieră a lui Jazz era în siguranţă, în ciuda legăturii ei cu Patrick. Gretchen Sallop-Saxton n-o va hărţui niciodată pe moştenitoarea imperiului cherestelei, ceea ce mă făcea puţin invidioasă - pe mine, în mod clar, reuşise să mă zdruncine zdravăn. Oricum, Jazz avea atât de puţină nevoie de-o slujbă încât, probabil, n-ar fi văzut în ameninţările doamnei Saxton decât un interludiu amuzant care să-i pigmenteze munca istovitoare de manechin Valentino.)

— Voi fi la barul de la Piaza Athénée, diseară la zece. Vii să sărbătorim? Jolene şi Lara vin şi ele, spuse Jazz, care le cunoştea din vacanţele petrecute în copilărie la Palm Beach. Am invitat-o şi pe Julie, dar nu poate să vină. Rămâne în Connecticut şi vine cu maşina mâine dimineaţă.

— Ştiu şi eu, i-am răspuns fără tragere de inimă.

După evenimentele din ultimele două zile, nu prea aveam ce să sărbătoresc. După telefonul acela, doamna Sallop-Saxton a avut o tentativă de destabilizare a vieţii mele sociale, încercând să mă treacă pe lista neagră a comitetului de organizare a petrecerii în beneficiul muzeului Whitney şi a răspândit zvonuri pline de subînţeles despre excursia mea la Cannes cu Patrick. Când, în cele din urmă, am reuşit să vorbesc cu el, după clubul de lectură al lui Julie, n-a făcut decât să râdă de comportarea nevesti-sii. Mi-a spus că întotdeauna face caz de „prietenele” lui şi că n-am de ce să mă îngrijorez. Voia să ne întâlnim din nou. Bineînţeles c-am refuzat. Mi-am dat seama că „prietenele” lui Patrick nu-s altceva decât simpli pioni în jocul de-a şoarecele şi pisica dintre el şi soţia lui.

— Patrick, te rog să nu mă mai suni, i-am spus. Eşti simpatic, dar îmi complici viaţa prea mult.

— N-ai vrea să vii la toamnă la festivalul de film de la Veneţia? îmi propuse el pe un ton lasciv.

— Patrick! Ai invitat-o deja pe Jazz.

— Pot s-o driblez pe Jazz, o să mă-nţeleagă.

— Patrick, nu merg cu tine nicăieri. Nu pot.

— Luăm cina diseară la Carlyle, ce zici ?

— Lasă-mă-n pace, OK?

— Atunci, vii în Colorado de Crăciun?

— Patrick, trebuie să-nchid, i-am spus şi am pus receptorul în furcă.

Parcă vorbeam cu pereţii. Eram îngrijorată, în zilele următoare m-am întrebat care o să fie următoarea mutare a lui Gretchen Sallop-Saxton şi cât de mult o s-o tachineze Patrick în legătură cu mine. Eram panicată, nervoasă şi uşor deprimată. Nu voiam decât ca toată povestea cu Patrick-Gretchen-moi să se volatilizeze.

— Te roooooog, vino diseară, încercă Jazz să mă convingă. Te înveselesc eu. Ţi-am spus că Patrick e îngrozitor, dar nu poţi să te laşi copleşită. Trebuie să mergi mai departe.

Poate că Jazz avea dreptate - o seară în compania prietenilor mi-ar putea face bine. Nu prea doream să ies duminica aceea, dar şi mai puţin îmi doream să stau acasă singură. Hotărâtă să-mi ridic moralul, i-am spus lui Jazz că ne vedem mai târziu. Am aruncat pe mine o rochie neagră de şifon cu volane de la Zac Posen, mi-am pus pe umeri un şal din dantelă şi am plecat.

Cu scaunele alea divine, capitonate cu piele, cu oglinzile lui vechi, aurite, şi cu lumina lui galbenă, blândă, barul de la Piaza Athénée pare mai curând un budoar din anii '30. De fiecare dată când merg acolo, mă aştept, dintr-o clipă în alta, s-o văd apărând pe Jean Harlow din spatele unui stâlp, fumând o ţigară Sobranie purpurie. Când am ajuns, Jolene, Lara şi Jazz - toate îmbrăcate în „Val-urile" lor cum îşi porecleseră rochiile de seară Valentino - stăteau la o masă din colţ, formând cel mai şic trio cu putinţă. Jazz era mai mult decât elegantă într-o rochie-furou simplă, din dantelă neagră, cu o fundă de satin sub bust, crăpată pe coapse. Rochiile lui Lara şi a lui Jolene erau şi ele frumoase, dar nu tot atât de spectaculoase. E o lege nescrisă ca muzele să aibă toaleta cea mai frumoasă, iar prietenele să arate mai puţin atrăgătoare, ca nişte domnişoare de companie. Ciuguleau toate din specialitatea casei - cupe minuscule de îngheţată făcută în laboratorul propriu. (în urmă cu şase săptămâni, toate fetele din New York credeau că îngheţata le-ar putea ucide. Acum, că-i la modă dieta Shore Club, dintr-odată, a devenit un aliment dietetic recomandat.)

— Bună! Vrei un cocteil de şampanie ? Arăţi uimitooor! Nu-i aşa că noile mele brăţări sunt adorabile? mă întrebă Jazz zăngănindu-şi bră- ţările din aur de la încheietura mâinii. Cartier. Pentru sezonul viitor. Nu-s formidabile?

— Ba da, i-am răspuns, aşezându-mă lângă ea. Aş bea nişte şampanie chiar în clipa asta.

Asta-i partea bună a realităţii. Dacă vrei, poţi oricând s-o ignori la un pahar de şampanie şi o discuţie aprofundată despre brăţările de la Cartier. Ai putea spune că Gretchen Sallop-Saxton şi sfârşitul iminent al carierei şi vieţii

mele sociale mi s-au şters din minte cât ai bate din palme.

— Spune-mi, ţi-a trimis Valentino o tonă de unicate? se interesă Jolene.

— Ei bine, răspunsul *oficial,* răspunse Jazz, este nu, fiindcă nu vreau să creadă lumea c-am acceptat slujba doar pentru hainele primite gratis. Dar vouă pot să vă spun c-am primit *câteva* chestii pe şest. îmi place ceea ce fac, dar e *istovitor.* Mă simt prost pentru toate fetele din Upper East Side care nu au altceva de făcut decât cumpărături şi vacanţe la St. Barths. Mi se rupe inima, sincer, fiindcă la fel am fost şi eu şi ştiu cât de singură te simţi. Vreau să-l ajut pe dl Valentino. E-atât de *drăguţ.* I-aţi văzut noua frizură ?

E-ngrozitor de obositor s-o asculţi pe-o fată ca Jazz, care nu trebuie să-şi câştige existenţa, discutând despre etica muncii în America. Pe la miezul nopţii am decis să plec şi am luat un taxi până acasă. Fetele urmau să se ducă la o discotecă, dar eram prea epuizată şi tensionată ca să merg cu ele. Nimic nu-mi face mai multă plăcere decât o discuţie despre modă, dar nu-mi doream să mai aud, încă o dată, cuvântul *Valentino.*

M-am simţit uşurată să ajung la mine la bloc. De-abia aşteptam să intru, să mă schimb în colanţi şi să mă ghemuiesc în pat. Când am ajuns în faţa uşii, am scotocit în poşetă după chei. Dar, când am vrut să bag cheia în broască, am observat ceva ciudat. Clanţa era slăbită, de-abia se mai ţinea în locaş. Speriată, m-am uitat mai îndeaproape. în lumina slabă din hol am văzut că broasca fusese smulsă. Era zgâriată şi, pe una din feţe, se vedeau urme de zimţi. Cineva îmi spărsese locuinţa.

Neliniştită, mi-am băgat capul pe uşă. Totul fusese răsturnat cu fundul în sus. M-am retras repede pe hol. Poate că cineva încă se ascundea înăuntru. Nu puteam risca să intru. Am închis uşa. Pe când coboram în fugă scările, am scormonit în gentuţa argintie după mobil - trebuia să sun la poliţie. Apoi, dacă puteam să dau de Jazz şi de fete, poate aş fi înnoptat la una din ele. La naiba, telefonul nu era în poşetă ! Trebuie să-l fi uitat la bar. M-am repezit în stradă, uitân- du-mă îngrozită în urmă. Am alergat la cabina telefonică din colţ şi am ridicat receptorul. Nu avea ton. Timp de câteva secunde am încremenit în întuneric, întrebându-mă ce să fac. Eram panicată, disperată să ajung undeva unde să fiu în siguranţă. New York-ul pare ameninţător când nimeni nu-i acasă şi n-ai unde să-nnoptezi. Un taxi a dat colţul şi i-am făcut semn să oprească.

I-am spus şoferului să mă ducă la hotelul Mercer, la intersecţia dintre Prince şi Mercer Street. Poliţia putea s-aştepte până mâine. Eram îngrozită şi obosită. Nu-mi doream decât să mă bag în pat.

ii #

Vreau să ştiţi că, în noaptea aceea, n-am ales să mă duc la Hotelul Mercer pentru cearşafurile brodate de culoarea fisticului, nici pentru delicioasele pizze margherita în miniatură pe care le poţi comanda la room-service, nici pentru comisionarii sexy, nici pentru că toată lumea din hotelul ăla are privirea *aceea.* Nu m-a influenţat nimic din toate astea : nu-mi doream lux, ci siguranţă. Nu mă puteam duce la Julie, de vreme ce era plecată din oraş, iar adevărul este că-n centrul New York-ului nu există nici un loc mai lipsit de primejdii ca Hotelul Mercer. Ştiu sigur asta, pentru că o grămadă de staruri rap cu probleme majore de securitate, ca Puff Daddy şi Jay-Z, trag aici şi se simt *très* în siguranţă în holul hotelului.

Trebuie să fi fost trecut de unu dimineaţa când am ajuns acolo. îmi place că holul este decorat ca un depozit imens, şic, cu pereţii văruiţi, şi încărcat cu canapele Christian Liaigre. Mai totdeauna poţi să vezi personalităţi ca Sofia Coppola sau Chloë Sevigny învârtindu-se pe acolo, de parcă ar fi în propria lor sufragerie sau ceva de genul ăsta. în noaptea asta holul era neobişnuit de liniştit. Nu era decât o chelneriţă tinerică, băieţoasă - probabil o actriţă celebră în devenire - care aranja pernuţele de pe canapele şi recepţionerul.

— Bună seara, domnişoară. Cu ce vă pot ajuta ? mă întrebă recepţionerul, care ar fi arătat foarte bine într-o reclamă pentru creaţiile lui Tommy Hilfinger. Era atât de prietenos că deja mă simţeam mai bine.

— Aş dori o cameră liniştită, vă rog, i-am cerut. Vreau să mă odihnesc.

— Desigur. Câte nopţi veţi fi oaspetele nostru ?

— Doar noaptea aceasta, am oftat.

Nu putea să fie decât o chestiune de-o noapte. Douăzeci şi patru de ore la hotelul Mercer este o metodă foarte costisitoare de a-ţi recăpăta calmul. Recepţionerul tastă ceva la calculator, apoi îmi spuse:

— Aveţi camera 607. Ştiţi, 606 şi 607 sunt cele mai sexy camere din hotel. O puteţi avea la preţ dublu, dat fiind că-i atât de târziu. Calvin Klein a locuit aici timp de doi ani. Este cea mai liniştită cameră pe care o avem. Să-nţeleg că va fi o noapte specială?

— Nu tocmai! am răspuns. Poate să-mi aducă cineva o cană cu ceai?

— Room-service-ul e la dispoziţia dumneavoastră non-stop. Aveţi bagaje, domnişoară?

— Doar bagajul de mână, i-am răspuns, ară- tându-i poşeta argintie minusculă. Nu-mi place să car multe bagaje după mine.

— Bine, iată cheia dumneavoastră. îmi dădu o cheie din acelea de plastic, de ultimă generaţie, care arată ca un card. Apoi îmi spuse: O să comand ceaiul dumneavoastră chiar acum.

— Mulţumesc mult.

M-am uitat la faţa mea în oglinda liftului, în timp ce urcam la etajul şase. Dumnezeule, mi-am zis, am nevoie de-o exfoliere Alpha-Beta. Chiar şi în lumina difuză din lift se vedeau clar cearcănele provocate de epuizare. Arătam de parcă aveam peste treizeci şi opt de ani. Părul mi se pleoştise. Mi l-am prins în coadă de cal şi m-am examinat din nou. Sincer, nu vedeam nici o schimbare. Dumnezeule, arătam mai rău decât Melanie Griffith surprinsă fără machiaj.

Când s-au deschis uşile liftului, am fost înconjurată de liniştea aceea specială pe care o întâlneşti doar pe holurile hotelurilor. Nu era nici cel mai mic zgomot, doar liniştea plăcută a somnului. Coridorul lung era luminat de o strălucire portocalie, soporifică. Am mers în vârful picioarelor până în capăt, dincolo de camera 606, până la 607, care era ultima uşă. Binecuvântare! Somnul era aproape. În apropiere, o fi şi un mini-bar, iar ideea asta a avut darul să mă înviореze.

Am trecut cheia din plastic prin fanta de sub mânerul uşii camerei 607, apoi am apăsat pe clanţă. Uşa nu s-a deschis. Am încercat din nou. Uşa era sfidător de rigidă. Dumnezeule, poate cei de la hotel au greşit, iar Calvin Klein încă nu plecase. Va trebui să cobor în hol. M-am întors şi am văzut că vine cineva. Când s-a apropiat, am văzut că are în mână o tavă de argint. Ceaiul meu! Slavă Domnului!

— Camera 607 ? mă întrebă.

— Mda. Dar nu pot să intru. Poţi să-mi deschizi, te rog?

— Desigur.

Şi-a scos propria cheie, a trecut-o prin fantă şi a apăsat pe clanţă. Nici o mişcare. S-a încruntat, şi mi-a spus:

— îmi pare rău. Nu pot s-o deschid. Trebuie să chem pe cineva de la pază. Mă întorc în cinci minute.

A lăsat tava pe o măsuţă de pe hol şi a plecat. M-am uitat la ceas. Ora două. Obosită şi slăbită, m-am prăbuşit pe podea. Mi-am turnat o ceaşcă de ceai ca să-mi omor timpul. Am luat o înghiţitură. Greţos! Era călăi. Era absolut îngrozitor să fii singură cu o ceaşcă de ceai rece, într-o liniştе de mormânt, pe un coridor de hotel. Unde erau băieţii de la pază? Va trebui să cobor la parter, să dau singură de urma lor.

Am pus ceaşca înapoi pe tavă şi m-am ridicat cu greutate. Buf! S-a auzit un zăngănit înfiorător de porţelan spart când tava, cu tot ce era pe ea, s-a izbit de podea. Am auzit un zgomot înăbuşit venind din spatele uşii cu numărul 606. Dumnezeule, am gândit, sper că n-am întrerupt vreo activitate sexy în camera aceea foarte sexy.

M-am aplecat să strâng puţin. Partea din faţă a rochiei s-a agăţat şi am auzit un zgomot de sfâşietură. Unul din volanele alea tâmpite mi

se prinsese de colţul tăvii. Partea din faţă a rochiei era sfâşiată, iar bietul volan atârna prins de un fir de aţă. (Asta-i problema cu rochiile de şifon - invariabil, se rup de la prima purtare. Iată de ce majoritatea fetelor newyorkeze nu contează pe ele mult timp.) M-am eliberat şi am observat cum mi se lăţeşte o pată umedă pe talie. De pe coapsa dreaptă mi se prelingeau picături de lapte.

— Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i! am strigat bătând din picior şi am tras un şut tăvii ăleia nenorocite. Nu prea-njur de felul meu, dar, când mă apucă, înjur din tot sufletul.

Aaah, acum mă simţeam mai bine. I-am mai tras un şut şi m-am prăbuşit pe podea într-un acces de furie demn de Courtney Love. O lacrimă mi se rostogoli pe obraz şi-mi atinse buza. Urăsc istericalele, pe cuvânt. La început sunt grozave, dar se termină, invariabil, prost.

Pot să vă mărturisesc ceva p-ş? Odinioară credeam că secretul fericirii constă într-un loc şic cu room-service şi mobilier de la Christian Liaigre. Ei bine, nu-i aşa. Sincer, dacă eşti nefericit, eşti nefericit chiar dacă ai cearşafuri brodate sau nu. De-aia vezi prin reviste instantaneele paparazzilor cu celebrităţile aflate la bordurile unor iahturi sau ieşind din holurile hotelurilor de cinci stele cu o mutră ce parcă ar vrea să spună că-s gata să se sinucidă sau aşa ceva. Adevărul e că, atunci când eşti la pământ, nu contează nici cât negru sub unghie câţi Bellini sau câte rochii de seară ai. Blugii de la Chloe şi exfolierile Alpha-Beta nu ţin departe lucrurile neplăcute. Eşti condamnat să trăieşti cu lucrurile neplăcute toată viaţa, aşa cum face Liza Minelli. Partea proastă e că urma să petrec o noapte în cel mai sexy apartament din hotelul Mercer *de una singură.* Dumnezeule, mi-am zis, probabil viaţa aduce mai curând cu *Fargo* decât cu *High Society.* (Sper că mă înşel, totuşi, nu cred că aş suporta toată zăpada aia şi hainele alea demodate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.)

Cred că plângeam de mama focului de câteva minute când am auzit un clic din camera de alături. Am privit îngrozită cum se crapă uşa camerei 606. Nu! Era ora două dimineaţa, probabil am deranjat un cuplu aflat în noaptea nunţii sau un cuplu care avea o aventură şi nu voi mai fi primită niciodată aici. Uşa s-a întredeschis. Lumina nu era aprinsă şi nu puteam vedea înăuntru. De după uşă, o voce somnoroasă şopti: „Puteţi face un pic de linişte? Vreau să dorm".

— îmi cer scuze, am murmurat. S-a-ntâmplat un mic accident. Plec chiar acum.

Apoi s-a petrecut un fapt ciudat. Am auzit un chicotit.

— Stai aşa, vin imediat, îmi spuse vocea.

Mă cuprinse un sentiment neplăcut: vocea îmi părea cunoscută de undeva. Semăna cumplit cu vocea lui Charlie Dunlain. Dar nu putea fi el.

Nu. Am auzit un foşnet, apoi se aprinse lumina şi un cap se iţi pe uşă. Iâh! Am bănuit bine, el era. Mai rău *de-atât* nici că se putea.

— Plângi? mă întrebă.

Era ciufulit de somn şi clipea din cauza luminii. Părea adormit, dar amuzat, şi purta un halat alb, flauşat şi papuci pufoşi de hotel. De fapt, arăta de-a dreptul adorabil, însă adevărul e că toată lumea arată adorabil într-un halat de hotel. Chiar dacă eram puţin stânjenită că a apărut ca un cavaler în halat alb, flauşat, am răsuflat uşurată că-i Charlie şi nu un star rap oarecare. Vreau să spun, avea o cameră şi, fără îndoială, o să găsească o modalitate să intru şi eu într-a mea.

— Nu, am sughiţat, ştergându-mi repede ochii şi suflându-mi nasul.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Charlie.

— Aştept să vină cei de la pază, să-mi deschidă uşa, i-am răspuns.

— De ce? De ce nu eşti acasă?

— De ce nu eşti *tu* acasă? i-am întors-o.

— Am ceva de lucru aici, câteva zile. Dar tu locuieşti în New York. De ce stai la hotel?

— Cineva mi-a spart apartamentul. Mi-a fost teamă să dorm acolo şi acum nu pot intra în camera asta blestemată.

— Vrei să intri la mine? mă întrebă Charlie, privindu-mă adânc în ochi.

Dacă nu mă-nşel prea tare, aş putea să jur că Charlie avea privirea *aceea.*

Glicemia mi-a scăzut instantaneu, pur şi simplu, aşa cum mi s-a-ntâmplat când l-am văzut pe aeroportul din Nisa. Apoi, s-a-ntâmplat ceva ciudat, cred, dar nu pot să bag mâna în foc, pentru că în astfel de ocazii nu mai sunt eu însămi, dar cred că şi *eu* aveam privirea *aceea*! Şi cred că mi-a văzut-o! Apoi, din senin, m-a cuprins senzaţia aceea, gen *ai-prezervative-pentru-că-vreau-să- merg-în-Brazilia-cu-tine-chiar-acum.* (Şi te-nsoţesc chiar dacă n-ai prezervative, pentru că sunt o persoană îngrozitoare. Să nu spuneţi nimănui c-am zis asta, deoarece or să mă bată la cap cu BTS-urile.) Aproape simultan cu emoţia asta legată de prezervativ m-a lovit sentimentul *dar-Dumnezeule-n-ar-trebui-să-gândesc-asta- e-iubitul-celei-mai-bune-prietene-dar-asta-l-face-încă- şi-mai-tentant*. Dacă nu v-a încercat vreodată unul din sentimentele astea, vi le recomand cu căldură. Adevărul e că fiecare fată ar trebui să aibă o noapte pe care ştie sigur că o va regreta. E delicios până începi să te năpădească regretele.

— Intri? mă invită, din nou.

— Da, i-am răspuns eu, topindu-mă mai repede decât o cutie cu bomboane de ciocolată.

— O să sun la recepţie şi-o să aranjez lucrurile, îmi spuse Charlie, luându-mă pe după umeri.

Dacă-i posibil ca o cutie de bomboane de ciocolată să se topească de două ori în decurs de zece minute, atunci asta mi s-a-ntâmplat.

— OK, am şoptit.

Odată intraţi, Charlie a sunat la recepţie. I-au spus că cei de la pază vor veni „în curând". Apartamentul lui Charlie era supercooZ. Dormitorul spaţios dădea într-o sufragerie imensă, cu ferestre uriaşe, cu vedere spre Prince Street.

— Pot să mă spăl pe faţă? l-am întrebat.

— Bine'nţeles.

Baia, luminată de o singură lumânare, era spaţioasă, cu o cadă pătrată atât de mare încât era clar că fusese concepută cu gânduri reprobabile. Vreau să spun, pentru ce altceva au facut-o de dimensiunea unei piscine mai mici? La ce naiba mă tot gândesc, mi-am spus. Trebuie să mă adun. Noaptea asta *nu* trebuie să fie o noapte pe care s-o regret, altfel Julie o să mă stranguleze cu lanţul de la poşeta ei Chanel, iar atunci voi avea mai multe de regretat decât noaptea asta. Am aprins lumina. Pe marginea chiuvetei era o cutiuţă albă pe care scria: TRUSĂ DE NOAPTE. Am deschis-o. înăuntru era un pachet de bombonele mentolate şi o cutie de prezervative LifeStyle ultrasenzitive. Am închis-o repede. Dumnezeule, nu-i de mirare că toată lumea are privirea *aceea* în ochi.

Am găsit săpunul şi mi-am spălat faţa cu apă rece. M-am uitat în oglindă, nu arătam chiar atât de rău cum crezusem. De fapt, mi-am zis, chiar e ceva deosebit de sexy la o rochie de seară Zac Posen sfâşiată... În timp ce-mi ştergeam faţa, am decis să tratez problema ca un adull responsabil. Charlie era ca un frate mai mare, fioros, care îmi critica fiecare gest. Mai mult decât atât, era iubitul prietenei celei mai bune. Unele lucruri pur şi simplu nu merită să-ţi provoace regrete.

M-am întors în cameră. Charlie se întinsese pe pat şi se uita la televizor. Arăta scandalos de drăguţ. N-aş fi fost în siguranţă dacă mă apropiam de el. M-am aşezat pe canapea.

— Vino aici. Pari epuizată. Hai să ne uităm la un DVD până se rezolvă problema cu uşa, mă invită. Am *Moulin Rouge.*

Am început să mă simt în siguranţă. Charlie e homosexual. Nici unul din bărbaţii normali pe care-i cunosc nu s-ar uita la *Moulin Rouge,* care, apropo, e unul dintre filmele mele favorite. Slavă Domnului că, în cele din urmă, nu e cazul să regret ceva, chiar dacă aş fi fost în stare să fac ceva regretabil.

— OK, am acceptat, ghemuindu-mă în pat. îmi place filmul ăsta.

— Eu nu prea ştiu cum să-l iau, spuse Charlie. Dar m-am gândit că ţie o să-ţi placă.

Poate că nu eram chiar aşa în siguranţă. A apăsat butonul PLAY pe telecomandă.

— Hei, vino aici, spuse Charlie. Ai nevoie de-o îmbrăţişare.

M-am întors spre el. M-a luat în braţe. Nu cred că vreunul din noi a mai apucat să vadă ceva din *Moulin Rouge.*

Foarte drăguţ din partea hotelului Mercer că oferă oaspeţilor săi acea minunată Trusă de Noapte. Singura problemă e că favorizează *acel* fel de noapte. (Cei de la paza hotelului sunt de vină - n-au mai venit.) M-am trezit devreme în ziua aceea de luni la lumina liliachie a hotelului Mercer. Era începutul unui Atac de Umilinţă major. Noaptea care tocmai a trecut am încălcat în mod deliberat cele Două Porunci, principiile călăuzitoare după care îşi conduc viaţa amoroasă toate fetele:

1. Să nu te culci cu cineva de la prima întâlnire

(Sexul consumat prematur distruge relaţia.)

2. Să nu faci art. 1 cu iubitul celei mai bune prietene (Asta distruge trei relaţii.)

Era prea iâh ca să încapă în cuvinte. Iată-mă, goală puşcă, în pat cu cineva cu care nu trebuie să fiu. Trebuie să plec imediat, în maniera lui Ingrid Bergman în ultima scenă din *Casablanca.* Dar, aaah! Arăta atât de adorabil în somn. Charlie are genele atât de lungi, metri întregi. Iar părul lui arată superdrăguţ când şi-l ciufuleşte în somn. De fapt, chiar arată mai bine aşa. Când se trezeşte, trebuie să-i spun să şi-l lase aşa. Pleoapele i se întredeschiseră.

— Bună, îmi spuse zâmbind.

Arăta foarte, foarte amuzat, ca de obicei. Nu încetez să mă minunez cum reuşesc bărbaţii să fie atât de nepăsători când fac lucruri imorale. În mod clar, Charlie avea de rezolvat nişte conflicte interioare.

— Charlie...

Mi-a luat vorba din gură cu un sărut foarte lung. Am o singură problemă atunci când mă sărută Charlie; mă loveşte un puseu de febră de 40 de grade, de uit cu desăvârşire ce fac. E chiar într-atât de bun. Prima oară când ne-am sărutat aseară (ceea ce, sinceră să fiu, s-a-ntâmplat chiar în timpul genericului de la *Moulin Rouge),* am crezut că n-o să-mi scadă temperatura sub 39. Marca distinctivă a sărutului lui Charlie, dacă vreţi să aflaţi detalii, şi cred că cele mai multe fete pe care le cunosc eu doresc asta, este faptul că fiecare sărut durează cel puţin 125 secunde. Vă imaginaţi cât de epuizată eram a doua zi dimineaţă. Asta în ceea ce priveşte sărutul. Partea *cu adevărat* regretabilă e o cu totul altă poveste.

După aproximativ 450 de secunde - cam prea mult, sinceră să fiu, vreau să zic că toţi avem nevoie de oxigen - în sfârşit, Charlie m-a eliberat. Se tolăni înapoi pe pernă.

— Ce spuneai ? mă întrebă.

— Aăăă...

Ce să mai spui când descoperi că iubitul prietenei celei mai bune are o aventură? Cu tine.

— Charlie! Tu eşti prietenul lui Julie! am ţipat, sărind din pat. Te-ai culcat cu altcineva. Va trebui să-i spun. E strigător la cer!

— Poftim? mă întrebă zăpăcit.

— O înşeli, eşti un ticălos nenorocit. Dacă eu sau Julie avem vreodată impresia că prietenii noştri ne înşală cu altcineva, ne spunem adevărul una celeilalte. Am jurat.

Ca şi rezoluţiile Naţiunilor Unite, convenţiile dintre prietenele cele mai bune rareori permit interpretări flexibile. Nu stabiliserăm ce vom face dacă „altcineva" este una din noi. Nici măcar Kofi Annan n-ar fi putut media această criză.

— M-am despărţit de Julie la Paris. Ştii asta. Dă-o-ncolo, se indignă Charlie, părând uşor întors pe dos.

— V-aţi *despărţit* la Paris? Mie mi-a trimis un e-mail în care îmi spunea cât de minunat decurge relaţia voastră, sau ceva asemănător. Apoi, când ne-am văzut pe aeroportul din Nisa, mi-ai spus că sunteţi împreună.

— Dacă-mi amintesc bine, replică Charlie, cred că am spus că am pus la punct lucrurile. Am presupus că ştiai că nu ne-am mai văzut după Paris.

Am tăcut. Ce mă fac? Chiar dacă Charlie nu se mai întâlneşte cu Julie, situaţia era încă până peste poate de iâh. Clauza (i) a Poruncii a Doua spune să nu te atingi de foştii iubiţi decât dacă ţi s-a permis în mod oficial.

— Şi acum ce-i spun lui Julie ? am strigat.

— Nimic, sugeră Charlie.

Asta-i partea bună a nopţilor regretabile. Ambii parteneri regretă atât de mult încât nimeni nu află nimic de ele.

— Bine, am aprobat.

— Acum întoarce-te în pat şi hai să comandăm micul dejun.

După două croissante, două cafele cu lapte, două sute de sărutări şi un minim absolut de două foarte regretabile orgasme eram bine ancoraţi în patul din camera 606. Eram ameţită de-atâta fericire. Orgasmul este, într-adevăr, soluţia la aproape orice problemă de viaţă. Cred sincer că n-ar mai fi un conflict în Palestina, dacă toată lumea ar avea orgasme cu regularitate. Serios,
nimeni nu s-ar mai da jos din pat la timp ca plece la luptă.

Pe la ora zece am început să mă îngrijorez că, dacă nu mă scol în curând, noaptea de regrete care se preschimba într-o dimineaţă de regrete s-ar putea transforma într-o zi întreagă de regrete şi apoi *chiar că* am s-o regret. Aveam multe de pus la punct în dimineaţa aceea - trebuia să anunţ poliţia în legătură cu spargerea, să-mi aranjez apartamentul, să schimb încuietorile şi, acu' un secol îi promisesem lui Julie că vom prânzi împreună. în plus, aniversarea tatei era peste numai câteva zile şi trebuia să mă pregătesc de plecare vinerea următoare.

în timp ce mă îmbrăcam - chestie care a durat o veşnicie, pentru că eram întreruptă de

sărutările de 450 de secunde despre care v-am vorbit - a început să sune mobilul lui Charlie. Tocmai intrase în baie să se bărbierească.

— Să răspund eu? l-am întrebat.

— Te rog, veni răspunsul.

Am apăsat pe tastă.

— Alo?

— Hei, ce ciudat. Tu eşti? mă luă Julie din scurt.

Am îngheţat. De ce îl suna dacă tot se despăr- ţiseră?

— Julie? am îngăimat.

— Mda. De ce răspunzi tu la mobilul lui Charlie ?

— Hmm... ăsta nu-i telefonul lui Charlie. Ai sunat la mine din greşeală.

— Ah, OK. Ne vedem mai târziu la Sotheby?

— Categoric, i-am răspuns, închizând.

Aproape imediat telefonul a sunat din nou. Pe afişaj a apărut un număr din străinătate pe care nu l-am recunoscut.

— Alo? am răspuns.

— Cine-i acolo? mă interpelă o voce feminină, cu un timbru grav şi catifelat.

— Sunt o prietenă de-a lui Charlie.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Pot să vă întreb cine-l caută?

— Caroline, mi-a răspuns.

— Să văd dacă-i aici.

Am intrat în baie. Charlie avea faţa plină de spumă de ras. Am astupat telefonul şi i-am şoptit:

— Te caută o femeie, Caroline.

— Ah... spune-i c-o sun eu mai târziu, mormăi
el.

Am transmis mesajul şi am închis. Ştiu că nu era treaba mea, dar cine naiba o fi fost Caroline? Asta-i dezavantajul când mănânci croissante în pat cu cineva absolut fantastic: e destul să fie doar menţionată existenţa altei femei că-ţi şi vine să mori pe loc.

Cu săptămâni în urmă, Julie m-a făcut să-i promit că o să vin la Sotheby's, la un „prânz oficial” în ziua aceea. Prânzul era în cinstea viitoarei licitaţii a colecţiei de bijuterii a ducesei de Windsor. La fiecare trei luni sau cam pe-acolo, Sotheby's reuşeşte să găsească de amanetat ceva, *orice,* care a aparţinut odată Ducesei - blănuri, mobilă, acuarele, ace de păr, până şi batistele ei egiptene din bumbac, cu monogramă, au făcut obiectul unei vânzări. Casa de licitaţii le atrage la licitaţie pe tinerele cele mai bogate din New York invitându-le la o vizionare exclusivă, privată, în timpul unui prânz cu homari. Cineva de la Departamentul Clienţilor Privilegiaţi a spălat-o pe creier pe Julie, cum că nedeţinerea unei piese din bijuteriile Cartier ale Ducesei ar fi o tragedie regretabilă, din care s-ar putea să nu-şi mai revină vreodată.

Era dimineaţa târziu când am ajuns acasă de la Mercer, mi-am găsit mobilul pierdut, am vorbit cu poliţia şi am aranjat cât de cât apartamentul. Din câte mi-am putut da seama, singurul lucru care lipsea era blana de şinşilla. Era un dezastru, nici măcar nu era a mea. Acum Valentino n-o să-mi mai împrumute niciodată nimic. Citisem în revista *New York* despre furturile de *haute couture* comise la comandă. Se pare că i s-a-ntâmplat lui Diane Sawyer, care e vestită pentru eleganţa ei, iar acum toate mondenele de pe Lista celor Mai Bine îmbrăcate erau îngrozite că următoarea ţintă va fi şifonierul lor personal. Am avut doar câteva minute la dispoziţie să mă schimb pentru prânz. Am aruncat pe mine o jachetă franjurată şi o fustă de dantelă unicat, şi pe la unu fără un sfert eram într-un taxi, gonind spre York Avenue, la Sotheby's.

Aşa cum am bănuit, m-a năpădit neliniştea rău de tot de-ndată ce am ajuns la intersecţia dintre Sixth Avenue şi Twenty-third Street. Ah, vina de după o noapte regretabilă! E-aproape imposibil de suportat. Julie nu trebuia să afle sub nici o formă de aventura mea de-o noapte cu Charlie. E groaznic de posesivă când vine vorba de foştii ei iubiţi. îmi închipuiam că răzbunarea ei ar fi mai cruntă decât cea a lui Gretchen Sallop-Saxton. Când K.K. Adams s-a măritat cu un tip care a fost prietenul lui Julie în clasa a opta pentru numai trei zile, Julie a exclus-o pe viaţă din salonul Bergdorf. Dacă Julie află vreodată despre isprava mea cu Charlie, n-o să-mi mai vorbească niciodată şi nu o să-mi mai recuperez nici una din hainele pe care i le-am împrumutat. Singurul lucru cu care mă consolam era gândul că noaptea trecută nu se va mai repeta în veci. Asta-i partea bună a aventurilor de-o noapte: prin definiţie, se încheie imediat. în cele din urmă, e ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat nimic. Fie vorba *entre nous,* mi s-au mai întâmplat de câteva ori şi nu-mi mai amintesc absolut nimic despre nici una din ele.
~~*a JF *~~»

Mafia rochiilor pastel de la Chanel era deja aşezată la masă. Trebuie să fi fost vreo douăzeci şi cinci de fete în salon, aşezate la mesele rotunde, care gemeau de bogăţia aranjamentelor florale din centru, decorate cu diamante roz, perle negre şi rubine roşu-aprins. La asemenea ocazii, încăperea se ornamentează, de obicei, cu bijuterii în maniera dormitorului lui Elizabeth Taylor. M-am aşezat lângă Julie. Purta şlapi, colanţi Juicy roşu-aprins şi un tricou roz Taavo, pe care scria cu litere roşii strălucitoare I AM NEW YORK.

— Ce plictiseală! îmi şopti.

Masa noastră nu era tocmai animată. Celelalte patru fete - Kimberley Guest, Amanda Fairchild, Sally Wentworth şi Lala Lucasini (cred că-i o

Prinţesă din Park Avenue originară din Spania) discutau de zor despre ce „tortură” e să circuli spre Southampton pe L.I.E. din cauza traficului estival. Câteodată chiar îmi pare rău pentru fetele astea; vreau să spun, sunt drăgălaşe, dar, parcă mai tot timpul, uită că ele nu sunt mamele lor.

Julie se întoarse spre mine şi-şi trecu degetul de-a curmezişul beregatei. Nu înţelege de ce se agită toată lumea atâta cu Long Island Expressway când ar putea lua elicopterul, aşa cum face ea. îmi şopti:

— Aş vrea ca cineva să facă un gest nebunesc, de pildă să provoace un scandal.

Am râs. Apoi îmi spuse:

— După-amiază mă întâlnesc cu Charlie. E-atât de adorabil!

— *Poftim*? am întrebat-o neîncrezătoare.

— E în oraş, am vorbit cu el mai devreme.

— Dar Julie, am crezut că v-aţi despărţit.

— *Poftim*? bolborosi ea.

Acum era rândul ei să arate neîncrezătoare.

— Mi-a spus că v-aţi despărţit la Paris.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea. Când ţi-a spus?

Fără să mă gândesc, i-am răspuns:

— Noaptea trecută.

Julie se făcu stacojie la faţă.

— *Tu* erai la telefon, nu-i aşa ? Erai cu el azi-dimineaţă. Nu-mi vine să cred.

— Ce? am întrebat-o şi se lăsă tăcerea.

— Doar nu... murmură ea.

— Nu! am replicat, înroşindu-mă de indignare.

— O, ba da! Se vede de la o poştă, mă contrazise Julie. Arăţi extenuată şi ai strălucirea aia în ochi.

Era chiar atât de evident că în dimineaţa aceea m-am sărutat timp de 450 de secunde cu o persoană de sex opus? Julie e regina ghicitoarelor. Şi eu aş fi ca ea dacă aş arunca tot atâţia bani pe clarvăzători. E imposibil să-i ascunzi ceva, mai ales chestii legate de amor.

— Ce-ai făcut? se interesă Amanda politicoasă.

— Nimic, i-am răspuns eu.

— S-a culcat cu *prietenul meu*! ţipă Julie iste- rizată.

Furculiţele lui Sally şi Kimberley, pregătite să ducă la gură câte o bucăţică de homar, se opriră în aer într-un gest teatral, chiar în dreptul buzelor. Gurile lor încremeniră larg deschise, ca două găurele negre, imaculate.

— Julie... am început.

— Cum ai putut? mă întrebă Julie acuzator. N-o să mai vorbesc cu tine niciodată, absolut niciodată. Şi nici nu-ţi mai împrumut vreodată diamantele mele.

Se ridică, îşi trânti pe masă cu zgomot şerveţelul şi pufni indignată. Apoi anunţă:

— Sally, Amanda, Lala, Kimberley, plec!

în timp ce Julie se precipita spre ieşire, toate cele patru fete se ridicară şi părăsiră la

rândul lor masa. Şuşoteala din încăpere încetă brusc. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Julie. Ajungând la uşă, se întoarse şi, uitându-se ţintă la mine, îmi spuse:

— Apropo, să-mi dai înapoi compleul Versace.

Ciudat. De fapt, compleul Versace era al meu,
doar că-i plăcea foarte mult lui Julie şi mi-l cerea cu împrumut tot timpul. Tocmai mi-l înapoiase. Cum a putut fi Charlie atât de infam ? Cum am putut fi *eu* atât de proastă, m-am întrebat, când, de fapt, cu antecedentele mele în materie de iubiţi, presupun că n-ar fi trebuit să fiu prea surprinsă.

— Mă duc... până la toaletă, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume, când m-am ridicat de la masă.

în clipa în care am păşit pe coridor, am auzit explodând un crescendo de murmure feminine. Julie a avut dreptate. Acum, că cineva iscase un scandal, petrecerea devenise mult mai interesantă.

i» dP ■»■

Cum am ieşit din clădire, l-am sunat pe Charlie la Mercer.

— Charlie, l-am luat tare când mi-a răspuns, de ce m-ai minţit? De ce mi-ai spus că te-ai despărţit de Julie, când nu-i aşa ? Cum *ai putut ?!* am strigat.

— Hei, calmează-te. *Chiar* m-am despărţit de ea, râse el.

De ce oare i se părea, în permanenţă, totul amuzant? Era dezgustător.

— Ce tot îndrugi? Julie susţine că nu v-aţi despărţit, am strigat.

Eram furioasă pe Charlie şi încă şi mai furioasă pe *moi*.

— Vrei să ştii exact ce s-a-ntâmplat ? mă întrebă Charlie.

— Da, vreau.

— I-am spus lui Julie la Paris că nu cred că suntem potriviţi unul pentru celălalt, că s-ar potrivi mai bine cu Todd şi că ar trebui să fim doar simpli prieteni şi nimic mai mult. Ea a zis că nu vrea, că nu poate accepta aşa ceva. Cred că mi-a zis că nu-mi permite să-i dau eu papucii, sau o aiureală asemănătoare. Presupun că i-am spus bine, dar eu tot consider că am rupt-o şi ea a spus că nu s-a terminat nimic. Nu credeam că vorbeşte serios. Se comportă total aiurea.

De acord, povestea suna plauzibil. Singura persoană care pune capăt unei relaţii e Julie. Nu-mi amintesc ca vreunul din prietenii ei să fi dus până la capăt vreo încercare de a o abandona. Nu merita consecinţele. Julie poate fi *tres Atracţie fatală* dacă-şi pune mintea. Chiar dacă Charlie pusese capăt legăturii, Julie n-ar fi recunoscut asta în veci, nici în sinea ei, nici faţă de altcineva, în capul lui Julie, Charlie încă era iubitul ei, indiferent de faptul că el n-o mai considera iubita lui. Asta se întâmplă când ţi se

satisfac toate poftele, aşa cum i se-ntâmplă lui Julie: când cineva nu-ţi cântă în strună, îl ignori şi-ţi închipui că totu-i bine până ajungi să te convingi că aşa şi e. Deşi simţeam că versiunea lui Charlie era, probabil, cea adevărată, aproape că nu conta dacă cei doi se despărţiseră oficial sau nu: după socoteala lui Julie, eu încălcasem Porunca a Doua, ceea ce era de neiertat.

— Mi-a spus că n-o să meu vorbească niciodată cu mine, i-am povestit lui Charlie.

— O să-i treacă. Totuşi, nu înţeleg de ce i-ai spus. M-a sunat mai devreme şi nu i-am scăpat nici o vorbuliţă.

— A ghicit. Spunea că arăt epuizată.

— Cinăm împreună? mă invită Charlie. Ar fi bine dacă am apuca să ne cunoaştem un pic mai bine. Până acum, de fiecare dată când ne-am întâlnit erai, oarecum, în situaţii *extreme.*

Ştiam ce vrea să zică. Ideea îmi surâdea. Mă simţeam în siguranţă şi dorită în acelaşi timp, ceea ce era o senzaţie nouă.

— Nu pot, i-am spus repede.

Dacă ai de gând să refuzi o invitaţie la cină cu cineva atât de adorabil ca Charlie, ar fi bine să nu stai pe gânduri, altfel îţi pierzi cumpătul. Şi, oricum, Charlie nu pricepea că procedura în cazul aventurilor de-o noapte stipula că ambele părţi trebuie să-şi continue vieţile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, indiferent de sentimente ? Cina din seara următoare nu făcea parte din înţelegere - din nefericire.

— Ei, sper, totuşi, să te răzgândeşti. Am ceva de lucru la hotel şi voi fi aici toată seara. Am să te-aştept.

j P -*■

în ziua aceea, pe înserate, am sunat-o pe Julie de acasă. Avusesem parte de-o după-amiază oribilă şi voiam să-mi recâştig prietena cea mai bună. Trebuia să-mi cer iertare. A răspuns menajera.

— Pot să vorbesc cu Julie, te rog ? am întrebat.

— Nu, domnişoară.

— Este urgent. E acasă?

— Da, domnişoară, dar mi-a spus să vă zic, dacă sunaţi, să-i daţi înapoi poşeta Hogan din piele întoarsă.

— înţeleg, i-am spus tristă. Vreau să spun, chiar mă ataşasem de geanta aceea după atâta timp. Poţi, totuşi, să-i transmiţi că am telefonat?

Abătută, m-am prăbuşit pe pat. Am fost o proastă şi acum plăteam oalele sparte. Doream cu disperare să stau de vorbă cu cineva, dar nu îndrăzneam să le sun pe Lara sau Jolene. Probabil că nici n-ar fi vrut să vorbească cu mine. Nimeni n-o să mai vorbească cu mine vreodată când se va afla ce făcusem. Şi, probabil, toată lumea aflase deja. în Upper East Side, un prânz la Sotheby's e o metodă mai eficientă de răspândire a bârfelor decât e-mail-urile trimise în masă. Simţeam că nu mă mai

aşteaptă nimic bun pe lumea asta, probabil, doar să mă împrietenesc cu Madeleine Kroft, dacă n-o să mă refuze şi ea. Nu sunt o fiinţă autodistructivă, dar începusem să mă simt ca nebuna aia de Elizabeth Wurtzel din *Prozac Nation.*

Chestia e că, stând întinsă pe pat, am început să mă întreb ce se-ntâmplă dacă o noapte regretabilă se transformă în două nopţi regretabile, voi avea oare mai multe regrete decât după o noapte regretabilă? Oricum, încălcasem a Doua Poruncă şi nu mai puteam da timpul înapoi. Nu mai aveam alte prietene bune de pierdut şi nu puteam să şochez adunarea de la Sotheby's mai mult decât o făcusem deja. Lucrurile nu puteau sta mai rău de-atât, orice-aş fi făcut. Totuşi, dacă ar fi să recunosc motivul real, sincer, serios, pentru care hotărâsem să-i fac o surpriză, în seara asta, lui Charlie, ei bine, noaptea trecută avusesem cea mai grozavă partidă de sex din viaţa mea. Ştiu că dr. Fensler îmi spusese că-i de rău augur şi bla bla bla, dar e greu de tot să refuzi o cină cu un bărbat atât de dotat. De fapt, cu cât e mai periculos, cu atât eşti mai tentată să accepţi să te arunci cu capul înainte. Şi oricum, nu aveam de gând să mai fac sex cu el vreodată, după noaptea asta, jur. Pur şi simplu, aveam o nevoie disperată să mă binedispun.

M-am uitat la ceas: opt seara. M-am sculat din pat şi m-am uitat în şifonier. Am ales toaleta perfectă pentru noaptea regretabilă nr. 2 - o rochie cu bretele roşie creată de Cynthia Rowley. E *très* potrivită pentru cina cu bărbatul cel mai dotat din viaţa ta, fiindcă poţi sări din ea în mai puţin de trei secunde, pe cuvânt. Mi-am pus papucii albi, mi-am prins părul în coadă de cal, m-am spălat pe dinţi şi am plecat.

— Puteţi să-i spuneţi lui Charlie Dunlain că am sosit ? l-am rugat pe recepţioner când am ajuns la Mercer ceva mai târziu. Are camera 606.

— 606 ? spuse recepţionerul, tastând ceva la computer. Ah... domnul Dunlain a predat camera.

A predat camera? Cum a putut să-mi facă una ca asta? Charlie nu ştia că o fată, când spune nu la o invitaţie, vrea să spună poate, ceea ce înseamnă da? Apoi m-a fulgerat un gând - *Caroline.* Fata care sunase mai devreme. Mi-am simţit stomacul de parcă aş fi căzut în puţul unui lift cale de treizeci şi şase de etaje. În momentul ăsta nu eram în stare să mă văd încă o dată respinsă de cineva.

— Sunteţi sigur? am întrebat. Trebuia să lucreze în cameră. M-a rugat să ne întâlnim aici.

— Chiar eu am îndeplinit formalităţile. A plecat spre Europa azi după-amiază.

— A lăsat vreun mesaj ?

Mi-e teamă că nu
.11
7'

n

ând m-am trezit dintr-odată refuzând, fără vreun motiv întemeiat, o călătorie cu un AP, am ştiut că nu mi se năzărise revelaţia pe care o avusesem în Hotelul Mercer. Peste câteva zile, chiar înainte de-a pleca la Londra pentru ziua de naştere a tatei, m-a sunat Patrick Saxton. Nici n-am apucat să-i spun bună ziua că a şi încercat să mă momească cu G-V-ul.

— Plec la Londra mâine şi stau tot weekendul, mi-a spus. Nu vii şi tu? Fără obligaţii.

Ştiu din propria experienţă că „fără obligaţii" înseamnă, de fapt, dator vândut. Chiar dacă, v-am mai spus, mi-e practic imposibil să refuz o călătorie cu un AP, exact asta am făcut. Un zbor cu un avion particular nu putea să mă consoleze după evenimentele din ultimele zile.

— Ştii foarte bine că nu pot să accept, dar mulţumesc pentru invitaţie, i-am spus pe un ton jovial.

Noaptea de la Mercer schimbase totul.

— Chiar nu vrei să vii? E minunat la Londra, încercă Patrick să mă convingă.

— Plec la Londra mâine seară pentru aniversarea de cincizeci de ani a tatei.

— Foarte bine, te duci la petrecere, după care vii la apartamentul meu de la hotelul Claridges. Pe urmă, dau o fugă până la Saint Tropez, să văd de-o barcă cu motor. Mă gândesc să-mi iau un Magnum 50. Se pare că încap la pupa zece supermodele *cu tot cu* picioare. Nu ţi-ar plăcea o tură de-a lungul Coastei de Azur? Apoi, poate, trecem pe la Scalinatella, în Capri. E hotelul meu preferat. Hai, vino cu mine.

— Nu pot, zbor cu altcineva.

— Cu cine ? mă întrebă Patrick.

— Cu Liniile Aeriene Americane, i-am răspuns cu mândrie.

Am rămas şi eu şocată de cât de uşor mi-a fost să-l refuz pe Patrick. Vreau să spun, deja eram cu totul altă persoană.

— Preferi să zbori cu un avion *de linie* decât cu mine? se alarmă Patrick.

— E mai bine să fiu pe propriile-mi picioare, i-am replicat. Sunt o fată independentă, mi-am zis, n-am nevoie de favoruri din partea unui craidon ca Patrick Saxton. Hei, am adăugat, nu-i sfârşitul lumii dacă zbor la Londra cu clasa a doua.

~~U->&<~

Dacă vreţi să ştiţi adevărul, pe dinăuntru, evenimentele din ultimele zile m-au făcut să mă simt secată de cheful de-a mai ieşi în lume. Necazul cu nopţile regretabile este că, după aceea, invariabil, urmează multe zile pline de regrete, mai puţin părţile bune, cum ar fi cel mai bun Brazilian din viaţă, şi-aşa mai departe. În mod ciudat, mă simţeam abandonată într-un fel cum nu mai simţisem în cazul altor tipi drăguţi. De parcă găsisem pe cineva cu care am făcut cea mai reuşită călătorie în Brazilia, dar cu care m-am şi simţit ca în compania celui mai vechi

prieten. Charlie n-a mai dat nici un semn de viaţă, ceea ce era uşor umilitor. Dintotdeauna îl crezusem un tip manierat. Totuşi, dacă nu catadicseşte să mă sune, am hotărât eu, ei bine, n-am să-l sun nici eu.

între timp, Julie nu mi-a răspuns la nici unul dintre mesaje. Jolene mi-a spus că n-ar trebui să pun totul la suflet. M-a anunţat că Julie a dispărut într-o călătorie romantică, că-i îndrăgostită nebuneşte şi că n-a spus nimănui cine-i fericitul ales. Nu răspundea nimănui la telefon, nici măcar dermatologului, ceea ce era o premieră pentru ea. N-am crezut un cuvânt din ce mi-a spus Jolene. Adevărul e că nu-i fusesem o prietenă bună lui Julie şi meritam toate pedepsele la care mă supunea.

Mama m-a sunat în seara zilei în care am vorbit cu Patrick. Era târziu şi eram obosită. Trebuie să fi fost ora trei dimineaţa în Anglia, dar mama părea tare vioaie. Chiar dacă de-abia aşteptam să merg în vizită, telefonul ei m-a enervat rău de tot.

— Iubito! turui ea încântată când am răspuns. Sper că n-ai uitat de aniversarea tatei. I-am trimis trei mesaje lui Julie Bergdorf s-o invit şi pe ea - ştii că tata o adoră - dar nu mi-a confirmat. Vine?

— Habar n-am, mamă, i-am răspuns.

— Ce-i cu tine ? Cât stai ?

— Ajung sâmbătă şi plec luni. Trebuie să scriu un articol săptămâna următoare.

— Doar trei zile! Dacă continui să te istoveşti în ritmul ăsta, o să te transformi în Barry Diller! Ştii, cariera nu-i totul. În fine, am pus pentru tine, în camera de oaspeţi, o lenjerie de vis. Lenjeria de pat irlandeză l-ar face de râs pe Pratesi. Americanii nu se pricep la lenjerie ca noi...

— Mamă, tu eşti americancă, i-am reamintit.

— Sunt o lady englezoaică prinsă-n capcana unui trup de femeie american, ca un transsexual, aşa-mi zice profesorul de yoga. Lasă asta, am auzit că familia s-a întors, ca să vezi ce potrivealã perfectă, nu-i aşa?

— Care familie, mamă?

— Familia Swyre, dragă. Mă gândesc că vei dori să te întâlneşti cu micul conte cât stai aici. Toată lumea spune că-i *charmant* şi mai arătos decât prinţii William şi Harry la un loc.

Câteodată stau şi mă-ntreb dacă n-o fi posibil să divorţez de mama. Aş putea invoca diferenţe de opinie ireconciliabile în privinţa relaţiei cu vecinul nostru. Se pare că Drew Barrymore a făcut asta şi n-a ajuns prea rău.

— Mamă, aminteşte-ţi, nu suntem exact prieteni la toartă cu familia Swyre.

— Iubito, nu vreau să dai din nou cu piciorul acestui prilej.

— în viaţă sunt lucruri mai importante decât visurile ţesute în jurul unui bărbat, i-am spus exasperată.

(Ca majoritatea fetelor din New York, trebuie să vă mărturisesc p-ş că exact la *asta* visăm aproximativ 95% din timp. Doar că nu recunoaştem treaba asta în public. Este mult mai acceptabil să spui că te gândeşti tot timpul la carieră, deşi eu sunt de părere că o fată, cu cât e mai prinsă de carieră, cu atât se gândeşte mai mult la bărbaţi.)

— Ridicăm un cort în grădină, cum făcea Jackie Kennedy pe peluza de la Casa Albă. Lordul şi Lady Finoulla şi-au confirmat participarea, aşa că sunt în culmea fericirii. La meteo au anunţat ploaie, dar ei se înşală totdeauna.

Mama e regina refuzului de-a crede ceea ce i se spune. în fiecare an a plouat de ziua tatei. în Anglia plouă la aniversarea tuturor, chiar şi a reginei.

— OK, mamă. Ne vedem sâmbătă seara. închiriez o maşină de la Heathrow şi vin direct la voi. Cred că o să ajung pe la mijlocul după-amiezii.

— Minunat. Şi, te rog, fardează-te pentru petrecere. Dă-te cu fondul acela de ten plăcut, pe care ţi l-am luat de la Lancome, care-i place şi lui Isabella Rossellini. Altfel, tata o să fie dezamăgit.

— O să încerc, am minţit.

Mama încă nu şi-a dat seama că singura persoană, în afară de ea, care se mai dă cu fond de ten în timpul zilei, este Joan Collins.

A doua zi dimineaţa, în timp ce-mi făceam bagajele pentru Anglia, mi-am dat seama că trebuie să mă adun. Oricât de groaznică părea situaţia, nu puteam să apar la ziua tatei îmbufnată. Ar fi fost un gest egoist. Vreau să spun, ăsta-i genul de atitudine pe care-l adoptă Naomi Campbell, dar ea îşi permite treaba asta, că doar are o siluetă de invidiat. Noaptea aceea, la Mercer, m-am purtat nesăbuit, din cauza disperării, a nesiguranţei şi absenţei totale a unor orgasme recente. Acum trebuia să suport consecinţele. Am reuşit cumva să am drept iubiţi o brută, un mincinos patologic şi un Don Juan cu o nevastă *à la* Glenn Close. Apoi, cireaşa de pe tort, m-am culcat cu fostul iubit al prietenei celei mai bune, care a dispărut ca măgarul în ceaţă. Eram sortită vieţii solitare - ei bine, cel puţin în următoarea săptămână şi ceva. Am încercat să fiu optimistă. În cele din urmă, Julie şi cu mine ne vom împăca - într-o bună zi, va dori să împrumute, din nou, compleul acela Versace, eram sigură de asta. în vinerea aceea, în timp ce mă îndreptam spre JFK să prind avionul, mi-am propus să mă bucur de ceea ce am, în loc să mă necăjesc pentru ceea ce n-am. Vreau să spun, cele mai multe fete ar da orice să aibă la fel de multe toalete Marc Jacobs ca mine.

u '4P >»

Nimic nu-ţi scade mai mult moralul decât statul la coadă la controlul bagajelor pe aeroportul JFK, la zece seara, după un om care, în mod inexplicabil, are la el patru laptopuri -

fiecare a trebuit să fie scos din husă, pus separat într-o tavă de plastic, scanat, investigat, apoi reîmpachetat. Uite, clipe ca acestea o pot face pe-o fată să regrete că s-a schimbat. Dacă ai de gând să te schimbi, fii selectivă: sunt unele obiceiuri proaste care, din motive pur practice, ar trebui păstrate. Este o idee *très* nesăbuită să refuzi călătoriile cu avioanele private. Ascultaţi-mă pe mine, nimeni n-ar trebui să facă aşa ceva.

Am ajuns la Heathrow a doua zi la ora unsprezece dimineaţa. înainte să mă duc la birourile Hertz să-mi închiriez maşina, m-am strecurat într-o toaletă, să mă schimb. N-aveam de gând să apar acasă arătând la fel de rău cum mă simţeam pe dinăuntru. în timpul convalescenţei de după o aventură de-o noapte, atenţia acordată aspectului joacă un rol important. Vreau să spun, uitaţi-vă la Elizabeth Hurley, sprâncenele ei sunt tot mai frumoase după fiecare nouă despărţire. Arată întotdeauna de milioane când îşi face apariţia în diverse zone rurale din Anglia pentru a participa la evenimente mondene lipsite de sens, cum ar fi meciurile de polo sau cricket, la care personajul principal e Hugh Grant. Inspirată de ea, m-am încuiat într-o cabină şi m-am schimbat într-o bluză de caşmir oranj (DKNY[l]) şi pantaloni crem, strânşi pe picior (de la Joie). împreună cu accesoriile, o curea bej, cercei-lacrimă din aur, sandale turcoaz-deschis de la Jimmy Choos, cu un toc delicat, auriu, şi o geantă de pânză zebrată, aveam o ţinută care emana o strălucire discretă *ă la* Liz. Nimeni nu va şti că la New York m-am gândit, timp de trei zile încheiate, cu ce să mă îmbrac.

Toaleta nu era tocmai 100% potrivită pentru peisajul rural englez, dar, de fapt, nu plănuiam să pun piciorul pe drumurile de ţară. Singura ameninţare la adresa pantofilor mei, insignifiantă, de altfel, era scurta plimbare pe care trebuia s-o fac de la maşina închiriată până la casă. Mama asfaltase aleea de la Old Rectory cu ani în urmă, când şi-a dat seama că aleile cu pietriş, deşi erau *très* englezeşti şi considerate de semenii săi mult mai cu ştaif decât cele asfaltate, îi făceau praf pantofii ei preferaţi, crem, de la Chanel.

~~*ă &*~~ **«ţ»**

Nimic pe lumea asta - nici măcar piscina imensă de la Hotel du Cap - nu se compară cu Anglia într-o zi călduroasă de vară. Probabil doar cu excepţia plajei Macaroni Beach din Mustique, dar asta-i cu totul altă poveste.

Două ore mai târziu, conduceam micuţul Renault Clio de împrumut către satul nostru, Stibbly, la care se poate ajunge doar pe drumuri de ţară înguste, întortocheate. Drumul era plin de tufişuri de hasmaţuchi şi muri sălbatici care se frecau de ferestrele laterale ale maşinii. Britanicilor nu le place nimic tăiat scurt, îngrijit, nici

l Donna Karan New York (n. trj.

arbuştii, nici unghiile. Am trecut pe lângă ferme cu zidurile gata să se prăbuşească şi prin sătucuri cu case cu acoperiş de paie, cu garduri vii care mai de care mai frumoase. Englezii sunt obsedaţi de gardurile vii. Le dedică secţiuni întregi în ziarele de duminică, pe cuvânt. Singurele lucruri deloc pitoreşti în timpul drumului erau indicatoarele ocazionale pe care scria WC PUBLIC, indicând cu o săgeată spre toalete ecologice insalubre.

Pe la două după-amiază eram la aproximativ cincisprezece mile de casă. Pe un indicator scria BINE AŢI VENIT ÎN PAROHIA STIBBLY-ON- THE-WOLD. Peisajul rural arăta, ca întotdeauna, minunat, cu excepţia unei clădiri întunecate şi dărăpănate cunoscute mie, un fost spital în stil victorian, care strica priveliştea. La poartă, o placă anunţa: REFUGIUL PENTRU FEMEI ST. AGNES. De ani de zile clădirea era folosită ca adăpost pentru femei molestate şi mame care-şi creşteau copiii singure. Când eram mică, le vedeam pe fete cutreierând prin orăşel fără ţintă. Victime lipsite de apărare, li se puneau în spinare toate relele care se abăteau asupra orăşelului Stibbly, până şi căderea giruetei de pe clopotniţa bisericii.

Câteva mile mai încolo am încetinit la o curbă periculoasă. Renault-ul a început să se cabreze, apoi, dintr-odată, s-a oprit. Am tras frâna de mână, am pus schimbătorul de viteze în poziţie iniţială şi am întors cheia în contact. Motorul a turat şi a turat, dar n-a vrut să pornească. Am încercat din nou. Nici o schimbare. În următoarele zece minute am încercat să pornesc maşina fără nici un rezultat.

învinsă, am lăsat maşina să ruleze spre marginea drumului tivit cu iarbă. M-am dat jos şi m-am proptit de capotă cu un oftat indispus *ă la* Kelly Osbourne. Na, cum o să mai ajung acasă ? Mobilul nu-mi funcţiona aici (*Dumnezeule, trebuie să trec pe bandă triplă*, mi-am spus, iritată) şi, oriunde priveam, nu se vedea nici o casă şi nici un semn de viaţă. Nu se auzea decât foşnetul lanurilor de grâu ce se unduiau graţios în bătaia vântului. Uite, astea sunt clipele în care o fată regretă din toată inima că nu-i înghesuită între două supermodele la pupa bărcii cu motor Magnum al lui Patrick Saxton, chiar dacă super-modelele sunt din alea care nu ştiu să spună decât ce „grase" sunt. Totuşi, mi-am reamintit, întorsesem o nouă pagină din cartea vieţii mele. Acum trebuia să pornesc pe jos.

Mi-am pus ochelarii de soare, am luat geanta de pe bancheta din faţă şi, după ce am încuiat maşina, am început să tropăi la vale. Dumnezeule, pun pariu că Elizabeth Hurley nu rămâne niciodată în pană în Anglia rurală. N-ajungi emblema casei Estee Lauder dacă eşti atât de idioată încât să te bazezi pe Hertz pentru un drum important. Probabil, ea ajunge în provincie cu elicopterul, în zece secunde. Am mers doar câţiva metri şi am auzit zgomotul

unui motor. Un tractor hârbuit se târâia la vale trăgând o remorcă plină cu vite. Şoferul era un tinerel. Poate-l convingeam să mă ducă acasă. Când s-a mai apropiat, i-am făcut semn cu mâna. Vehiculul opri, scârţâind din toate încheieturile, în dreptul meu. Am observat stratul de praf amestecat cu fire de fân ce-i acoperea vopseaua scorojită.

— Totul e-n regulă? mă-ntrebă tipul.

Dumnezeule, ce drăgălaş era. Avea păr negru,
cârlionţat, şi purta un tricou roşu, blugi plini de noroi şi bocanci jerpeliţi. Semăna leit cu Orlando Bloom. Boticul bosumflat *ă la* Kelly Osbourne mi-a dispărut *pe loc,* vă daţi seama.

— Da, i-am răspuns zâmbind, nevenindu-mi nimic altceva în minte.

— Pană?

-Îhî, i-am confirmat, aranjându-mi părul.

Ştiu că dl Muncitor Agricol nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani, dar n-am rezistat să nu flirtez puţin într-o doară cu el. (Spre deosebire de flirtul la greu, când ştii c-o să se-ntâmple ceva şi ţi-ai făcut din timp epilarea pubiană pentru chestia cu Brazilia.)

— S' v-ajut? mă întrebă.

Dumnezeule, ador băieţii englezi care vorbesc monosilabic. Mă duc cu gândul la Heathcliff sau ceva de genul ăsta.

— Poţi să mă duci până acasă?

— Unde?

— La The Old Rectory. E în Stibbly.

— Cam departe. Junincile, îmi explică, arătând spre remorcă. Dar pot să vă las lângă fermă. Puteţi da un telefon de-acolo.

— OK, am acceptat. O să vină tata să mă ia.

Orlando - al cărui nume real e Dave, dar prefer să-i spun Orlando - mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă urc în tractor. Şi-a aprins o ţigară răsucită cu mâna, a pornit motorul şi am luat-o din loc încet, cu motorul duduind. Nu pot să spun decât: trăiască Hertz şi rablele lor de închiriat. Eram atât de fericită cum şedeam acolo lângă băiatul ăsta, încât de-abia am observat că bunătate de pantaloni crem îmi erau brăzdaţi de-o dâră de ulei cu care m-am pricopsit când Dave m-a ajutat să urc în tractor sau că picioarele mi se-nfundau într-un balot de fân, care-mi acoperea cu praf pantofii eleganţi.

Câteva mile mai încolo, Dave a oprit în faţa unui pârleaz. De acolo pornea o cărare şerpuitoare de-a lungul unei coline. Nu se vedea nici o fermă. Singurul semn de viaţă era o turmă de oi care păştea în luncă.

— Ferma-i colo sus, zise Dave, făcându-mi semn cu capul spre colină. La cinci sute de metri.

— Iâh, am făcut eu.

în mod clar, Dave n-auzise de Jimmy Choos. Poţi să mergi cu ei cinci metri, nu cinci sute.

— OK?

— Desigur, i-am răspuns fără tragere de inimă, dându-mă jos din tractor. Mersi.

Dave îşi văzu de drum, iar eu am sărit pârleazul. Când am ajuns de partea cealaltă, s-a auzit un fleaşc. M-am uitat în jos. Dragii mei de pantofi aveau o margine neagră de noroi vâscos pe talpă. Uite, aici greşesc americanii. Nu-şi dau seama că-n Anglia, chiar şi într-o zi călduroasă, sunt peste tot băltoace invizibile. Peisajul arată încântător, dar în realitate e un câmp minat pentru pantofi. Adevărul e că, mai tot timpul, este mai curând ca în *La răscruce de vânturi,* decât ca în *Emma. Dumnezeule,* gândeam în timp ce urcam deluşorul gâfâind, *retractez tot ce am spus, cum că Anglia rurală ar fi mai încântătoare decât du Cap-ul. Nu e*. Nu voiam să mai pun vreodată piciorul aici.

În vârful colinei, am dat peste o poartă de lemn, unde poteca se bifurca. Sub mine, un râu îşi croia drum printr-o mică vale presărată cu tufişuri şi pâlcuri miţoase de oi. Departe, la dreapta, distingeam hambarele şi clădirile-anexă ale fermei. La stânga, o casă mare se iţea la capătul unui teren plantat cu iarbă şi pomi. Castelul Swyre, mi-am zis. Ferma alăturată trebuie să facă parte din domeniu. Trebuie să recunosc, locul arăta ca în *Gosford Park*. Vreau să spun, era cu mult mai frumos decât mi-l aminteam. Bine'nţeles, n-arăta deloc a castel, ci a conac obişnuit. Dar aşa fac englezii; nimeni nu-i spune casei casă, ci conac, palat, castel. Cred că procedează aşa ca să-i năucească pe străini.

Castelul Swyre arăta atât de drăguţ, încât *aproape* că am contemplat ideea de a renunţa la repulsia pentru casele de la ţară. Construită din piatră de culoarea mierii, este una din casele acelea englezeşti imaculate, în stil neoclasic, din secolul al optsprezecelea - ştiţi care, alea care arată ca o căsuţă de păpuşi uriaşă, doar că au ataşate două aripi vaste. în depărtare se zăreau un lac şi nişte grădini frumos îngrijite. Ştiţi ceva? în cele câteva minute în care am rămas pierdută, admirând castelul, aproape că am putut să le dau dreptate vânătoarelor de Indicatoare Maro. (Mai sunt o grămadă în New York şi în Paris, doar că-n zilele noastre se dau, în special, drept creatoare de modă la Louis Vuitton. E o deghizare perfectă.)

La ora asta, probabil mama şi tata se întreabă pe unde umblu. M-am uitat din nou la acareturile fermei. Erau mai aproape decât castelul, dar, în ceea ce mă priveşte, dacă am de ales între o fermă înglodată şi un castel, întotdeauna aleg castelul. în ciuda faptului că mama m-a plictisit vreme de douăzeci de ani cu locul ăsta, cred că eram, totuşi, curioasă. Puteam cere voie să dau un telefon de-acolo şi, până venea tata să mă ia, puteam arunca o privire pe şest. Nimeni nu trebuia să ştie cine sunt. Vreau să spun, doar nu mă apucam să bat

toba cum că sunt fata vecinului care i-a fentat cu scaunele Chippendale acum nu ştiu câţi ani.

M-am întors şi am pornit pe cărarea prăfuită spre castel. Poate o să dau nas în nas cu Micuţul Conte, mă gândeam. Nu-mi mai păsa. Probabil chelea şi purta pantaloni din aceia îngrozitori, reiaţi, de-un roz ţipător, şi ciorapi cu buline din aceia atât de îndrăgiţi de filfizoni. Peste puţin timp, cărarea a dat într-o alee cu pietriş. Am înaintat cu pietrişul scârţâindu-mi sub tălpi, am păşit pe-un grătar special, care împiedică vitele să intre pe domeniu (*très* greu cu pantofii de la Jimmy Choos, dar nu imposibil, în caz că vă întrebaţi). Domeniul era superb. Dumnezeule, ador grădinile proiectate de Capability Brown! Voi nu?

Când am ajuns la intrarea principală, am observat blazonul familiei pictat deasupra ei în auriu şi albastru. Aşa fac cei din nobilimea britanică, în caz că nu sunteţi intimidaţi îndeajuns, vă servesc blazonul familiei, ca să vă bage în sperieţi de-a binelea. Nici nu-i de mirare că-n Anglia nimeni n-are o părere bună despre sine. Am apucat ciocanul în formă de cap de grifon şi am bătut la uşă emoţionată.

Câteva minute, am stat acolo aşteptând sub privirile crunte ale grifonului. N-a venit nimeni. Poate nu era nimeni acasă. Pe alee nu era nici o maşină, deşi asta nu însemna mare lucru - britanicii îşi ascund în mod obsesiv maşinile în grajduri sau hambare, chiar şi pe cele foarte frumoase, ca Audi, pentru a nu fi acuzaţi că a) strică priveliştea ori că b) se dau mari. Am ciocănit din nou, de data aceasta mai tare. Tot n-a venit nimeni.

Acum nu mai puteam să mă întorc la fermă. Ca de obicei, pantofii Jimmy Choos mi-au blocat complet circulaţia sângelui la picioare şi de-abia mi le mai simţeam. Am apăsat clanţa. Nu m-a mirat să văd uşa deschizându-se. Filfizonii lasă întotdeauna uşa neîncuiată, de parcă ar locui la Cape Cod sau ceva de genul ăsta.

Am intrat în holul imens. încăperea era plină de stucaturi şi coronamente. Parcă eram în interiorul unui tort de nuntă. Dumnezeule, mi-am zis, întreţinerea unei astfel de încăperi ar fi băgat-o la balamuc pe Martha Stewart.

— Alo! am strigat. E cineva acasă ?

în timp ce aşteptam, m-am descălţat. Podeaua de piatră mi-a răcorit plăcut picioarele umflate. Singurul sunet care se auzea era ticăitul strident al unui ceas aurit de deasupra şemineului. N-a apărut nimeni. Casa e-atât de mare şi are atât de multe intrări şi ieşiri încât îmi închipui că familia Swyre n-ar şti neapărat cine intră şi cine iese nici dacă ar fi cineva acasă. Trebuie să fie cam ca la graniţa siriană, doar cu mai puţini terorişti.

Poate izbuteam să găsesc un telefon şi singură. Şi, în acelaşi timp, să fac şi turul castelului. Am deschis o uşă lambrisată ce se deschidea din stânga holului şi dădea într-o

sufragerie decorată. Pereţii erau acoperiţi cu portrete de familie. Feţele lor, albe ca varul, aduceau cu ale unor stafii, cu paloarea lor. Aveau nevoie urgentă de-o rumeneală falsă. Câteodată chiar mă întreb cum au reuşit fetele astea să supravieţuiască lipsurilor din secolul al optsprezecelea. Vreau să spun, cum se descurcau femeile fără soluţie autobron- zantă Bobbi Brown sau fără luciu de buze Lancdme în douăsprezece nuanţe? Singurul semn că nu mă aflam în 1760 era aparatul de proiecţie şi ecranul din capătul sălii - acesta trebuie să fie „centrul de conferinţe".

Mă furase peisajul. Trebuia să găsesc un telefon. M-am întors în hol. Un cordon roşu atârna în faţa unei scări ce avea alături un indicator pe care scria PRIVAT, ca să interzică, presupun, accesul participanţilor la conferinţe. Dar mă ştiţi. Dacă văd un cordon de catifea, trebuie să ajung de partea cealaltă. M-am strecurat pe sub el şi am urcat în viteză treptele. Poate la capătul lor o fi un birou cu telefon.

Când am ajuns sus, m-am trezit în faţa unui coridor lung, cu multe uşi. Am deschis-o pe prima. înăuntru era un pat cu baldachin din mătase chinezească franjurată. M-am furişat în el. Ascunsă în spatele stofei scumpe, era o mică pictură înfăţişând o fată acoperită cu flori. Arăta exact ca tablourile lui Fragonard de la Muzeul Frick. Probabil e autentic, mi-am zis. Somnul vegheat de Maestru era exact genul de chestie pe care ar fi încurajat-o un lord englez.

Ultima cameră ce se deschidea de pe coridor era o bibliotecă vastă. M-am furişat înăuntru. Nu se putea să nu fie un telefon aici, m-am gândit eu. Acum voiam să ajung acasă. Peretele din spate era plin de rafturi cu cărţi îmbrăcate în piele, iar, într-o parte, deasupra unui şemineu imens din marmură, era atârnat un peisaj pictat de un maestru italian. Sub el era o plăcuţă aurită pe care scria *Canaletto.* Chiar nu pricep, pe cuvânt. Englezii tot spun cât de nerezonabili sunt americanii, în timp ce, în secret, ei trăiesc de parcă-ar fi la Hotel Bellagio din Las Vegas sau ceva de genul ăsta.

în celălalt capăt al camerei era un pian cu coadă acoperit cu vechi fotografii de familie alb-negru şi un birou din lemn de nuc cu teancuri de hârtii pe el. în harababura aia am zărit un telefon negru, demodat. M-am apropiat şi am ridicat receptorul.

în timp ce formam numărul de acasă, privirea mi-a fost atrasă de o cutiuţă de medicamente ovală, aurită. Pe capacul emailat era pictată în cele mai mici detalii o scenă englezească de război. Am ridicat-o ca să-i văd mai bine încuietoarea bătută cu pietre preţioase. Pe masă erau încă cel puţin o duzină de alte mici recipiente şi podoabe decorate cu bijuterii. Aflaţi de la mine, englezii au, fără nici un fel de discuţie, cele mai grozave tinichele. Telefonul

suna şi suna. De ce nu-mi răspundea, oare, nimeni?

— Pot să vă ajut? am auzit o voce cu accent britanic în spatele meu.

Am tresărit şi am scăpat receptorul. Un bătrân cocârjat îmi apăru în faţa ochilor. Chipul lui era atât de brăzdat de riduri că ai fi zis că-i mai în vârstă decât orice altceva din casă. Purta o jachetă neagră, ponosită, şi pantaloni dungaţi. E bine de ştiut că mai sunt încă oameni pe care J. Crew n-o să-i îmbrace niciodată. N-am vrut să mă prindă cu cutiuţa în mână. Am strecurat-o în buzunar. Puteam s-o pun la loc mai târziu.

— Ah, bună ziua, am îngăimat cu răsuflarea tăiată. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt majordomul familiei Swyre. Ce căutaţi aici? mă măsură suspicios de sus până jos, uitân- du-se dezaprobator la picioarele mele desculţe şi îngălate.

— A, am rămas cu maşina în pană în câmp şi căutam un telefon, i-am răspuns agitată, ridicând receptorul de pe podea. Părinţii mei locuiesc la The Old Rectory.

— Trebuie să-l anunţ pe lordul Swyre. Aşteptaţi aici, îmi spuse şi ieşi repede din cameră.

După ce a închis uşa, am auzit cheia întor- cându-se în broască. Dumnezeule, a crezut că vreau să fur sau aşa ceva. Am înşfăcat receptorul şi am sunat din nou acasă. De data asta, cineva mi-a răspuns la primul apel.

— Mamă ? am întrebat.

— *Bau!* Ce faci, gagico?

— Julie?

— Mă simt atât de bine în provincie, dar englezii pe care i-am întâlnit în Londra sunt ceva de speriat. Oamenii ăia habar n-au cine-i Barbara Walters. îţi vine să crezi că sunt acasă la ai tăi ?

Cum rămâne cu neînţelegerea noastră? Dar cu iubirea secretă a lui Julie?

— Ai venit la petrecerea tatei ? am întrebat-o uimită.

— Ei bine, n-am venit *numai* pentru petrecere. N-o să-ţi vină să crezi. Am venit pentru proba la rochia de mireasă! Cu Alexander McQueen *în persoană*! Apoi m-a sunat mama ta şi m-a convins să vin la petrecerea nemaipomenită a tatălui tău.

— Te măriţi? Cu cine?

— Cu Henry Hartnett. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a-ntâmplat. M-a invitat la un Bellini după clubul de lectură şi de-atunci am fost nedespărţiţi. I-am lăsat baltă pe ceilalţi iubiţi, până şi pe bietul Todd. Henry e atât de drăguţ şi de bogat, e până peste poate. Face parte din familia celor cu Hartnett Steel, dar nu-i place să vorbească despre asta. Crede că sunt cea mai amuzantă fată pe care a întâlnit-o vreodată. Nici n-ai idee cât de multe avem în comun. Unde

naiba eşti ? Te aşteptăm. Apropo, vorbesc din nou cu tine. Te iert pentru toate.

Trebuie să ştiţi ceva despre Julie. La cât e de răsfăţată, poate, totuşi, să fie uimitor de îngăduitoare cu boroboaţele prietenilor ei. Asta-i partea ei bună. E afectată atât de tare de sindromul atenţiei deficitare încât e practic incapabilă să ţină supărarea mai mult de câteva zile.

— Felicitări! Spune-i tatei că sunt la castel şi că trebuie să vină să mă ia.

— Eşti la vecinii de alături ? Ah, Dumnezeule, te invidiez. Decoraţiunile interioare sunt formidabile? Sau e greţos ca la Buckingham Palace? Am auzit că familia regală e total lipsită de simţ estetic.

— Julie! Trimite-l pe tata aici. Mi-a rămas maşina în pană şi am intrat aici neinvitată, să dau un telefon, iar ei cred că vreau să-i jefuiesc.

— Acolo-i plin de porţelanuri de Delft şi de lachei ?

— Julie!

— OK, gagico, cum vrei. O să-i spun. Apropo, nunta e vara viitoare, pe 14 iunie. O să fii domnişoară de onoare.

Am pus receptorul în furcă. Julie se logodise ? Fixase şi data nunţii ? Oare persoanele logodite nu ştiu că-i destul de greu pentru cele nelogodite şi fără să le mai pună şi ele sare pe rană cu planurile lor de nuntă ? Totul s-a întâmplat prea repede. Speram să nu facă un pas nesăbuit. M-am dus la uşa încuiată şi am tras de clanţă fără nici un rezultat. Până la urmă, am renunţat şi m-am aşezat lângă uşă, pe un taburet tapiţat. M-am întins şi mi-am pus o ureche pe gaura cheii. Am auzit vag câteva cuvinte spuse de majordom: „.. .spune că a rămas în pană... arată ca o ţigancă... haine îngrozitor de murdare, probabil e una dintre femeile alea molestate, de la adăpost... nici măcar pantofi în picioare...”

M-am uitat la hainele mele murdare şi la picioarele desculţe, pline de praf. Chiar că arătam jalnic. Vreau să spun, fusesem strălucitoare odată. Liz Hurley n-ar fi ajuns niciodată în halul ăsta într-una din călătoriile ei la ţară.

— ... a intrat prin efracţie... am chemat poliţia. îmi pare rău, domnule.

Poliţia? Am început să bat în uşă.

— Hei, daţi-mi drumul! am strigat.

După câteva minute, am auzit cheia răsucin- du-se în broască. Sincer, jur că nu o să ghiciţi ce a urmat. E ca şi cum Michael Jackson ar fi negat că şi-a făcut operaţii estetice sau ceva de genul ăsta. A intrat majordomul şi - pe cuvânt că nu inventez nimic - imediat după el, Charlie Dunlain. Asta-i problema cu aventurile de-o noapte. Ai impresia că vrei să-i revezi, dar când se-ntâmplă, e până peste poate de greţos, mai ales dacă ultima oară când ai vorbit cu ei

aveau capul în acelaşi loc unde-l avusese Chad cu mult timp în urmă. Partea şi mai greţoasă era că Charlie încă arăta foarte, foarte bine. Era îmbrăcat în ţinuta lui de LA - cu pantaloni de catifea-cord şi un tricou. Zahărul din sânge mi-a scăzut cu repeziciune. Eram pe cale să fac un atac de hipoglicemie. Când Charlie a dat cu ochii de mine, a fost la fel de uluit.

— Ce naiba s-a-ntâmplat cu hainele tale ? m-a întrebat.

Pentru moment îmi pierise graiul. De fiecare dată când mă întâlneam cu Charlie, eram cumva în dezavantaj. Şi ce naiba căuta el la familia Swyre? Nu m-am simţit în viaţa mea atât de stânjenită. Dar de data asta eram şi furioasă.

— Ce-ţi pasă ţie ? am ripostat. Ai şters-o fără să-ţi iei rămas-bun. E clar că n-ai maniere.

— O cunoaşteţi pe această tânără ? întrebă majordomul.

— Mda, o cunosc, răspunse Charlie fără să-şi ia ochii de la mine.

Mi-am ferit privirea. Vreau să spun, eram pe cale să mă topesc de tot sau să plâng, nu eram sigură care din două. Ca să încurc lucrurile şi mai rău, m-am trezit întrebându-mă dacă-n Anglia se găsesc Truse de Noapte. Se lăsă o tăcere încordată, care a fost întreruptă de întrebarea majordomului:

— Să-i aduc domnişoarei un sherry?

— De fapt, aş *adora* un Bellini, am spus optimistă.

— O să bea un ceai, replică Charlie.

Nu vreau să intru în amănunte, dar adevărul e că oamenii nu se schimbă niciodată. Ca întotdeauna, Charlie se pronunţa ferm împotriva Bellini-urilor.

— Desigur, spuse majordomul, grăbindu-se să iasă din bibliotecă.

— Ei bine, se pare că ne întâlnim în locurile cele mai neaşteptate. Poate o să-mi explici ce cauţi aici, spuse Charlie sprijinindu-se de şemi- neul din faţa picturii lui Canaletto.

Dumnezeule, arăta adorabil, dar cine n-ar arăta aşa cu un Canaletto în fundal ? Totuşi, eram *tres* iritată. De ce mă simţeam întotdeauna ca o şcolăriţă certată de director de fiecare dată când îl aveam pe Charlie în preajmă?

— Părinţii mei locuiesc în apropiere. Am venit la aniversarea de cincizeci de ani a tatei şi maşina aia tâmpită mi-a rămas în pană. Am încercat să sun acasă. Dar ce naiba cauţi *tu* la familia Swyre ? U cunoşti pe conte?

Urmă o pauză, după care Charlie spuse:

— Eu sunt contele.

— Poftim?

— E o poveste lungă, dar am plecat luni în aşa mare grabă din New York, pentru că tocmai aflasem că a murit tata. Mama mea, Caroline, m-a contactat de-ndată ce-a putut - îţi aminteşti că a sunat. Am venit cu primul avion. Am moştenit titlul.

Mi-a luat ceva timp să diger noutăţile. Deci misterioasa Caroline era mama înstrăinată a lui Charlie. Nu există o altă fată, mi-am zis oarecum uşurată.

— Ah, Dumnezeule, îmi pare atât de rău, i-am spus.

Mă simţeam groaznic. Iată-mă, posacă din cauza aventurii de-o noapte, purtându-mă nepoliticos cu Charlie, dând buzna neinvitată în casa lui şi când-colo, lui îi murise tatăl. Ultimele zile trebuie să fi fost un veritabil coşmar pentru el.

— Charlie, te simţi bine? l-am întrebat.

— Da. Tatăl meu a fost un uşchit - un tip destul de ciudat - şi nu eram prea apropiaţi. Totuşi, e trist.

— Dar de ce-ai ţinut totul secret ?

— Locuiam în America. Tata n-a spus nimănui că e conte. Nu folosea decât numele de familie, Dunlain. Nu te-apuci să baţi toba prin LA, cum că ai sânge albastru. Apoi, locul acesta, ştiam vag că tata încă-l mai avea, dar era destul de misterios în privinţa lui. Când a murit, am aflat că moştenisem o proprietate la care nu mă gândisem vreodată şi de care nu eram legat în nici un fel. N-am fost aici de când aveam şase ani. E şocant.

De ce, oare, se complică, întotdeauna, aventurile de-o noapte mai mult decât îţi poţi închipui? Dacă înţelesesem bine, Dl Trusă de Noapte din faţa mea este Micul Conte, Băiatul din Vecini din fanteziile maică-mii. Şi eu, care credeam că Charlie e doar un tip drăguţ, unul normal. Când-colo, păstrase în secret faptul că s-a născut cu lingura de argint în gură şi mă păcălise în totalitate în legătură cu originea lui. Şi mai avea şi neruşinarea să mă numească pe mine răsfăţată! îl preferam pe Charlie cel dinainte, când era un regizor ce se lupta cu viaţa în LA.

Se auzi un zgomot de tocuri şi o femeie atrăgătoare, între două vârste, intră în bibliotecă. Purta pantaloni de călărie bleumarin, cizme de călărie pline de glod şi o cămaşă albă bărbătească. Părul ei şaten era prins într-o plasă la ceafa. Părea desprinsă dintr-o reclamă Ralph Lauren, doar că era mai şic.

— Eu sunt Caroline, mama lui Charlie. Tu trebuie să fii doamna de la adăpost? mă întrebă, uitându-se la mine.

Dintr-odată mi-am amintit de vechea vrajbă dintre mama mea şi mama lui Charlie, nimeni alta decât Contesa de Swyre. încă nu fusese aplanată. Dumnezeule, m-am gândit, penibil moment.

— Mamă! spuse Charlie. E-o prietenă din America. Părinţii ei locuiesc la The Old Rectory.

Am înlemnit. Contesta s-a încordat. Ştia că ştiu că ştie că sunt fiica tipului cu Afacerea cu Scaunele.

— Ce s-a-ntâmplat ? întrebă Charlie.

— Ah, cine-a spus că viaţa la ţară e liniştită ? Mă dor picioarele de mor, se plânse contesa, schimbând subiectul din mers. Se aşează în dreptul meu, în colţul opus, pe-un scaun Louis al XV-lea, părând sâcâită. îmi ia o jumătate de oră să ajung dintr-o parte într-alta a casei.

Cineva bătu în uşa rămasă deschisă şi majordomul intră cu o tavă de argint încărcată cu serviciul de ceai.

— A sosit mama dumneavoastră să vă ia acasă, domnişoară, spuse el, aşezând tava în faţa lui Caroline.

— Iubito! Am insistat să vin *eu* să te iau, turui mama, intrând veselă în cameră, urmată de Julie. Tata a trebuit să se ducă în oraş să aducă vinul pentru petrecerea de mâine, altfel ar fi venit el.

Mama era îmbrăcată în rochia ei roz preferată. Lucru îngrijorător, avea la gât broşa de opal pe care o poartă doar la ocazii speciale, cum ar fi ziua de naştere a Prinţesei Anne. Se îndreptă spre mine şi mă sufocă cu o îmbrăţişare. Deşi eram bucuroasă s-o văd, mi-era teamă că nu-i cel mai potrivit moment pentru apariţia unei persoane-problemă ca mama.

— Ah, Dumnezeule! Uită-te la tine! Arăţi ca una dintre soţiile alea nefericite, de la balamuc. Te rog, *pune-ţi* pantofi la petrecerea tatei de mâine seară. Ah, Micul Conte! spuse ea întorcându-se spre Charlie. Condoleanţe pentru tatăl tău. îngrozitor, toată lumea din sat e alături de tine. Eu sunt vecina ta, Brooke, spuse întinzându-i mâna şi făcând o reverenţă. (Jur că a făcut o reverenţă, pe cuvânt. îmi venea să intru în pământ.)

— Mulţumesc, răspunse Charlie stupefiat.

— Ah, contesă, sunt încântată să vă reîntâlnesc după atâta timp, continuă mama întorcându-se spre Caroline, care de-abia o băgă în seamă. Ea e Julie Bergdorf...

— Bună, frumuşico! o întrerupse Julie, gră- bindu-se să mă îmbrăţişeze.

Afişa un bronz strălucitor, de Southampton, un inel de logodnă cu un diamant imens (bine'nţeles), de formă dreptunghiulară şi o rochie liliachie vaporoasă, pe care n-am recunoscut-o.

— Colecţia Prada, 1994. Nu că-i superbă ?

Julie se schimbase uimitor de când am văzut-o
ultima oară. Între prinţesele din Park Avenue s-a ajuns la un consens general, cum că din magazinele second-hand poţi să te alegi cu o boală molipsitoare. îmi amintesc că, odată, când eram în magazinul Alice's Underground de pe Broadway, am probat o pereche de blugi Levi's din anii '70, iar apoi ea nu m-a mai atins zile la rând de teamă să nu fi luat o hepatită B.

— Ba da, îmi place! i-am spus, sărutând- o pe obraz. în acelaşi timp, i-am şoptit la ureche:

„Spune că-i contele şi că ăsta-i castelul lui. E *atât* de ciudat”.

— Nu mai spune! murmură. Apoi se repezi la Charlie strigând, „Ah, *craiuleV*

îl sărută pe buze. După vreo cinci secunde se trase înapoi, cu privirea atrasă de tabloul din spatele lui.

— Charlie, n-ai spus niciodată că ai pe undeva ascunse tablouri de Canaletto! exclamă ea. Uau, locul ăsta ar valora cam o sută de milioane de dolari dacă ar fi situat pe Gin Lane. Ce-ai zice dacă ai vinde totul şi ai cumpăra Ibiza sau ceva de genul ăsta?

— Bună, Julie, spuse Charlie când ea-i dădu drumul

— Voi vă cunoaşteţi ? întrebă mama surprinsă.

— Foarte bine, răspunse Julie cochetând.

— Dar pe *frumoasa* mea fiică ai cunoscut-o ? întrebă mama, trăgându-mă în faţa lui Charlie. Ştii, nu arată aşa întotdeauna. E frumuşică foc dacă se dă cu fond de ten şi pudră.

— Mamă! am exclamat.

— Suntem prieteni vechi, de fapt, spuse Charlie, uşor stânjenit.

— Prieteni! Voi doi! Ce minunat!!! se bucură mama.

— Nici *n-ai idee* cât de bine se cunosc ăştia doi, spuse Julie, făcându-i cu ochiul mamei. Mai bine decât îţi poţi închipui, Brooke.

— Ah, vai de mine! Ce pereche încântătoare. Ce-ţi spuneam eu despre *băiatul din vecini,* dragă ? spuse mama înroşindu-se de plăcere. Se uită cu subînţeles de la Charlie la mine şi înapoi la Charlie. Şi e, aaah, atât de atrăgător. Spune-mi, ai moştenit *totul?*

— Mama! am strigat. Te rog!

Mamă chiar că ar trebui să meargă la dr. Fensler. Ar putea beneficia de o exfoliere Alpha-Beta şi de-o schimbare de personalitate, în acelaşi timp. M-am uitat la Charlie. Pentru cineva mereu fericit s-ar zice că suferise o schimbare radicală de personalitate. Chipul îi era inexpresiv, neîncrezător, vrând parcă să-ntrebe *Cine mai e şi femeia asta îngrozitoarei* Trebuia s-o scot pe mama de aici până n-o făcea şi mai lată.

— Charlie, e adevărat ce spune Brooke, că deţii jumătate din Scoţia? Super! Eşti un tip bazat, spuse Julie.

— Ar trebui să plecăm, mamă, am spus eu hotărâtă.

— Micule Conte, aş fi onorată dacă ai veni la prânzul dat în cinstea aniversării de cincizeci de ani a soţului meu, Peter, îl invită mama, ignorân- du-mă complet.

— Charlie e ocupat mâine, spuse Caroline brusc. îşi petrece ziua cu mine înainte să mă-ntorc luni acasă în Elveţia.

— Ei bine, trebuie să vii şi tu, contesă, spuse mama. Ce minunat ar fi dacă familiile noastre ar petrece câtva timp împreună.

— Familiile noastre n-au nimic să-şi spună una celeilalte, îi răspunse Caroline cu răceală, după care se întoarse şi-şi turnă ceai.

Dintr-odată, atmosfera din cameră a devenit mai glacială decât la Polul Nord. Caroline şi mama îngheţaseră ca două aisberguri.

— Ce s-a-ntâmplat ? se interesă Charlie.

— Nimic important. E o poveste veche, zise mama puţin agitată.

— Hai, spuneţi-mi, vreau să ştiu, insistă Charlie.

— Din tot satul, ăştia-s oamenii de cea mai proastă calitate, Charlie. Sunt o adunătură de indivizi necinstiţi, în care nu poţi avea încredere, spuse contesa fără patimă în glas. Vreau să te ţii departe de ei.

— Contesă! bolborosi mama.

— Parcă am fi într-un episod din *Forsyte Saga!* exclamă Julie captivată de scenă.

Trebuia să pun piciorul în prag până nu degenerau lucrurile şi mai mult. I-am explicat:

— Acum vreo două sute de ani, Charlie, tatăl meu i-a vândut tatălui tău nişte scaune Chippendale neautentice. Tata şi-a recunoscut greşeala, dar a fost o dispută. De-atunci, cele două familii au rupt orice legătură.

Gata, am spus-o. Ce prostesc părea acum totul.

— Asta a fost ? zise Charlie mirat şi oarecum uşurat.

— Da. Putem să lăsăm la o parte scaunele astea? A fost o neînţelegere ridicolă, interveni mama. Apoi, pentru orice eventualitate, se încruntă la contesă şi adăugă: Mama ta a transformat totul în scandal. A fost pur şi simplu îngrozitor pentru mine.

— Asta nu-i în totalitate adevărat, dar n-are nici o importanţă, de vreme ce nu mai avem nimic a ne spune, replică contesa glacial.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Charlie se uită îngrijorat de la mama lui la a mea. Nu-mi dădeam seama pe cine-o să creadă. Poate i se luase un văl de pe ochi şi-şi reamintea vechile poveşti de familie. Nimeni nu mişca şi nu scotea o vorbă. în timp ce secundele se scurgeau, tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Apoi, mama emise o perlă:

— Ei bine, acum că totul a ieşit la iveală, de ce n-aţi veni amândoi la petrecerea de mâine? Am comandat tartinele de la Waitrose. Făcu o pauză şi se vedea cu ochiul liber cum i se-nvâr- teau rotiţele: Vai de mine, locul acesta ar fi perfect pentru o nuntă, nu-i aşa, draga mea? Ţi-ar putea crea rochia chiar Vera Wang.

Asta a umplut paharul.

— Mamă, încetează! am izbucnit eu. N-o să fie nici o nuntă. Nu-i stă nimănui mintea la căsătoria mea cu Charlie, doar tu baţi câmpii. Mama lui nu te poate suferi. Contesa crede că-i

cu şapte clase deasupra noastră. Şi are dreptate. Charlie şi cu mine n-avem nimic să ne spunem unul altuia. Zero. Nimic. Şi ştii ceva? Nici măcar nu-mi place de Charlie aşa de mult. Câteodată-i rău şi mă ia de sus. Familia Swyre nu vrea să vină la petrecerea ta de mâine. Puţin le pasă de tartinele tale. Apoi m-am întors spre Charlie şi i-am spus: îmi pare rău pentru tatăl tău, dar ăsta-i un coşmar în toată regula. Cum pot să mai am încredere în tine când tu nici măcar nu mi-ai spus că tu eşti Contele ? Trebuie să plec. O scoateţi voi la capăt şi fără mine.

Roşie de necaz şi în pragul lacrimilor, am fugit din bibliotecă cu pantofii în mână. Am alergat pe scări, pe alee şi am nimerit direct în braţele unui bărbat în uniformă.

— Sunteţi tânăra de la Adăpost? mă întrebă poliţistul.

Da, am murmurat; nu-mi mai păsa de nimic. Mă duceţi acasă, vă rog

?12

l răsătura distinctivă a lui The Old Rectory este faptul că nu-i vechi deloc. Spre disperarea mamei, n-ai cum să eludezi data construcţiei, care este 1965, nu 1665. E o casă cu patru dormitoare, confortabilă, în stil faux-Victorian, din cărămizi roşii. Totuşi, asta n-a împiedicat-o pe mama să investească în trandafiri căţărători, glicină şi iederă, plantate şi îngrijite ca să crească din abundenţă în jurul uşii şi a ferestrelor într-un efort menit să o înfrumuseţeze şi s-o facă să arate mai autentică decât este în realitate.

Când am ajuns acasă, nu era nimeni acolo. P.C. Lyle, poliţistul de care mă ciocnisem în faţa castelului, a fost drăguţ şi mi-a remorcat maşina închiriată până acasă. M-am dus cu valiza spre uşa din spate şi am intrat în bucătărie. Dumnezeule, îmi ziceam în timp ce urcam scările spre camera de oaspeţi, ce naiba am făcut la castel? Dintr-odată, am regretat lucrurile pe care le-am spus mult mai mult decât aş fi crezut. Eram iritată şi necăjită, dar nu-mi dădeam seama de ce. Poate din cauza diferenţei de fus orar.
Eram atât de sfârşită după întâmplările acestei după-amiezi încât nu-mi mai doream decât să zac o oră în pat.

Pentru o persoană care suferă de migrene, alegerea pe care a facut-o mama în privinţa tapetului e de-a dreptul inexplicabilă. Fiecare centimetru al camerei de oaspeţi, inclusiv tavanul, e acoperit de un tapet cu model de trandafiri galbeni, căţărători, cu pilotă şi abajururi asortate. Până şi prosoapele şi halatele erau galbene. Sincer, când am dat cu ochii de ele, am crezut că o să mor de durere de cap. Restul camerei era plin de hainele lui Julie, de

parcă, de-ndată ce a intrat, şi-ar fi golit trei valize pe pat şi pe podea (probabil chiar aşa a făcut). Peste tot zăceau împrăştiate punguliţe cu bijuterii, truse de toaletă, tone de farduri, două mobiluri, un iPod, haine şi pantofi nou-nouţi. Avea până şi lumânările Diptyque şi câteva fotografii înrămate cu ea şi tatăl ei, aruncate peste mormanele de boarfe. Julie cară întotdeauna munţi de bagaje, de zici că se mută, fiindcă a citit în *Paris Match* că Margherita Missoni, tânăra frumuşică a clanului Missoni, îşi „personalizează" camerele de hotel cu lucruri de acasă, care o fac să se simtă mai relaxată.

Mi-am trântit valiza şi geanta zebrată în mijlocul podelei şi m-am prăbuşit pe un pat, direct pe-o claie de haine de-ale lui Julie. Dorind cu disperare să-mi şterg din minte evenimentele recente, am sunat-o pe Jolene de pe telefonul de lângă pat.

— Buuu-nă! mi-a răspuns ea bucuroasă. Îţi vine să crezi ce s-a-ntâmplat cu Julie şi Henry ? Am zis eu că una din noi ar trebui să pună mâna pe el. Dar e o problemă cu nunta asta şi mă întreb dacă n-ai putea influenţa puţin lucrurile.

— Care-i problema?

— Julie l-a rugat pe Zac Posen să-i facă rochia de mireasă. Vera Wang e-atât de distrusă încât ameninţă că pe viitor o să renunţe cu totul la rochiile de mireasă. Poţi s-o convingi să renunţe la Zac şi să apeleze la Vera ? Dacă Vera se retrage până să mă mărit, o să mor. Ce naiba o să port la nuntă?

— Mie mi-a spus că Alexander McQueen îi face rochia.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi spune că l-a rugat şi pe el!

Nunţile scot la iveală tot ce-i mai rău în tagma celor din Park Avenue. Nunţile prietenelor le canalizează obsesiile într-o singură direcţie: propria nuntă. Totuşi, Jolene avea dreptate. Dacă s-ar retrage Vera Wang, toată populaţia nemăritată din Park Avenue ar avea de suferit. Chiar atunci am auzit un telefon sunând. Trebuie să fie unul din mobilurile lui Julie.

— O să-ncerc, i-am promis. Trebuie să-nchid. Sună mobilul lui Julie. Ar trebui să răspund.

— OK. Dar nu uita de Vera şi de rochia mea de mireasă!

Am răspuns la mobilul lui Julie. Era Jazz. Părea încă şi mai dărâmată decât Jolene.

— Unde-i Julie? miorlăi ea.

— în clipa asta nu-i aici, i-am răspuns.

— Ah, nuuuu! Trebuie să vorbesc cu ea neapărat despre dl Valentino. Vrea cu disperare să-i creeze el rochia de mireasă. Există vreo şansă să-i scoţi din cap prăpastia cu Zac Posen? *Fără s-o presezi,* dar sunt tare îngrijorată c-o să-mi pierd slujba de muză dacă nu pun mâna pe comanda miresei Bergdorf şi a domnişoarelor de onoare.

— Jazz, ştiu şi eu.

Iată un fiasco al modei în care nu voiam să fiu deloc implicată.

— Te rooog. Valentino o să te *umple* de cadouri. Sunt pe iahtul lui, în Marea Egee. Nu vii şi tu? E atât de frumos aici. Dumnezeule, ce o să-i spun diseară la cină?

Jazz era când o oarecare moştenitoare inocentă a afacerii cu cherestea, când un satelit necruţător al imperiului Valentino. E de-a dreptul şocant când vezi cum recurge o veche prietenă la mită. Dar n-o să muşc momeala, oricât de splendidă ar fi toaleta cu care m-aş pricopsi de la Valentino.

— Jazz, trebuie să-nchid, i-am spus.

— Te simţi bine ? mă întrebă.

— Da, i-am răspuns. Mai vorbim, OK?

în momentul de faţă, problemele de carieră ale lui Jazz mi se păreau superficiale. Va trebui să şi le rezolve singură. îngrijorată că toaleta mea pentru petrecerea de mâine ar putea fi şifonată groaznic, m-am chinuit să mă salt din pat şi am început să despachetez. Mi-am agăţat de şifonier noua rochie mini de la Balenciaga (foarte sexy, foarte la modă, foarte probabil să treacă neobservată în Stibbly). Am scos din valiză pantofii, puloverul şi lenjeria. Dar unde erau cerceii mei rotunzi, bătuţi cu diamante? La drept vorbind, nu erau chiar ai mei, ci ai lui Julie. Uitase de ei, dar jur că-mi pusesem în gând să-i înapoiez de secole (de mai bine de nouă luni), şi era cât pe ce să rezolv problema de câteva ori.

Am cercetat fiecare colţişor al valijoarei. Mi-am golit trusa de toaletă. Am cotrobăit printre haine. Am luat geanta şi i-am golit conţinutul pe pat. Am răvăşit totul, dar nici urmă de cercei. Descurajată, mi-am băgat mâinile în buzunare şi le-am scotocit. Am dat peste un obiect mic şi tare în buzunarul drept. Mi-a sărit inima din loc când mi-am amintit de cutiuţa emailată şi aurită. La naiba! Am uitat cu desăvârşire s-o pun la loc după ce a dat peste mine majordomul. Am scos-o din buzunar şi m-am aşezat turceşte pe podea. I-am săltat capacul. Interiorul era suflat cu aur. Pe capac era inscripţionat textul: *Se oferă contelui de Swyre pentru vitejia arătată în bătălia de la Waterloo, 1815.*

Ah, nu. Cutiuţa nu numai că era un obiect frumos, dar mai şi avea o importanţă istorică pentru familia Swyre. Probabil valora mii de dolari. Va trebui s-o înapoiez cumva stăpânilor de drept, fără ca Charlie să afle că o luasem. De parcă Charlie nu m-ar fi dispreţuit îndeajuns. Asta o să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Nu că mi-ar fi păsat; vreau să spun, n-aveam de gând să-l mai văd niciodată. Dacă mi-ar mai oferi vreodată o altă noapte pe care s-o regret, nici măcar n-aş mai fi tentată. Mi-a fost de ajuns. De-abia aşteptam să treacă ziua de mâine, să mă pot întoarce la New York, să am o aventură

de-o noapte obişnuită, cu cineva pe care n-o să-l mai văd niciodată şi care nu se va dovedi a fi băiatul vecinilor şi a cărui familie să fie la cuţite cu a mea de-o generaţie.

Am auzit o uşă trântindu-se la parter şi mai multe voci. Se întorseseră acasă. Am ascuns în grabă cutiuţa în geanta zebrată. Picioare grăbite urcară pe trepte şi, dintr-odată, mama, tata şi Julie se înghesuiră pe uşă.

— Te simţi bine, iubito ? mă întrebă mama. De ce te-ai tolănit peste hainele lui Julie?

— Sunt doar istovită din pricina schimbării de fus orar, i-am răspuns fără să mă ridic. îmi pare rău de cele-ntâmplate, mamă, n-am vorbit serios despre petrecere.

— Sunt sigur că majoritatea oamenilor ar prefera să rămână blocaţi în trafic decât să vină la una din petrecerile mamei tale, spuse tata. Aaauuu! strigă el când mama i-a tras o scatoalcă după ceafă.

— Peter, este vorba despre petrecerea *ta.*

— Atunci, aş fi vrut să mă laşi să-i invit şi pe câţiva din prietenii mei.

— Mamă, sunt sigură că toată lumea o să se simtă minunat, am asigurat-o.

— După ce-ai plecat, am avut o conversaţie foarte plăcută cu Caroline. Ştii, băiatul acela, Charlie, are mult bun-simţ. A convins-o pe mama lui c-a exagerat în legătură cu scaunele alea. Ne-am împăcat. După toţi aceşti ani! Contesa vine la petrecere împreună cu Charlie. Nu-i aşa că-i o veste *bombă?*

Nu, mi-am zis eu. *Poate, dacă-l sun pe Patrick Saxton, o să trimită un elicopter după mine. Mă întreb dacă există un loc de aterizare în grădina de la The Old Rectory.*

— M-am gândit să mă îmbrac în compleul meu Caroline Charles, acela crem. Ce părere ai ?

— Cine e Caroline Charles? întrebă Julie.

— E designerul preferat al prinţesei Anna.

Dacă mama ar recunoaşte faptul că-i americancă şi ar purta Bill Blass, ca mai toate mamele, ar arăta mult mai bine.

— Ai idee cum a reuşit tatăl lui să-şi piardă urma în America? mă întrebă mama.

— N-au folosit niciodată titlul. Mi-a spus Charlie, i-am replicat.

— TitluriZe iubito, la plural. Dunlain este numele de familie, iar titlurile sunt Conte de Swyre şi Viconte de Strathan. Când ai atâtea nume şi te muţi în altă ţară, presupun că nimeni nu află vreodată cine eşti cu adevărat. Nu-i înţeleg pe britanici, auzi, să-şi ascundă titlurile astea minunate! E-o crimă. Apropo, soţii Finnoulla vin mâine cu fata lor, Agatha. E lesbiană, dragă, dar trebuie să ne prefacem cu toţii că nu ştim nimic.

Mi-a fost imposibil să mă odihnesc în noaptea aceea. Poate Julie *chiar ar arăta* mai super în Valentino decât în Zac Posen, mă gândeam în timp ce stăteam trează în patul meu din camera de oaspeţi. Orice, numai să nu mă gândesc la întâmplările zilei. Vreau să zic, da, Zac P. este, fără îndoială, cel mai la modă designer din lume în momentul acesta, însă chiar îşi doreşte o fată să arate ca Chloe Sevigny în ziua nunţii? Vă jur că raţionamentul meu n-are *absolut nimic* de-a face cu dorinţa mea de-a obţine o rochie Valentino pe gratis, dar, dintr-odată, m-am simţit obligată s-o împiedic pe Julie să se îmbrace ca o actriţă dintr-un film cu buget limitat, ratându-şi, astfel, ziua nunţii.

— Julie, am şoptit. Eşti trează?

— Aşa şi-aşa. Ce s-a-ntâmplat ?

— Ce zici de Valentino pentru rochie? Vreau să spun, când Debra Messing s-a îmbrăcat cu o rochie creată de el la decernarea Globurilor de Aur, s-a transformat, peste noapte, dintr-o prezentatoare TV oarecare într-o stea. Poate Zac e prea avangardist.

— I-am rugat pe mai mulţi designeri să-mi creeze câte ceva. încerc să-i fac pe toţi fericiţi. Apoi, o să aleg pe loc. întotdeauna mă răzgândesc de mii de ori asupra toaletei când ies în oraş, aşa că-mi închipui că am nevoie de mai multe variante pentru ziua nunţii.

— Nu se poate.

— Ba da. Aah, ai văzut ce casă formidabilă are Charlie ? Şi toate antichităţile alea. Mă-ntreb dacă o să mă mai invite la el după ce am fost atât de rea şi am ieşit cu Todd la Paris. Iâh, când mă gândesc c-am avut câte trei iubiţi deodată.

Henry chiar a avut un efect pozitiv asupra lui Julie. Vreau să spun, înainte nici măcar nu-şi dădea seama că se întâlnea cu trei bărbaţi deodată, nici vorbă de remuşcări.

— Julie, pot să te întreb ceva ?

— Bine'nţeles.

— S-a despărţit Charlie de tine la Paris ?

— Iâh! OK, mda, cred că da.

— Şi de ce mi-ai spus că sunteţi încă împreună ?

— Ei, şi tu! Fiindcă, de când lumea, nimeni n-a părăsit-o *niciodată* pe Julie Bergdorf. Habar n-am de ce-ai lăsat atâţia bărbaţi să te părăsească. Crezi că Charlie ar vrea să vândă vreuna din picturile alea ? Mi-a plăcut Canaletto-ul din bibliotecă. Ar arăta mult mai drăguţ în dormitorul meu de la The Pierre, totuşi.

— Nu cred că oamenii de pe-aici îşi vând moştenirea de familie, i-am răspuns.

— Păcat. Toată lumea crede că sunteţi îndrăgostiţi până peste urechi unul de celălalt. Şi mai are şi casa aia, şi totul! Voi doi aţi face o pereche atât de drăguţă.

Dumnezeule, Julie se transforma în mama.

— Julie, încetează!

— N-ar fi chiar aşa de rău dac-ar fi iubitul tău. Cel puţin acum ştim că-şi permite un şofer. E o partidă *excelentă.* Fii atentă că, după ieşirea ta de azi după-amiază şi după ce ai fost atât de nepoliticoasă cu Charlie...

— Of, Doamne, chiar am fost foarte nepoliticoasă?

începusem să conştientizez cât de neiertat de necioplită fusesem azi.

— Şi încă *cum !*

Venind de la însăşi regina proastelor maniere, observaţia era un pic exagerată. Totuşi, Julie avea dreptate. Vreau să zic, pătrunsesem prin efracţie în casa lui Charlie, furasem un flecuşteţ preţios - deşi, de vreme ce el nu ştia, asta nu prea conta - am avut o ieşire în faţa lui, am insultat pe toată lumea, pe Charlie, pe maică-sa şi pe-a mea, şi toate astea chiar după un deces în familie. Privind în urmă, mi-am dat seama cât de jenată şi supărată sunt în legătură cu toată povestea asta cu Micuţul Conte, deoarece am crezut că Charlie încearcă să mă păcălească. Acum, în timp ce zăceam în întuneric, m-am simţit ca o proastă. Poate am exagerat. Charlie este, probabil, o fiinţă decentă - chiar dacă a profitat de mine într-un moment de slăbiciune la hotelul Mercer - care, de fapt, a fost foarte drăguţ cu mine în câteva ocazii nefericite. Nu încercase să mă ducă de nas în legătură cu faptul că e conte, pur şi simplu, nu era un încrezut, spre deosebire de ceilalţi iubiţi ai mei, Eduardo şi Patrick, ca să numesc doar doi dintre ei. Vreau să zic, filfizonii englezi au ei un cod al onoarei aiurit, conform căruia niciodată nu spun nimic care ar putea fi luat câtuşi de puţin drept laudă de sine. Adevărul e, am recunoscut ruşinată, că Charlie are maniere impecabile şi că eu m-am purtat azi ca o ţoapă.

— Dumnezeule, Julie, mă simt ca o ticăloasă. Crezi că o să mă ierte dacă-mi cer scuze mâine la petrecere?

Şi aş putea să-i dau înapoi şi cutiuţa, mi-am zis. Asta va fi o chestie la fel de grea ca şi cerutul scuzelor. E atât de frumoasă, mă ataşasem teribil de ea. Ar fi fost mult mai drăguţ dacă pastilele mele de Tylenol ar fi stat în ea decât în ambalajul lor de carton.

— Mda, ar trebui să-ţi ceri. Apoi ne vom putea bucura cu toţii de petrecere şi, poate, o să te şi culci cu el.

— Julie, încetează! Ai un Ambien? am întrebat-o. N-o să reuşesc să adorm fără un supliment chimic.

— Sigur, răspunse Julie cotrobăind într-una din genţile de pe jos. Găsi un recipient micuţ din plastic, îl deschise şi-mi dădu o pastilă portocalie.

Am strecurat-o în gură şi am înghiţit-o cu o duşcă de apă. Curată binecuvântare, mi-am zis în timp ce mă întindeam la loc în aşternuturile

irlandeze apretate ale mamei. De-aş putea lua încă o pastilă de Ambien mâine dimineaţă, când mă scol.

— Poartă asta, mi-a ordonat Julie a doua zi, înmânându-mi o rochie de mătase roz-deschis, cu bordură de dantelă. Avea un şliţ adânc, sexy, într-o parte. Era total nepotrivită pentru o petrecere englezească în aer liber.

— O să mă îmbrac în rochia Balenciaga, am ripostat eu.

— Nu se poate! Rochia aia e atât de *fumată.* Kate Hudson a purtat-o la Globurile de Aur, apoi am văzut o fotografie de-a lui Charlize Theron îmbrăcată cu ea la Cannes. Până să te dezmeticeşti, o s-o poarte şi Rebecca Romijn-Stamos la gala premiilor MTV, iar apoi chiar că s-a zis cu ea, oftă Julie. Mi-e teamă că o rochie albă conservatoare nu-i tocmai potrivită pentru mascarada cu pune-mâna-pe-tipul-cu-castelul.

De vreme ce, oricum, nu plănuiam să pun mâna pe tipul cu castelul, chiar nu-mi păsa. Dar mi-am dat seama că, poate, Charlie n-o să mai fie aşa supărat pe mine când o să-i dau înapoi cutiuţa aurită, dacă o să arăt cu adevărat adorabil şi îi ofeream şi puţină vedere la picior. Vreau să spun, dacă poţi să-ndrepţi atenţia unui bărbat în altă parte folosindu-te de modă, profită de fiecare prilej. M-am îmbrăcat cu rochia de mătase. Era aproape ora unu şi trebuia să coborâm la petrecere.

— Arăţi superb, mă complimentă Julie, care, la rândul ei, arăta superb într-o rochie verde-fistic cu bretele de la Narciso şi tone de perle pe ea.

— Mulţumesc, Julie, i-am spus, luând pe furiş cutiuţa aurită din geanta zebrată şi punând-o în geanta-plic.

— Hai să coborâm. Altfel, mama o s-o ia razna.

— Iubitelor! Heee-eeei! Hai aici!

Mama ne făcea semne dintr-un colţ umbros al cortului din fundul grădinii. Petrecerea tatei era în plină desfăşurare, imaginea perfectă a vieţii provinciale engleze. Oaspeţii forfoteau de colo-colo sorbind din paharele cu Pimm's[1] pe gazonul din spatele casei. Trebuie să recunosc, mama făcuse o treabă minunată. A decorat totul *â la* Thomas Hardy (una din temele ei favorite). Invitaţii stăteau pe bănci micuţe din lemn, iar pe mese erau glastre pline cu flori de câmp - lupin, sân- gele-voinicului, albăstrele. Tata era în elementul lui, îmbrăcat în costumul lui favorit, pepit, înconjurat de chicotitul adolescentelor cu picioare lungi, fiicele prietenilor lui. După cum prezisese mama, soarele strălucea pe cer de parcă eram la South Beach. Dacă n-aş fi atât de

[1] **Cocteil cu gin, limonadă şi bucăţele de fructe (n. tr.).**

încordată, mi-am zis, m-aş simţi foarte bine la petrecere.

Julie şi cu mine ne-am luat câte un pahar de Pimm's de pe o tavă şi ne-am îndreptat spre mama. Purta compleul bej de care pomenise şi pălărie. (Mama nu rata nici o ocazie să poarte pălărie. Vă daţi seama.) Era îmbrăcată oarecum prea elegant, ca şi mine şi Julie. Majoritatea oaspeţilor purtau pălării de paie tocite şi rochii de ceai învechite, după moda elitei britanice la petrecerile date în aer liber.

— Dumnezeule, oamenii ăştia n-au auzit că moda-i trecătoare ? mă întrebă Julie în timp ce traversam peluza.

— Julie, englezii cred că-i de prost gust să ţină pasul cu moda, i-am explicat.

— Foarte trist, replică ea cu un aer tragic.

— Iubito, te-ai dat cu fond de ten ? mă interpelă mama.

— Nu, mamă. E prea cald, i-am răspuns.

— Julie, arăţi fenomenal, cine ţi-a creat rochia asta extraordinară? se interesă mama. înainte ca Julie să poată răspunde, mama se uită peste umărul meu şi exclamă: Ah, *contesssă!*

Am simţit cum mă încordez toată. O să fie umilitor, mi-am spus.

— Ce minunat să ne vedem din nou. Pimm's ? continuă mama.

Când Julie şi cu mine am întors capul, am văzut-o pe Caroline venind spre noi. Arăta 100% şic în stilul acela britanic nedefinit. Purta pantaloni bărbăteşti şi un şal indian diafan aruncat elegant pe umeri.

— Brooke, spune-mi, te rog, Caroline.

— Caroline. Pimm's? îi oferi mama, radioasă.

— Bună, fetelor, ne salută Caroline. Ce rochii încântătoare.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi fermecător, spuse -Julie.

— Julie, povesteşte-ne, te rog, despre nunta la. Cine-ţi face rochia? se interesă mama.

Nu puteam să mă concentrez deloc asupra conversaţiei. Unde era Charlie?

— Ei bine, în fiecare zi e alt designer, bine'nţe- les, dar, deocamdată am de ales între Oscar de la Renta, Valentino, McQueen şi Zac Posen. Cred că o să decid în ziua nunţii, răspunse Julie.

— Şi ceilalţi n-or să se supere ? întrebă Caroline.

— Mda, probabil, răspunse Julie zâmbind dulce. Dar ştii, eu sunt extrem de răsfăţată, foarte bogată şi excepţional de frumoasă, aşa că fac exact ce vreau. Văzând expresia şocată a lui Caroline, adăugă: E-n regulă, nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Mă plac aşa cum sunt.

— Şi unde-i sărbătoritul? întrebă Caroline.

— Peter fumează cu *adolescentele,* îi răspunse mama. Dar unde e micuţul tău? în drum spre noi, sper.

— îţi transmite salutări, Brooke, m-a rugat să vă spun tuturor cât de rău îi pare că n-a putut veni azi. A trebuit să plece înapoi la Los Angeles în dimineaţa asta.

—Atât de curând după înmormântare ? exclamă mama, fără să-şi poate ascunde dezamăgirea.

— Tocmai a terminat de regizat un film şi se pare că cineva vrea să discute cu el despre un nou film. Trebuie să plec azi, mi-a spus. Ştii cum sunt americanii când vine vorba de afaceri. Foarte insistenţi, nu-i aşa? spuse Caroline cu subînţeles.

Charlie nu venea? Nu-mi mai puteam cere scuze. Dintr-odată m-am simţit agitată şi iritată.

— Julie, mergem înăuntru să bem nişte Bucks Fizz? i-am spus făcându-i semn s-o ştergem.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Julie.

— Ne întoarcem imediat, mamă, am spus, luând-o pe Julie de mână şi trăgând-o afară din cort.

Ne-am furişat în bucătărie. înăuntru era extrem de cald, deoarece mama insistase să-şi ia un Aga, aragazul bogătanilor englezi. Absolut toţi trebuie să aibă unul, aşa cum toată elita americană trebuie să aibă un frigider Sub-Zero dacă vrea să-şi ţină rangul. Dezavantajul aragazului Aga este că trebuie să fie aprins tot timpul, chiar şi vara. Era ca într-un furnal acolo, dar măcar eram singure.

— Doamne Dumnezeule, Julie, ce mă fac? am exclamat agitată.

— Dar ce s-a-ntâmplat? De ce ţi s-a tăiat răsuflarea? mă întrebă Julie îngrijorată.

— N-a venit.

— Cine?

— Charlie.

— Şi?

— Cum rămâne cu scuzele ? Cum îi mai spun că-mi pare rău c-am fost atât de nepoliticoasă şi... restul?

Chiar dacă mi-era groază să-l revăd după ziua de ieri, dintr-odată mi-a părut tare rău că, în cele din urmă, Charlie nu venise.

— Trimite-i un e-mail, sugeră Julie.

— Ar fi nepoliticos. Trebuie să-ţi ceri scuze în persoană dacă vrei să ai impact, i-am replicat.

— Eşti total obsedată de el.

— Nu sunt! Ce mă fac ? m-am văitat, mergând de colo-colo prin bucătărie.

— De ce eşti atât de disperată să-ţi ceri scuze personal? Eşti îndrăgostită până peste urechi, sau ce ai?

— Ah, Julie, nu-i vorba despre asta. Doar că mă simt oribil pentru că ieri m-am purtat ca o idioată. Vreau să vadă că pot fi şi responsabilă şi matură, şi că sunt o fată bună şi toate cele.

— Pe cine vrei să păcăleşti ? Eşti moartă după
el.

— Julie, e mai grav decât crezi. Ieri am furat ceva din bibliotecă.

— Ei, nu! Ai luat o bijuterie de familie?

— Nu, o cutiuţă de medicamente.

— Iâh, făcu Julie, uşor dezamăgită. Şi ce mare scofală ?

Am scotocit în geanta-plic, am scos cutiuţa emailată şi am pus-o pe masa din bucătărie. Am deschis căpăcelul şi i-am arătat lui Julie inscripţia.

— Dumnezeule, ce frumoasă e! Cred c-ar trebui s-o păstrezi ca suvenir, mă sfătui Julie.

— Nu pot, i-am replicat.

— OK, atunci ne strecurăm şi mergem s-o punem la loc şi nimeni n-o să-şi dea seama. Haide, iubito, să mergem la maşină chiar acum.

De fiecare dată când vine în Europa, Julie închiriază un BMW rapid, ca să profite de limita de viteză generoasă. Străzile spre castel, cu pantele abrupte şi curbele periculoase n-au constituit o problemă - Julie le-a luat de parcă participa la Marele Premiu al Principatului Monaco.

— Julie, ia-o mai încet! am ţipat în timp ce lua o altă curbă în viteză.

— Ah, Dumnezeule, scuze! spuse ea, frânând periculos. Doar că mi se pare atât de plictisitor să conduc încet.

A lăsat-o mai moale, într-o viteză mai acceptabilă. În timp ce treceam pe lângă un lan de grâu împestriţat cu maci roşii, Julie m-a întrebat:

— Nu-mi vine să cred că n-am pus problema încă, dar ce zici de inelul meu de logodnă?

II flutură în lumina soarelui. Piatra era atât de mare încât îşi putea susţine propriul sistem solar.

— E formidabil, i-am spus.

— Ei, ştii cum se spune. Cu cât mai mare-i diamantul, cu atât mai mult ţine legătura.

Sincer, sunt puţin îngrijorată de felul cum priveşte Julie mariajul. De când s-a logodit, nu s-a maturizat nici pe departe pe cât crezusem.

— Deţine jumătate din Connecticut, mai mult sau mai puţin. Şi ştii cât de mult îmi place acolo.

în mod clar, Julie era îndrăgostită. Dintot-deauna a fost alergică la Connecticut. Afirma cu fiecare prilej că numărul uriaş de femei măritate ce-şi conduc Range Rover-urile fără nici o ţintă şi poartă helănci din caşmir identice, de culoarea vaniliei, de la Loro Piana şi diamante mari cât pumnul îi provoacă gânduri sinucigaşe.

— Vrei să vin cu tine ? mă întrebă Julie cincisprezece minute mai târziu, în timp ce parca maşina în faţa castelului.

— Nu, aşteaptă-mă aici cu motorul pornit. Mă întorc în cinci minute, i-am spus punând cutiuţa emailată înapoi în geanta-plic şi coborând din maşină.

— OK, gagico! Să nu te laşi prinsă.

Dumnezeule, mă gândeam în timp ce mă strecuram pe intrarea principală, *ar fi greţos iâh să dau nas În nas, din nou, cu majordomul.* Furişându-mă în sus pe scări şi pe coridor, spre bibliotecă, m-am simţit groaznic când mi-am amintit de istericalele mele de ieri. Nu voiam decât să pun cutiuţa la loc şi să plec cât mai repede. Chiar dacă nu voi putea vreodată să-mi cer personal scuze lui Charlie, cel puţin aş putea să-mi răscumpăr greşeala returnând cutiuţa pe care o luasem. Nu că ar fi ştiut cineva că-mi răscumpăram greşeala, de vreme ce, în primul rând, nu ştia nimeni că o luasem.

Chiar când să intru în bibliotecă, am auzit o uşă deschizându-se în stânga mea. Am îngheţat. Dacă era majordomul? Nu puteam risca să fiu aproape arestată de două ori în douăzeci şi patru de ore. M-am uitat în jur. Nu îndrăzneam să înaintez, dar nici nu mă puteam întoarce. M-am tras într-o firidă întunecoasă, sub un cap de cerb împăiat. încordată, am văzut cum se deschide uşa şi apare o siluetă. Am tresărit. Era Charlie. Ce căuta aici? Nu era în drum spre LA?

S-a uitat glonţ la mine. Părea şi mai şocat decât mine. Ah, Dumnezeule, mi-am spus, acum trebuie să-mi cer scuze de la om la om şi să recunosc că am luat cutiuţa, să mă comport matur şi să fiu sinceră în legătură cu totul. Acum, că mi se ivise ocazia asta, nu-mi era deloc pe plac. Pentru prima oară, Charlie era mut ca un peşte. Mai mult decât atât, am observat o expresie uşor timidă, jenată pe faţa lui. Dumnezeule, nu-mi
venea să cred, Charlie roşise. Se lăsă o tăcere penibilă.

— Credeam că ai plecat la LA, am spus în cele din urmă. Ce cauţi aici?

— Hmm... păru Charlie din ce în ce mai stânjenit.

— Poftim?

— Sincer, nu puteam veni la petrecere, după cele întâmplate ieri.

— înţeleg, am zis. Ce nepoliticos, mi-am zis, după tot ce se întâmplase.

— Nu voiam să te necăjesc şi mai mult. Nu plec spre LA decât mâine seară. Dumnezeule, m-ai prins, nu-i aşa? spuse el sfios.
S-a-ntors roata. Pentru prima oară, Charlie era cel care îşi cerea scuze. Fie vorba strict *entre nous,* chestia îmi plăcea la nebunie.

— Da, te-am prins, *într-adevăr,* i-am zis, incapabilă să-mi maschez zâmbetul de satisfacţie.
Mi-a zâmbit şi el, întru câtva uşurat.

— Iartă-mă. N-am vrut să te jignesc. Ce rochie frumoasă.

Vedeţi? A ţinut figura. Cu rochia lui Julie, i-am distras atenţia de la furtul pe care urma să-l repar.

— Mulţumesc, am spus.

Făcu un pas spre mine, uitându-se iscoditor.

— Deci, ai de gând să-ţi faci un obicei din a pătrunde aici prin efracţie?

— Nu!

La naiba, poate, totuşi, roata nu se-ntorsese.

— Ei bine, atunci ce cauţi aici ?

— Păi...

Dumnezeule, chiar şi fără Canaletto pe fundal, e, totuşi, *très* drăguţ, mi-am zis în sinea mea. Purta o cămaşă şi pantaloni bleumarin şi arăta ridicol de atrăgător. Ce păcat că mă prinsese. Vreau să spun, nu voi mai avea nici o şansă să prind încă o noapte regretabilă când va afla că sunt o hoaţă.

— Ei, hai, zi? mă întrebă, apropiindu-se şi sprijinindu-se de perete lângă mine.

Trebuia să mă adun. Nu venisem să pun la cale un alt scenariu regretabil cu Charlie.

— Ei bine, Dumnezeule, sunt atât de jenată de ce s-a-ntâmplat ieri, am murmurat în cele din urmă. Acum era rândul meu să roşesc. Charlie, îmi pare tare rău pentru ce-am spus. Nu cred că mama ta e o snoabă şi n-am vorbit serios când am spus că ai încercat să mă păcăleşti şi îmi place de tine...

— Nu cred că ne vom mai putea vedea vreodată, mă întrerupse Charlie.

— Serios?

— E foarte puţin probabil, îmi răspunse. Eşti o fată îngrozitoare.

— îmi pare rău, am şoptit tristă. Mi-am ridicat privirea spre el. Dacă nu mă-nşelam, avea o privire poznaşă. îţi râzi de mine! am exclamat, râzând. Crezi că vei putea vreodată să ierţi o persoană atât de îngrozitoare ca mine?

— Bine'nţeles că te iert. Cum aş putea să nu te iert când porţi aşa o rochie?

Asta-i partea bună a lui Charlie, îmi iartă totul aproape imediat. E de admirat. Celor mai mulţi oameni pe care-i cunosc, ca şi mie, de altfel, le ia o veşnicie să ierte chiar şi un lucru mărunt, ca atunci când Julie mi-a furat şnurul Cosabella preferat. Iâh, acum va trebui să-i spun de cutiuţa de medicamente.

— Nu mai fi îngrijorată! mi-a spus, văzându-mi expresia neliniştită. Ce s-a-ntâmplat?

— Ei bine, mai e ceva.

Cutiuţa asta aurită ar putea distruge *armistiţiul,* mi-am zis nefericită.

— Hai că n-o să mor, mă încurajă, uitându-se adânc în ochii mei.

Pentru o fracţiune de secundă, i-am întors privirea. Jur că nu exagerez când spun asta, dar întreg universul s-a adunat în privirea aia. Totul. Trecutul, viitorul, soarele, cerul, fiecare pereche de pantofi pe care a creat-o vreodată Marc Jacobs, toate Bellini-urile, toate rochiile de seară,

toate călătoriile la Rio pe care le-am făcut vreodată. Dumnezeule, mi-am spus, cum am putut să-l las să-mi scape printre degete? El e adevăratul. Blând, adorabil, cel mai drăguţ bărbat posibil - asta fără să mai pomenesc de cât de bun e în pat sau de castelul lui minunat şi tot tacâmul (nu că aş fi fost influenţată de toate astea, bine'nţeles). Ce moacă am fost! În ultimele luni, nimeni n-a avut mai multă grijă de mine decât Charlie. Ce-i drept, e drept, am fost până peste poate de iritată când mi-a salvat viaţa la Paris, dar, dacă stai să te gândeşti, a fost un gest încântător. Iar când m-a urcat în avionul ăla de la Nisa spre New York, chiar dacă atunci îmi venea să-l omor, după aceea, în secret, îmi ziceam c-a fost până peste poate de dulce.

— Ce voiai să-mi spui? mă întrebă Charlie, luându-mă de mână.

Oare ce voiam să-i spun? Pur şi simplu, nu puteam să deschid gura. Când m-a atins, zahărul din sânge mi-a scăzut cu cincisprezece mile. De fapt, îmi dădeam seama, în nici un caz nu sufeream de hipoglicemie. O să-ncerc să vă explic. Dacă devii hipoglicemică doar în preajma unei singure persoane, sunt şanse mai mari să fii îndrăgostită de acea persoană decât să te fi trezit dintr-o- dată doborâtă de-o formă urâtă de diabet.

— Adevărul e, Charlie, trebuie să recunosc, că am comis o faptă urâtă, i-am mărturisit, dând să-mi deschid poşeta.

Dumnezeule, câteodată îmi vine s-o strâng de gât pe Julie. Adevărul e c-a avut dreptate în legătură cu totul. Eram *tres, tres* îndrăgostită de Charlie, îndrăgostită şi înamorată până peste poate şi, iată, el pleca spre LA mâine! Poate trebuie să risc şi să-i mărturisesc, fie ce-o fi, sincer, ce simt. Serios, trebuie s-o fac. Vreau să spun, dacă-i vorbesc despre cutiuţa de pastile, iar apoi, imediat, îmi răscumpăr greşeala cu o după-amiază foarte romantică şi regretabilă, oare va mai fi atât de supărat pe mine? Aşa cum spunea şi Julia Roberts în *Pretty Woman,* voiam să trăiesc basmul. I-a mărturisit lui Richard Gere ce simţea pentru el şi totul s-a terminat cu bine. Şi n-avea nimic în plus faţă de mine, cu excepţia zâmbetului. Vreau să spun, ea era prostituată în filmul acela, dar lui Richard *nici că i-a păsat.*

— Să recunoşti ce? mă întrebă Charlie.

Se întoarse spre mine şi-şi trecu degetul de-a lungul nasului şi peste buzele mele. Dumnezeule, poate, în cele din urmă, o fi rost şi de ceva fapte regretabile. Poate n-ar trebui să pomenesc, încă, de cutiuţă. Se prefigura posibilitatea unui moment romantic şi ar fi fost o prostie să-l alung. Charlie încă se uita la mine întrebător. Trebuia să spun ceva.

— Charlie, trebuie să recunosc... că a fost foarte drăguţ din partea ta că ai avut grijă

de mine pe aeroportul din Nisa. îmi pare rău că am fost nerecunoscătoare.

— Cum aş fi putut să rezist ? oftă Charlie. Eşti exasperantă.

— Ah, am şoptit dezamăgită.

Poate, la urma urmei, nu eram Julia Roberts, ci doar *moi...*

— Nu mai fi atât de distrusă! Eşti adorabilă chiar şi când mă scoţi din minţi.

— Te scot din minţi ?

— Da, dar nu ca celelalte fete din New York. Eşti nostimă şi nici măcar nu ştii că eşti nostimă. E drăguţ. Adesea mă gândesc că te-ai născut special pentru mine, spuse Charlie, sărutându-mă pe buze.

Jur că nu exagerez, dar sărutul a fost până peste poate. Serios, a fost sărutul săruturilor, sărutul care te face să crezi că nu mai vrei să săruţi pe nimeni altcineva vreodată. Vreau să spun, poţi să ai toate Bellini-urile şi toate rochiile de seară din lume, poţi să fii invitată să zbori în AP-uri şi să ţi se ofere diamante de la Harry Winston şi perle de la Fred Leighton, poţi să ai şase magazine Marc Jacobs la doi paşi de casă şi să mergi la premiere de filme şi la cine de gală în fiecare seară, dar când primeşti un sărut ca acela, magazinele Marc Jacobs nu mai par deloc importante. De fapt, te face să te simţi că nu mai vrei să mergi vreodată la cumpărături, ceea ce e relevant.

— Hei, tipilor! Dumnezeule, alarmă romantică. Repede, să sunăm la urgenţe-lUBIRE!

M-am smuls din vraja sărutului vieţii mele şi mi-am ridicat ochii spre Julie, care stătea în capătul scărilor. Uitasem complet că mă aşteaptă în maşină.

— Julie, îmi pare rău! am râs eu.

— Voi doi sunteţi atât de drăguţi! Arătaţi ca o reclamă la parfumul Eternity! Cum se face oare că am întotdeauna dreptate ? N-am spus eu că voi doi vă iubiţi la nebunie? Uite ce, eu trebuie să mă întorc la petrecere.

— Trebuie neapărat să vin cu tine ? am miorlăit
eu.

Vreau să spun, îl iubesc pe tata, dar aveam impresia că sunt în pragul unui regret extrem de regretabil şi doar mă ştiţi, dacă am de ales între un pahar de Pimm's şi o călătorie în Brazilia, întotdeauna optez pentru Brazilia.

— Nu, îmi răspunse Julie. Rămâi. Când îi voi spune mamei tale că ţi-ai făcut de cap cu „Micuţul Conte" toată după-amiaza, precis o să te ierte că ai chiulit de la petrecerea tatălui tău.

— Julie, nu-mi face una ca asta! Trebuie să plec, am spus întorcându-mă spre Charlie.

— Nu cred, îmi răspunse Charlie, strângân- du-mă ferm de mână. Tu rămâi cu mine.

— De acord, tipilor. O să le ţin departe pe mame, promise Julie. Ne vedem mâine! Chiar

înainte de a coborî scările, se întoarse şi adăugă: Apropo, Charlie, ştiu că eşti o partidă grozavă cu jumătatea ta de Scoţie şi tablourile alea Canaletto, dar, de fapt, ea e cea care reprezintă o partidă grozavă.

Imediat după ce a plecat Julie, ne-am strecurat în camera splendidă, cu patul cu baldachin din mătase chinezească, care este, sincer vorbind, la fel de confortabil ca paturile de la Four Seasons despre care vorbeşte toată lumea. Cred că apoi Charlie mi-a spus ceva *très* romantic despre cum i-a scăzut dramatic glicemia în secunda în care m-a întâlnit şi că, adesea, şi el s-a simţit oarecum ameţit în preajma mea, în sensul bun al cuvântului. îmi pare rău că nu-mi amintesc cu precizie frumoasele cuvinte pe care le-a folosit, deoarece nu prea era momentul propice pentru acurateţe istorică. Un singur lucru pot afirma cu certitudine : m-a sărutat mai bine de 976 secunde în şase părţi ale corpului.

Oricum, săruturile lui au fost atât de delicioase încât am uitat să respir - ştiţi cum sentâmplă cu săruturile profesioniste - şi, când creierul e privat de oxigen pe perioade lungi ca aceea, totul e în ceaţă şi nu-ţi poţi reaminti detalii intime cu o foarte mare precizie. Deci nu sunt foarte sigură ce anume s-a petrecut după săruturi, dar cred c-a fost foarte regretabil, în sensul că, dacă ar fi fost un film, n-ar fi putut fi difuzat nicăieri în America. Serios, a fost hăt dincolo de Brazilia pe care credeam că o ştiu atât de bine, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Sincer, credeam că ştiu tot ce se poate şti despre Rio şi America Latină, dar acum ştiu că nu ştiu nimic. Oricum, după toate lucrurile alea regretabile, pe care, întâmplător, nu le regret deloc, vă imaginaţi, am fost epuizată.

— Vrei să-ţi aduc ceva? mă întrebă Charlie, zâmbindu-mi de parcă eram Moş Crăciun sau ceva de genul ăsta.

Dumnezeule, arăta superb cu Fragonard-ul acela deasupra capului. Toată lumea ar trebui să aibă posibilitatea să facă dragoste sub o pictură franceză în ulei măcar o dată-n viaţă, nu-i aşa?

— Orice vrei.

— Orice?

— Tot ce vrei.

— *Mor* după un Bellini.

SFÂRŞIT (Aproape

*)cr^Jh**

Oateua damni pe. c,a/ie uteau sa *it* Jie.tJiac.tez.

1. De fapt, n-am vorbit serios despre paturile cu baldachin. În cele din urmă, sunt 100% minunate. (Cutiuţa aurie e sub pernă, în caz că vă întrebaţi ce s-a-ntâmplat cu ea.)

2. Să nu vă schimbaţi niciodată radical. Renunţarea la zborurile cu AP a fost o idee proastă.

3. Jolene s-a măritat, deşi uită întruna aspectul ăsta.

4. Poliţia a dat de urma blănii de şinşila la un magazin second-hand din Upper West Side. Valentino a fost foarte uimit când i-am trimis-o înapoi. Se pare că nici una dintre actriţe sau mondene nu-i înapoiază lucrurile de calitate.
5. Muffy are tot treizeci şi opt de ani. Săptămâna viitoare împlineşte treizeci şi şapte.
6. Julie a prelungit logodna pe termen nelimitat. Îi place mult prea mult să se răzgândească în legătură cu aranjamentele florale ca să renunţe la distracţie.
7. Vera Wang nu s-a retras din activitate. Mulţumită solidarităţii fără precedent dintre Prinţesele din Park Avenue nemăritate, Julie i-a promis lui Vera că ea este cea care îi va crea rochia.
8. Lara încă-i *tres* traumatizată de faptul că cei de la Van Cleef n-au invitat-o, al doilea an consecutiv, la vânzarea de mostre.
9. Patrick Saxton i-a lăsat mesaje lui Jazz Conassey la şase numere de telefon diferite. Evident, ea nu i-a răspuns la nici unul.
10. Charlie a închiriat castelul, pe termen nelimitat, Adăpostului pentru mamele singure. Acum toată lumea din sat se gudură pe lângă ele, inclusiv mama, care încearcă să-l facă pe tata s-o părăsească pentru a se putea muta la castel. între timp, am pus ochii pe un apartament formidabil din Soho, pentru noi doi.
11. Acum sufăr de hipoglicemie aproape tot timpul. S-a cronicizat. O recomand cu căldură tuturor.
SFÂRŞIT (pe bune)

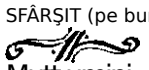

Mutţumini

^R^

L^honde de milioane n-ar fi existat fără sprijinul foarte multor persoane. Doresc să le mulţumesc lui Anna Wintour, pentru sprijinul nepreţuit pe care mi l-a acordat în timpul carierei mele la ediţia americană a revistei *Vogue* şi în timpul pe care mi l-a luat scrierea acestei cărţi; redactorilor mei, Jonathan Burnham de la Miramax Books şi Juliet Annan de la Vicking Books, pentru redactarea iscusită şi pentru dăruirea lor; şi lui Elizabeth Sheinkman, pentru că este un agent literar minunat.

Sunt norocoasă să am prieteni şi colegi în New York care s-au arătat întotdeauna dispuşi să-mi răspundă la întrebări, fie că a fost vorba de broderia cearşafurilor Mercer sau de detalii legate de regimul du Cap. Mii de mulţumiri doctorului Steven Victor, Marina Rust, Andre Balasy, Anthony Todd, Bill Tansy, Samantha Gregory, Sandy Golinkin, Pamela Gross, Holly Peterson, David Netto, Julie Daniels-Janklow, Alexandra Kotur, Lara Shriftman, Elizabeth Saltzman,
Stephanie Winston Wolkoff, Kadee Robins, Miranda Brooks, Hamish Bowles.

Prietenilor care m-au susţinut în timpul scrierii şi redactării cărţii - Katie Collins, Miranda Rock, GKP; Helen James, Kara Baker,

Allie Esiri, Bay and Daisy Garnett, Sean Ellis, Rita Konig, Richard Mason, Bryan Adams, Alan Watson, Matthew Williamson, Vicky Ward, Susan Block, Lucy Sykes, Alice Sykes, Tom Sykes, Fred Sykes, Josh Sykes, Valerie Sykes şi Toby Rowland - îmi cer scuze pentru toate smiorcăielile şi văicărelile mele. Acum putem vorbi şi despre altceva

.HELEN FIELDING

Bridget Jones la limita raţiunii

Pe lângă problemele pe care le are acum Bridget Jones, cele din Jurnal par nişte fleacuri. Rezolvările ingenioase găsite de autoare la sfârşitul cărţii care a impus-o ca autoare de succes sunt acum demontate cu la fel de mult talent şi iscusinţă. Veţi crede iarăşi că eroina sa este într-un impas de nedepăşit. Dar, cine ştie, necunoscute sunt căile lui Bridget Jones...IN COLECŢIA „CHIC"
au apărut:

Helen Fielding - ***Bridget Jones: La limita raţiunii*** **Lauren Weisberger -** ***Diavolul se îmbracă de la Prada*** **Sophie Kinsella -** ***Poţi să ţii un secret?*** **Sophie Kinsella -** ***La cumpărături cu sora mea*** **Lauren Weisberger -** ***Vreau să fiu V.I.P.*** **Marian Keys -** ***Lucy Sullivan se mărită*** **Plum Sykes -** ***Blonde de milioane***
în pregătire:
Marian Keys - ***Vacanţa lui Rachel*** **Holly Peterson -** ***Dădacul*** **Sophie Kinsella -** ***Supermenajer***

***a*1. Serviciu de telefonie mobilă care asigură accesul la poşta electronică (n. tr.).**

1. Gulfstream **V (engl.) (n. tr.).**